

Νίκη στα μπλόκα της αγροτιάς

ΜΑΤ, χημικά και εισαγγελείς δεν σταματούν τον αγώνα

Ο αγροτικός ξεσηκωμός που ξεκίνησε από τη Θεσσαλία και απλώθηκε σε όλη τη χώρα με πρωτοφανή μαζικότητα και αποφασιστικότητα «υποκινείται» από την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης και των ΕΕ - ΚΑΠ που οδηγούν σε πραγματική καταστροφή τη φτωχομεσαία αγροτιά και συνολικά τον πρωτογενή τομέα. Αντλεί τις δυνάμεις της από το ρήγμα που έχει ανοίξει ανάμεσα στο ντόπιο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης με τον εργαζόμενο λαό και τη νεο-

λαία, την οργή και την αγανάκτηση απέναντι στην πολιτική της εξαθλίωσης, της καταστολής, του πολέμου.

Οι εκφράσεις «Χρυστάω παντού» από τον κτηνοτρόφο που συλλάβανε τα ΜΑΤ στη Νίκαια της Λάρισας και «Όχι μία από τα ίδια» που ακούγεται σε όλα τα αγροτικά μπλόκα για το πώς θα εξελιχθεί ο αγώνας συμπυκνώνουν τα βασικά χαρακτηριστικά των αγροτικών κινητοποιήσεων. Ενώ σημαντικό στοιχείο τους αποτελεί και η συμμετοχή πολλών νέων αγροτών και κτηνοτρόφων που βλέπουν το μαύρο μέλλον

να απειλεί την επιβίωσή τους και την παραμονή στη γη τους.

Από την άλλη μεριά, η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τις αγροτικές κινητοποιήσεις με έναν συνδυασμό ωμής καταστολής, επικοινωνιακού μπαράζ παραπλάνησης, συκοφάντησης και ανοικτής κοροϊδίας, αφού προσθέτει στις επιδοτήσεις-αποζημιώσεις που πρόκειται να δώσει μαζί και τα χρωστούμενα προηγούμενων χρόνων για να παρουσιάσει ότι θα δώσει δήθεν παραπάνω 500 εκατ. ευρώ.

συνέχεια στη σελ. 2

**Νίκη στον αγώνα
των αγροτών!**

Ρεπορτάζ από τα μπλόκα

σελ. 12-13

Ελληνοτουρκικά
Πολεμικά κηρύγματα -
Ξύνονται στην γκλίτσα του τσοπάνη

σελ. 4

Θέσεις για το 22ο Συνέδριο του ΚΚΕ
Εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις
«Ενσωμάτωση» της εργατικής τάξης
σε περίοδο βαρβαρότητας!

σελ. 6

Ταξική η «ανάπτυξη» τους
Μερίσματα-ρεκόρ για τους μετόχους,
φτώχεια για τους εργαζόμενους

σελ. 9

Συμφωνία για την παραπέρα διάλυση
των ΣΣΕ
Να μην τους περάσει!

σελ. 11

Αντίστροφη μέτρηση
όχι για τα Χριστούγεννα αλλά για...
διαγραφές και πειθαρχικά φοιτητών

σελ. 14

**Ουκρανία
Βήμα πίσω ή ραγδαία κλιμάκωση**

σελ. 20

Το επόμενο φύλλο
της Προλεταριακής Σημαίας
θα κυκλοφορήσει
το Σάββατο 17 Γενάρη 2026

Νίκη στα μπλόκα της αγροτιάς

ΜΑΤ, χημικά και εισαγγελείς δεν σταματούν τον αγώνα

συνέχεια από σελίδα 1

Ο Μητσotάκης και συνολικά η κυβέρνηση της ΝΔ προσπαθούν να περιορίσουν τις αιτίες του αγροτικού ξεσηκωμού μόνο στο ζήτημα των πληρωμών των επιδοτήσεων και των αποζημιώσεων και όχι στο κόστος παραγωγής και τις εξευτελιστικές τιμές πώλησης των αγροτικών προϊόντων. Έτσι ώστε από τη μία να λειτουργήσει ο «κοινωνικός αυτοματισμός» με τη βοήθεια και όλου του εσμού που τους στηρίζει και από την άλλη να δημιουργήσουν «χώρο διαλόγου» με στόχο να σταματήσουν οι αγροτικές κινητοποιήσεις.

Μπροστά στην αγωνιστικότητα και την αποφασιστικότητα του αγροτικού κόσμου, η ωμή καταστολή με τα ΜΑΤ, τις κλούβες, τα χημικά και τις συλλήψεις όχι μόνο δεν πέτυχαν να κάμψουν τις κινητοποιήσεις αλλά λειτούργησαν

προς την αντίθετη κατεύθυνση και φούντωσαν ακόμη περισσότερο την οργή και την αγανάκτηση του αγροτικού κόσμου. Ακόμα περισσότερα οι εντολές του Αρείου Πάγου προς τους εισαγγελείς να «πράξουν τα δέοντα» και οι κυβερνητικές μεθοδεύσεις να χαρακτηριστούν οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις ως «εγκληματική οργάνωση» παίρνει μαζική απάντηση από τους αγρότες: «ελάτε να μας συλλάβετε όλους».

Η κυβέρνηση της ΝΔ, δεσμευμένη στη δημοσιονομική σταθερότητα των πρωτογενών πλεονασμάτων και υπηρετώντας την Κοινή Αγροτική Πολιτική της ΕΕ, καλεί τους αγρότες και κτηνοτρόφους σε

«διάλογο» με στόχο να σπάσει τα αγροτικά μπλόκα και να σταματήσει τις κινητοποιήσεις, χωρίς να δώσει τίποτα. Για τους αγρότες όμως και ιδιαίτερα τους φτωχομεσαίους, ο αγώνας τους είναι υπόθεση επιβίωσης που δεν μπορεί να τον «μπουκώσουν» τα τεχνάσματα και οι ελιγμοί της κυβέρνησης.

Το πραγματικό ζήτημα που διακυ-

βεύεται σε αυτές τις κινητοποιήσεις είναι η έλλειψη εισοδήματος που να καλύπτει το κόστος παραγωγής και ζωής. Ενάντια στο ξεκλήρισμα από τον τόπο τους και τη γη τους. Για να μπορούν να ζήσουν ανθρώπινα από τη δουλειά τους.

Εδώ είναι που συναντιούνται με τον υπόλοιπο εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στην πάλη ενάντια στην πολιτική

Η ανταγροτική πολιτική έχει ονοματεπώνυμο: Κυβέρνηση-ΚΑΠ/ΕΕ

Το αφήγημα της κυβέρνησης γύρω από το αγροτικό είναι γνωστό: οι παθογένειες του ΟΠΕ-ΚΕΠΕ. Για την κυβέρνηση, πέρα από την «καραμέλα» της κλιματικής αλλαγής, που χρησιμοποιείται ως άλλοθι για τα πάντα-όλα (από τις φυσικές καταστροφές μέχρι την πτώση τιμών στα αγροτικά προϊόντα...), για τη σημερινή τραγική κατάσταση της αγροτιάς φταίει απλά και μόνο το προβληματικό καθεστώς πληρωμών του ΟΠΕ-ΚΕΠΕ. Το «δέντρο», λοιπόν, και όχι το «δάσος». Μέσα από μια επικοινωνιακή διαχείριση επιχειρείται να δικαιολογηθεί-δικαιωθεί η κυβερνητική πολιτική, αλλά και να συγκαλυφθούν οι ευθύνες της ΚΑΠ/ΕΕ και όλων των κυβερνήσεων του ευρωμονόδρομου, που όλα τα προηγούμενα χρόνια εφάρμοζαν τις κατευθύνσεις της ΚΑΠ/ΕΕ και υλοποιούσαν αυτή την ανταγροτική πολιτική.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ είναι μόνο «η κορυφή του παγόβουνου». Μέσα από σκάνδαλα τύπου ΟΠΕΚΕΠΕ, με «φραπέδες» και «χασάπηδες», με ρεμούλες, πλιάτσικα και αρπαχτές, η αστική τάξη και τα κόμματα της ΕΕ και του κεφαλαίου συντηρούν «τα δικά τους παιδιά» και αναπαράγουν το πολιτικό τους σύστημα, το σύστημα του κέρδους, το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Το πρόβλημα δεν είναι απλά και μόνο οι φετινές καθυστερήσεις στις πληρωμές των επιδοτήσεων. Όλα τα προηγούμενα, που οι επιδοτήσεις πληρώνονταν «στην ώρα τους» και σύμφωνα με τα χρονοδιαγράμματα της ΚΑΠ, σε τίποτα αυτό δεν βοήθησε τη φτωχομεσαία αγροτιά. Τα δισεκατομμύρια που μας λένε και μας ξαναλένε ότι έρχονται μέσω ΚΑΠ -σε 110-120 δισ. ευρώ τα υπολογίζει η Ναυτεμπορική (2/6) από το 1981 μέχρι σήμερα, ενώ η Καθημερινή (7/12) σε πάνω από 180 δισ. ευρώ- κάθε άλλο παρά ανέστρεψαν την αρνητική πορεία. Ίσα-ίσα ήταν και είναι ο μοχλός για να επιβληθούν οι κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών της ΕΕ.

Έτσι, όλα αυτά τα χρόνια και παρά τους «ποταμούς» επιδοτήσεων, σύμφωνα πάλι με την Καθημερινή (7/12) οι αγροτικές εκμεταλλεύσεις στη χώρα μας μειώθηκαν 47,6% (από 998.876 το 1981, το 2023 ήταν 523.900). Παράλληλα είχαμε και εγκατάλειψη καλλιεργειών και μείωση 19% της καλλιεργούμενης αγροτικής γης, που από 35,4 εκατομμύρια στρέμματα το 1981, το 2023 μειώθηκε στα 28,9 εκατομμύρια στρέμματα.

Στα τελευταία 20 χρόνια έχουμε συνεχή μείωση του αγροτικού πληθυσμού (οι απασχολούμενοι στη γεωργία μειώθηκαν κατά περίπου ένα εκατομ-

μύριο) και συνεχή γήρανση του αγροτικού πληθυσμού (μόνο το 7,2% είναι κάτω των 40 ετών, ενώ 37,1% είναι άνω των 65 ετών). Οι νέοι της περιφέρειας εγκαταλείπουν την αγροτική παραγωγή, όχι για ένα καλύτερο μεροκάματο ή μια καλύτερη προοπτική στη βιομηχανία (ποια βιομηχανία;), αλλά για να ξενιτευτούν ή να περιπλανηθούν στη ζούγκλα του «πρεκαριάτου», στη ζούγκλα της «σεζόν», της μερικής

ή/και εποχιακής απασχόλησης, του delivery, της εργασιακής ανασφάλειας-επισφάλειας...

Ενώ πριν την ένταξη στην ΕΟΚ/ΕΕ το εμπορικό ισοζύγιο αγροτικών προϊόντων ήταν θετικό (πλεόνασμα 63,15 δισ. δραχμές το 1985), από το 1986 αρχίζει να γίνεται ελλειμματικό. Ακόμα και σήμερα που η κυβέρνηση μιλάει για σχεδόν ισοσκελισμένο αγροτικό ισοζύγιο, τα στοιχεία δείχνουν ότι αν

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

Αφού η κυβέρνηση απέτυχε να καταστείλει τις αγροτικές κινητοποιήσεις και να απαγορεύσει τις μορφές πάλης που επέλεξε ο αγροτόκοσμος, αφού στηθηκαν μαζικά μπλόκα σε όλη τη χώρα, που τη στριμώνουν όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα, ξεκίνησε μια πολυεπίπεδη επιχείρηση καταστολής ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες.

Μετά τα γεγονότα στην Κρήτη, έβαλε μπρος τη βιομηχανία των διώξεων και της ποινικοποίησης του αγροτικού κινήματος. Η εντολή του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου που ακολούθησε, είχε ως αποτέλεσμα να σχηματίζονται ήδη δικογραφίες για τα κλεισίματα δρόμων και υποδομών, ενώ την ίδια στιγμή οι αγρότες της Κρήτης σέρνονται σε δίκη για «σύσταση εγκληματικής συμμορίας», επειδή τόλμησαν και έσπασαν τον κλοιό της αστυνομίας. Ουσιαστικά η κυβέρνηση απαιτεί να μην υπάρχουν κινητοποιήσεις εναντίον της και όταν παίρνουν δυναμική μορφή τις απαγορεύει!

Είναι ακόμα μια χουντικής λογικής απαγόρευση, όπως οι τόσες άλλες που

στροφές τύπου Daniel και η ερήμωση της υπαίθρου.

Πλάι στα δικαστήρια και τις δυνάμεις καταστολής, η δοκιμασμένη συνταγή του κοινωνικού αυτοματισμού μπήκε πάλι σε λειτουργία. Στα κανάλια, πλάι στην υποκριτική παραδοχή του δίκαιου των αιτημάτων των αγροτών, άρχισε να κερδίζει έδαφος το «ναι μεν, αλλά», θυμίζοντας ότι με τα μπλόκα την πληρώνουν και κάποιοι που δεν φταίνε. Ότι πλήττεται ο τουρισμός γιατί έχουν αρχίσει οι ακυρώσεις από τους χειμερινούς τουριστικούς προορισμούς και, στην κορωνίδα, ότι δημιουργούνται προβλήματα στη λειτουργία των νοσοκομείων επειδή δεν μπορούν να περάσουν τα φορτηγά με το υγειονομικό υλικό! Ή ακόμα ότι ασθενείς αναγκάζονται να ακυρώσουν από μήνες προγραμματισμένες εξετάσεις, γιατί δεν μπορούν να φτάσουν στα νοσοκομεία! Η φαντασία τους δεν έχει όρια και είναι σίγουρο ότι θα έχουμε και άλλα ...λαμπρά δείγματά της τις επόμενες μέρες. Και ταυτόχρονα θα έχουμε και τα περιστατικά, όπως αυτό στη γέφυρα του Ρίου-Αντιρρίου,

Η κυβέρνηση παίζει το χαρτί της καταστολής Κάτω τα χέρια από την αγωνιζόμενη αγροτιά!

έχει να επιδείξει αυτή η κυβέρνηση: η συνέχιση των διώξεων των εκπαιδευτικών επειδή κάνουν στάση εργασίας, των εργαζομένων επειδή κάνουν απεργία, των φοιτητών επειδή κάνουν καταλήψεις. Είναι η πολιτική της απαγόρευσης των συγκεντρώσεων, των διαδηλώσεων, η πολιτική των χημικών, των κλομπ, των συλλήψεων κάθε ενός που αγωνίζεται! Από τον «Άγνωστο Στρατιώτη», μέχρι τις σχολές, μέχρι τις πλατείες, μέχρι τις εθνικές οδούς!

Η αστική δικαιοσύνη για ακόμα μια φορά παίζει τον αντεργατικό, κατασταλτικό ρόλο για τον οποίο είναι φτιαγμένη, εφαρμόζοντας πιστά όλο το αντιλαϊκό νομικό οπλοστάσιο που έχουν ψηφίσει όλες οι αστικές κυβερνήσεις. Για ακόμα μία φορά λύνει τα χέρια της αστυνομίας και ετοιμάζεται να δικάσει αγωνιστές, την ίδια στιγμή που ο λαός βράζει με την προκλητική ατιμωρησία των κάθε λογής πολιτικών στελεχών, που εμφανίζονται στις επιτροπές της Βουλής με συμπεριφορά μαφιόζων και δεν τους πειράζουν ούτε μια τρίχα.

Τα μπλόκα, οι απεργίες, οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις είναι μέσα πάλης του λαού ενάντια στους ταξικούς του εχθρούς που τον εξαθλιώνουν και κλέβουν τον κόπο του μέσα από τα χέρια του. Είναι υπόθεση του ίδιου του λαού, του κινήματος και των μαζικών διαδικασιών του να αποφασίζει τα μέσα πάλης που θα χρησιμοποιεί για να βρει το δίκιο του. Οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι παραγωγοί δεν είναι εγκληματίες. Είναι άνθρωποι του λαού που έχουν βγει στον δρόμο για να επιβιώσουν, για να μείνουν στη γη όπου παράγουν. Εγκλήματα είναι τα Τέμπη, οι κατα-

όπου τον δρόμο των ασθενοφόρων δεν τον έκοψαν τα τρακτέρ, αλλά οι κλούβες!

Παράλληλα, η κυβέρνηση επιχειρεί και κινήσεις στην κατεύθυνση της διάσπασης του αγροτικού κινήματος, με τη χωριστή συνάντηση που έγινε την Πέμπτη και την Παρασκευή στην Αθήνα ανάμεσα σε Χατζηδάκη και Τσιάρα και αντιπροσωπεία των κρητικών αγροτών, με την παρουσία του Περιφερειάρχη Κρήτης Αρναουτάκη. Η συνάντηση αυτή, τη μέρα της μεγάλης κινητοποίησης στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και πριν το πανελλαδικό συντονιστικό του Σαββάτου στη Νίκαια, είναι μια προσπάθεια να δημιουργηθούν τετελεσμένα που θα τραβήξουν τον αγροτόκοσμο από τον δρόμο του αγώνα σε ένα τραπέζι διαπραγματεύσεων στο οποίο η κυβέρνηση θα έχει το πάνω χέρι και θα επιβάλλει τους όρους της, με στόχο αυτό που ονομάζουν εκτόνωση της κατάστασης, δηλαδή το χτύπημα των κινητοποιήσεων από τα μέσα.

Τώρα πρέπει το λαϊκό κίνημα με άμεσο και απερίφραστο τρόπο να δηλώσει: «Κάτω τα χέρια από την αγροτιά»! Να πυκνώσουν οι αποφάσεις και οι κάθε λογής κινήσεις αλληλεγγύης, αλλά και οι απεργιακές κινητοποιήσεις! Να απαιτήσουμε να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες. Να ηττηθεί η κρατική-κυβερνητική τρομοκρατία. Να δικαιωθούν τα δίκαια αιτήματα για αγροτικό εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής και να μπορούν οι άνθρωποι της παραγωγής να μείνουν στον τόπο τους.

Το κοινό μέτωπο εργαζομένων-αγροτών-νεολαίας έχει τη δύναμη να σαρώσει την κρατική καταστολή! Τα μπλόκα της φτωχομεσαίας αγροτιάς μπορούν να νικήσουν!

της φτώχειας και της εξαθλίωσης, σε μια ζωή χωρίς μέλλον. Εδώ είναι που σφυρηλατείται η αλληλεγγύη και η λαϊκή ενότητα και δημιουργούνται οι όροι για μαζική λαϊκή πάλη απέναντι στις δυνάμεις του ντόπιου εκμεταλλευτικού συστήματος και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές του.

Ο αγροτικός ξεσηκωμός δεν μπορεί να αποδεχθεί τα καλούπια της ΚΑΠ και της ΕΕ που τον έχουν οδηγήσει στη φτωχοποίηση και το ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, τη μείωση του αγροτικού πληθυσμού και των καλλιεργούμενων εκτάσεων, τη συγκέντρωση της γης και της παραγωγής στα χέρια λίγων μεγαλαγροτών, σε επενδυτικά funds και καπιταλιστικές επιχειρήσεις του αγροτοδιατροφικού τομέα.

Είναι η πολιτική της ΕΕ -μέσω ΚΑΠ- και των ντόπιων κυβερνήσεων που την υπηρέτησαν και την υπηρετούν, που βάθυνε τη διατροφική εξάρτηση και μετέτρεψε τη χώρα από παραγωγό/εξαγωγέα σε καταναλωτή/ εισαγωγέα αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων.

Ο αγροτικός ξεσηκωμός δεν μπορεί να μπει στα καλούπια της αντίληψης που εκπορεύεται από την αστική αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.) ότι το ζήτημα είναι η διαφθορά στη διάθεση των κοινοτικών κονδυλίων της ΕΕ, με αφορμή τη λε-

ηλασία στον ΟΠΕΚΕΠΕ, και η έλλειψη «εθνικού στρατηγικού σχεδίου» για τον πρωτογενή τομέα. Μία αντίληψη εντός των πλαισίων της ΕΕ -ΚΑΠ, που αναζητά πιο «ορθολογικό» και «έντιμο» τρόπο για να φέρει το ίδιο αποτέλεσμα, της φτωχοποίησης και του ξεκλήρισματος.

Ο αγροτικός ξεσηκωμός δεν μπορεί να μπει στα καλούπια της αντίληψης «μία από τα ίδια» που συνεχώς αναζητάει «διάλογο» με την κυβέρνηση και το σύστημα γενικότερα, είτε μέσα από τη Βουλή με επερωτήσεις (Κουτσούμπας - ΚΚΕ) είτε μέσα από εκπροσώπους που είναι πρόθυμοι με κάποιες μικροπαραχωρήσεις να σαλπίσουν υποχώρηση, πάντα με μία σχεδιασμένη «κορύφωση».

Ο αγροτικός ξεσηκωμός είναι αυθεντική έκφραση της μαζικής λαϊκής πάλης που απαιτείται σήμερα για να αντισταθεί στην επίθεση και να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή απέναντι στην πολιτική τής εξαθλίωσης. Και είναι αυτή η πάλη που, παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς, την πολιτική και οργανωτική αποσυγκρότηση, την υπονομευτική δράση ρεφορμιστών και κυβερνητικών, αποτελεί τη μοναδική διέξοδο και το «μονόδρομο» που έχουν να βαδίσουν τόσο οι φτωχομεσαίοι αγρότες όσο και ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία στην αντιπαράθεσή τους με το σύστημα.

δεν υπολογίσουμε τις εξαγωγές σε βιομηχανικά φυτά (βαμβάκι κ.λπ.) το ισοζύγιο εξακολουθεί να είναι ελλειμματικό στα βασικά είδη διατροφής, όπως κρέας, γαλακτοκομικά κ.λπ. (στοιχεία ΚΕΠΕ). Μιλάμε για εισαγωγές δισεκατομμυρίων, κυρίως από χώρες της ΕΕ, όπως αναγκάζονται να το παραδεχτούν και διάφορες συστημικές φωνές, μιλώντας για «διατροφική ανασφάλεια».

Και όσον αφορά τις επιδοτήσεις, πάμε από μείωση σε μείωση. Με το νέο πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο της ΕΕ για την 7ετία 2028-2034, τα κονδύλια για την αγροτική πολιτική μειώνονται στο 14% από 23% που είναι σήμερα και ο προϋπολογισμός για την ΚΑΠ από τα 386 δισ. που είναι σήμερα, μειώνεται στα 300 δισ. Παράλληλα, προβλέπεται ενσωμάτωση της ΚΑΠ σε ένα νέο Ταμείο με εθνική διαχείριση, ώστε να εξυπηρετηθούν οι νέες προτεραιότητες της ΕΕ: στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και «στροφή» κεφαλαίων στους εξοπλισμούς και στην πολεμική βιομηχανία. «Κανόνια και όχι βούτυρο» επιλέγουν οι ιμπεριαλιστές τις ΕΕ και ετοιμάζουν τους λαούς να γίνουν «κρέας για τα κανόνια».

Αλλά και αυτοί που καρπώνονται το μεγάλο κομμάτι από την «πίτα» των επιδοτήσεων είναι κυρίως οι μεγαλαγρότες και οι μεγάλες επιχειρήσεις του αγροτοδιατροφικού τομέα και όχι η φτωχομεσαία αγροτιά. Στη χώρα μας, σύμφωνα

με στοιχεία της διαΝΕΟσις, το 10% των εκμεταλλεύσεων συγκεντρώνει το 48% των άμεσων ενισχύσεων, ενώ το 45% των εκμεταλλεύσεων που μπορούν να θεωρηθούν ως μικροκαλλιεργητές λαμβάνουν μόνο το 10% των άμεσων ενισχύσεων!

Δεκαετίες τώρα, από το 1981, με την είσοδο της χώρας στην τότε ΕΟΚ/σήμερα ΕΕ, μέσω της αντιαγροτικής ΚΑΠ, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές διαμόρφωσαν/επέβαλαν ένα στρεβλό μοντέλο ανάπτυξης για τη χώρα μας: Συρρίκνωση του πρωτογενούς τομέα, φτωχοποίηση και ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της γης και της παραγωγής στα χέρια λίγων μεγαλαγροτών-μεγαλοεπιχειρηματιών, σε μεγάλα επενδυτικά funds και επιχειρηματικούς ομίλους του αγροτοδιατροφικού τομέα. Η πολιτική της ΕΕ και των ντόπιων κυβερνήσεων του κεφαλαίου εδώ και χρόνια, βάθυνε τη διατροφική εξάρτηση και μετέτρεψε τη χώρα από παραγωγό/εξαγωγέα σε χώρα καταναλωτή/εισαγωγέα αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων.

Η ανταγροτική πολιτική, λοιπόν, έχει ονοματεπώνυμο. Είναι η ΚΑΠ/ΕΕ και οι ντόπιες κυβερνήσεις των κομμάτων του ευρωμονόδρομου. Αυτά είναι τα πραγματικά μέτωπα που έχει να αντιπαλέψει το αγροτικό κίνημα και η φτωχομεσαία αγροτιά.

Προσφορά

Ο σ. Β.Μ. προσφέρει 50 € στη μνήμη του σ. Άλκη

Ίλιον: Αστυνομικός γρονθοκοπεί 13χρονο και τον στέλνει στο νοσοκομείο...

Νέο «περιστατικό» στοχοποίησης και τρομοκράτησης ενός νέου ανθρώπου από τα μαντρόσκυλα του συστήματος, σύμφωνα με τις «οδηγίες» και το πνεύμα που τους έχουν εμφυσήσει οι - πολιτικοί και μη - προϊστάμενοί τους. Τσαμπουκάδες αστυνομικοί της «ΟΠΚΕ» σταματούν με δύο τζιπ, το απόγευμα του Σαββάτου, 6/12, έξω απ' το 25ο Δημοτικό Σχολείο Ιλίου μια παρέα παιδιών που έτρεχαν, βρίζοντάς τα. Το σχολείο αποτελεί καθημερινό χώρο συνάντησης για τα παιδιά, όπως συμβαίνει σε πολλές γειτονιές, για συναναστροφή και παιχνίδι.

Ανάμεσα στα παιδιά ένας 13χρονος μαθητής τρόμαξε και σήκωσε τα χέρια του ψηλά. Ένας αστυνομικός γρονθοκόπησε το παιδί, που έπεσε, κραυγάζοντας δυνατά. Στη συνέχεια, πραγματοποιήσαν «έλεγχο», πετώντας του κάτω το κινητό τηλέφωνο και τα κλειδιά και ρίχνοντάς του φως με το φακό τους στα μάτια. Η οδιστική βία των εκπαιδευμένων αυτών οργάνων του σάπιου συστήματος αντανακλά το μίσος του συστήματος απέναντι στη νεολαία. Μίσος που πηγάζει απ' την ίδια την επιθυμία των νέων ανθρώπων για ζωή, για να έχουν μέλλον, δικαιώματα και ελευθερίες κι απ' τη διεκδίκηση που αυτό παράγει. Πόσο μάλλον σε λαϊκές γειτονιές σαν το Ίλιο. Πόσο μάλλον, όταν εντείνεται η αστυνομοκρατία στις γειτονιές γύρω απ' τα σχολεία κι όταν ο χώρος της εκπαίδευσης έχει μπει, για τα καλά, στο στόχαστρο της κυβέρνησης κι αυτών που υπηρετεί.

Στο μαθητή δεν βρήκαν, τελικά, τίποτα «μεμπτό»... Το παιδί μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο Παίδων, δεν μπορεί να φάει απ' το χτύπημα κι έχει ανάγκη παιδοψυχολόγου... Οι γονείς του έκαναν καταγγελία στο Α.Τ. Ιλίου και υπέβαλαν μήνυση, την οποία τα «όργανα της τάξης» παρακώλυαν, χαρακτηριστικά, με γραφειοκρατικά τετρίπια. Δεν κίνησαν, καν, ιατροδικαστική διαδικασία. Οι ίδιοι οι γονείς κατήγγειλαν την προσπάθεια «κουκουλώματος» απ' τους υπεύθυνους του Α.Τ.

Νέα απεργία πείνας τούρκου αγωνιστή στη χώρα μας

Ο αγωνιστής πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας, Χουσεΐν Σογκού, μέλος του Λαϊκού Μετώπου Τουρκίας, στην Ελλάδα, ξεκίνησε στις 6 Δεκέμβρη απεργία πείνας αόριστης διάρκειας για την ικανοποίηση των αιτημάτων του επί 270 ημέρες απεργού πείνας «μέχρι θανάτου», Άιμπεργκ Ντεμιντόγκεν, στην Τουρκία. Αυτός, όπως και άλλοι φυλακισμένοι τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές, εναντιώνονται στις φυλακές «τύπου πηγαδιού» (Kuyu Tipi), στις φυλακές υψίστης ασφαλείας τύπου S, R και Y. Γνωστές για τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης, με κελιά 6 τετραγωνικών μέτρων, με 23ωρη απομόνωση, με μέγιστο αριθμό 2 κρατούμενων σε κάθε κελί και με 24ωρη παρακολούθηση με κάμερες...

Κι άλλο φονικό ναυάγιο προσφύγων σ' ανοιχτά της Ιεράπετρας...

Για μέρες βολόδερναν με τα κύματα πρόσφυγες και μετανάστες μετά την ανατροπή της λέμβου όπου επέβαιναν, 26 ναυτικά μίλια νότια της Ιεράπετρας, στο νησί Χρυσή. Κάποιοι απ' το σπαρασσόμενο Σουδάν... Τυχαίο; 18 απ' αυτούς έχασαν τη ζωή τους και 2 διασώθηκαν όταν τους εντόπισε ένα εμπορικό πλοίο που, τυχαία, περνούσε απ' το σημείο. Αναφέρεται πως ακόμα 15 αγνοούνται....

...και έγκλημα με θύμα προσφυγόπουλο στη Σάμο

Το πρωί της Δευτέρας, 8/12, μετά από κατάδυση βάρκας με πρόσφυγες απ' το ελληνικό λιμενικό, όπως έχει καταγγελθεί δημόσια απ' την ΜΚΟ «Aegean Boat Report», ο τούρκος διακινητής τούς πέταξε στη θάλασσα... Ένα μικρό παιδί έχασε τη ζωή του από χτυπήματα στην προπέλα του σκάφους και εντοπίστηκε νεκρό στην παραλία Σβάλα της Σάμου. Άλλοι 36 πρόσφυγες διασώθηκαν (ανάμεσά τους, 9 παιδιά). Άλλο ένα φονικό των κολασμένων της Γης, χρεώνεται στα εκμεταλλευτικά συστήματα Ελλάδας και Τουρκίας, στους ιθύνοντες τους και στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Ε.Ε...

δημοκρατικά δικαιώματα

Η τρομοκρατία δεν θα περάσει! Του λαού η πάλη θα τη σπάσει!

Έλεγχοι, απαγορεύσεις, προσαγωγές, ΜΑΤ και χημικά σε διαδηλωτές στην Αθήνα...

ΜΑΤ, χημικά, πλαστικές σφαίρες, δικογραφίες ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες...

Με δεκάδες «προληπτικούς» λεγόμενους σωματικούς ελέγχους της αστυνομίας, ειδικά σε νέους ανθρώπους, με προσαγωγές και συλλήψεις, με αποκλεισμό από διμοιρίες των ΜΑΤ του μνημείου του Αλέξη Γρηγορόπουλου, στη διασταύρωση των οδών Τζαβέλα και Μεσολλογίου, ήδη από τις 4 το απόγευμα, αλλήλ κυρίως με ξυλοδαρμούς και χημικά σε διαδηλωτές, προσπάθησε η κυβέρνηση να υπονομεύσει και στη συνέχεια καταστείλει τη μεγάλη διαδήλωση λαού και νεολαίας στην 17η επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη, στην Αθήνα.

Βέβαια οι δυνάμεις των ΜΑΤ είχαν καταλάβει, σαν άλλος «στρατός κατοχής», μια ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, ενώ η κυβέρνηση είχε φροντίσει να κλείσει και τους σταθμούς του Μετρό στο Σύνταγμα και στα Προπύλαια. Άγρια επίθεση απ' τα ΜΑΤ -χωρίς καν προσχήματα- δέχθηκαν μπλοκ του α/α χώρου στο κατέβασμα στην Πανεπιστημίου, που διαδήλωναν απαιτώντας να κινηθούν προς το μνημείο. Τους επιτέθηκαν με χημικά και κλομπ, άνοιξαν κεφάλια, έριξαν χειροβομβίδες «κρότου - λάμψης» και πραγματοποίησαν 15 συλλήψεις «στο σωρό», με παραπομπή στο αυτόφωρο για 6 πλημμελήματα.

Αργότερα η αστυνομία εξέδωσε ανακοίνωση όπου ψευδώς ισχυρίζεται πως δέχθηκε επίθεση από... 400 άτομα, διαψεύδοντας τα βίντεο που έχουν καταγράψει τις επιθέσεις της. Είδαμε, ξανά, σκηνές όπου πολλοί μαζί πάνοπλοι ΜΑΤατζήδες έδερναν διαδηλωτή πεσμένο στο οδόστρωμα. Καταγγέλλθηκε μάλιστα πως αστυνομικοί σταματούσαν ασθενοφόρα για να καταγράψουν τα στοιχεία των τραυματισμένων (από τους ίδιους) διαδηλωτών. Η δίκη των 15 συλληφθέντων, που είχε οριστεί για τις 8/12, αναβλήθηκε για τις 15/12, γιατί απουσίαζαν όλοι οι μάρτυρες αστυνομικοί.

Όλα αυτά δεν αποτελούν εκδηλώσεις «αυθαιρεσίας» ή «παρεκτροπή» της αστυνομίας. Αλλά, όπως φαίνεται ξανά με έντονο τρόπο το τελευταίο διάστημα, αποτελούν συνειδητή κυβερνητική επιλογή. Κι όχι απλά και μόνο «κάλυψη», τύπου Μαρινάκη. Για να μιλήσουμε μόνο για το τελευταίο διάστημα (ας θυμηθούμε και την φετινή 7 Οκτώβρη, στην πορεία στην Αθήνα για την Παλαιστήνη) και να μην πάμε στα προηγούμενα χρόνια, των «μνημονίων», της καραντίνας ή, πολύ περισσότερο, του Δεκέμβρη του '08...

Η επιχείρηση κρατικής βίας και τρομοκρατίας, όμως, δεν κάμπτει -όπως έχει φανεί όλο το προηγούμενο διάστημα- τη διάθεση της νεολαίας να κατέβει στο δρόμο και να διαδηλώσει. Πολύ περισσότερο, όμως, δεν φαίνεται να κάμπτει (το αντίθετο!) τους αγωνιζόμενους για την ίδια την επιβίωσή τους φτωχομεσαίους αγρότες στα μπλόκα σ' ολόκληρη τη χώρα. Παρά το γεγονός πως η κυβέρνηση έσπευσε να τους αντιμετωπίσει με διμοιρίες ΜΑΤ, χημικά και χειροβομβίδες «κρότου-λάμψης». Στην Καρδίτσα, στη Θεσσαλονίκη, στα Χανιά, στο Ηράκλειο, στη Χίο, στο Κιάτο, στον Γλαύκο Αχαΐας... Ενώ αγρότες και κτηνοτρόφοι της Κρήτης καταγγέλλουν την αστυνομία πως τους χτύπησε και με πλαστικές σφαίρες στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου. Σχετικές φωτογραφίες κυκλοφορούν στο διαδίκτυο...

Η συσσωρευμένη οργή τους, όμως, και η αυθόρμητη αντιμετώπιση των δυνάμεων των ΜΑΤ στο αεροδρόμιο των Χανίων, που τις... έτρεψε σε φυγή, είχε σαν απάντηση να σχηματιστούν δικογραφίες σε δεκάδες αγρότες μετά από «ταυτοποιήσεις» (sic) με κατηγορίες για... «εγκληματική οργάνωση»! Ακόμα και με αυτόφωρο απείλησε ο Άρειος Πάγος. Οι διώξεις αυτές όμως δεν τους πτοούν! Και έρχονται να προστεθούν σε όλο το αντιδραστικό πλαίσιο ποινικοποίησης αγώνων και αγωνιστών, όπως κι αν αυτό εκφράζεται, με πειθαρχικές ή ποινικές διώξεις και δίκες, αγωνιστών, συνδικαλιστών ή διαδηλωτών.

Είναι φανερό πως, από τη μια πλευρά, οι διαχειριστές του σάπιου αυτού συστήματος εντείνουν ολοένα και περισσότερο το ξύλο, την καταστολή και την ποινικοποίηση ενάντια στο λαό και στη νεολαία. Και πως, από την άλλη πλευρά, δε μένει άλλος δρόμος στη νεολαία, στους εργαζόμενους, στους αγρότες, στον λαό, απ' το δυνάμωμα και τη συγκρότηση των αγώνων και των αντιστάσεών τους, όχι μόνο για τα δίκαια δικαιώματά τους, αλλά και για την ίδια τη ζωή τους.

Ξεκίνησε η

Με την κυκλοφορία του βιβλίου του και την ομιλία του στο Παλλάς ξεκίνησε η νέα φάση της προσπάθειας για ανασύλωση του Τσίπρα. Προσπάθεια η οποία χαρακτηρίζεται από κάθε λογής επικοινωνιακές μεθόδους και διανοηστικά τρικ που στόχο έχουν να δημιουργήσουν ντόρο γύρω από την «επανεμφάνιση» Τσίπρα ώστε να την εμφανίσουν ως κάτι σημαντικό και αξιοσημείωτο. Έτσι, το βιβλίο του Τσίπρα έγινε «πολυαναμενόμενο», ενώ η ομιλία του στο Παλλάς χαρακτηρίστηκε ως «μνημόσυνο».

Φυσικά, όλα αυτά και η ευκολία με την οποία συγκεκριμένοι πολιτικοί και δημοσιογραφικοί κύκλοι τα προβάλλουν, δεν αποτελούν παρά κομμάτι της -έως και αγωνιώδους- προσπάθειας του ντόπιου αστικού πολιτικού συστήματος να συγκροτήσει δεύτερο πυλώνα για τη στήριξη του. Αυτήν την ανάγκη του πολιτικού συστήματος έρχεται να καλύψει η επαναπροώθηση Τσίπρα και αυτή η ανάγκη γίνεται ολοένα μεγαλύτερη, καθώς οι λαϊκές μάζες εκδηλώνουν διαρκώς, με κάθε ευκαιρία και με πολύ μαζικούς όρους την οργή και την αγανάκτησή τους. Από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις για τα Τέμπη μέχρι τον μαζικό ξεσηκωμό των αγροτοκτηνοτρόφων και από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια μέχρι τους αγώνες των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, η ντόπια άρχουσα τάξη βρίσκεται διαρκώς αντιμέτωπη

Όσο κι αν οι διάλογοι επικοινωνίας Ελλάδας-Τουρκίας παραμένουν ανοιχτοί, με το Μητσοτάκη να βλέπει σύγκληση του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας στην Άγκυρα μέσα στο α' τρίμηνο του 2026, οι κινήσεις αμοτέρων των πλευρών δηλώνουν το αντίθετο. Τόσο η προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να αποκλείσει την τουρκική πλευρά από το Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο όσο και η υπενθύμιση της γείτονας ότι έχει δικαιοδοσία στην ίδια περιοχή διατηρούν το κλίμα έντασης. Εκατέρωθεν πρόσφατες δηλώσεις βρίσκονται στην ίδια τροχιά. Ας τις δούμε.

Η εξαγγελία του επονομαζόμενου νέου ελληνικού αμυντικού δόγματος («Ασπίδα του Αχιλλέα») από τον έλληνα υπουργό Άμυνας έγινε πιο συγκεκριμένη από τις δηλώσεις του έλληνα αρχηγού ΓΕΕΘΑ. Ο Ν. Δένδιας προανήγγειλε περισσότερο εξοπλισμό των νησιών του Αιγαίου, με σύγχρονα και «μοντέρνα» οπληκά συστήματα που εστιάζουν εξίσου στην αποτροπή αλλά και σε χτυπήματα σε βάθος.

Το γεγονός αυτό εξόργισε την τουρκική ηγεσία και οδήγησε σε μπαράζ προειδοποιήσεων, κατη-

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗΣ

νέα φάση της προσπάθειας για αναστύλωση του Τσίπρα

με την αδυναμία της να διαχειριστεί τις λαϊκές μάζες. Αδυναμία που γίνεται όλο και πιο φανερή και προκαλεί ανησυχία στο αστικό πολιτικό προσωπικό και γκρίνιες στα κυβερνητικά επιτελεία. Στοιχεία που γίνονται ακόμη πιο έντονα κάτω από τις απανωτές πιέσεις των ιμπεριαλιστικών κέντρων σε ΗΠΑ και ΕΕ για πρόωθηση πιο αντιλαϊκής πολιτικής.

Πιο διαθέσιμος από ποτέ, λοιπόν, εμφανίζεται ο Τσίπρας να αξιοποιηθεί από τις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού, του ξένου και ντόπιου κεφάλαιου. Και όλη αυτή η φασαρία αυτήν του τη διαθεσιμότητα και προθυμία αναδεικνύει. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε ότι πριν από όλο αυτό το επικοινωνιακό μπαράζ προηγήθηκε το δίσμνο ταξίδι του στις ΗΠΑ και το πολιτικό μασάζ το οποίο προφανώς του έγινε.

Για αρχή, λοιπόν, και ως πρώτο του μέλημα, ο Τσίπρας φροντίζει να αποκηρύξει κάθε σχέση του με το «ριζοσπαστικό» παρελθόν του. Όλη του η ομιλία, οι κινήσεις του, αλλά και το βιβλίο του υπηρετούν αυτόν το σκοπό. Και ναι μεν δηλώνει ότι δεν μετανιώνει για την πλειοψηφία των επιλογών του ως πρωθυπουργός, (μάλιστα δηλώνει και περήφανος για τη διακυβέρνησή του), αλλά στο τώρα τα πράγματα... έχουν αλλάξει. Έτσι, οι αναφορές του στην έννοια της αριστεράς είναι πλέον ανύπαρκτες και έχουν αντικατασταθεί με διάφορα «ευφάνταστα» (και καθόλου πρωτότυπα) περί «νέου πατριωτισμού», περί «επανίδρυσης της δημοκρατικής παράταξης», περί της «ανάγκης μιας Νέας Μεταπολίτευσης». Μια αφόρητη «μπουρδολογία» η οποία, από τη μια, θέλει να τον εμφανίσει ως κομιστή κάτι νέου, αλλά, από την άλλη, θέλει να ξεκαθαρίσει ότι αυτό το νέο δεν θα περιλαμβάνει «περιπέτειες» και δυσάρεστες εκπλήξεις για το αστικό πολιτικό σύστημα. Θα υπηρετεί τα βάθρα του συστήματος και με

στόχο την «αποκατάσταση της αξιοπιστίας των θεσμών, με αναβάθμιση του Κοινοβουλίου, της Δικαιοσύνης, των Ανεξάρτητων Αρχών». Μάλιστα, όλη αυτήν την παράσταση την πλαισιώνει με διάφορα... βεγγαλικά, φανφάρες του τύπου «το Big Bang που θα φέρει τα πάνω κάτω στην πολιτική» και «σοκ δημοκρατίας».

Φυσικά, τίποτε από όλα αυτά δεν μπορεί να κρύψει την πραγματική αδυναμία, όχι τόσο του Τσίπρα, όσο της ίδιας της ντόπιας άρχουσας τάξης να χαράξει ένα εναλλακτικό πολιτικό σχέδιο. Η έλλειψη «πειστικού προοδευτικού εναλλακτικού σχέδιο που θα συνιστά ταυτόχρονα μια αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης» που ανέφερε ο Τσίπρας στην ομιλία του δεν αποτελεί απλά αδυναμία της αντιπολίτευσης αλλά της άρχουσας τάξης και των αφεντικών της. Όταν η κοινωνία είναι «στα κάγκελα», όταν ο λαός βγαίνει στους δρόμους για την ίδια του την επιβίωση και για το δικαίωμα στη ζωή, δεν αποτελούν «εναλλακτικό σχέδιο» φαινές του τύπου «πατριωτική εισφορά» και «να μοιραστούμε δίκαια τα βάρη που απαιτούνται για την αναγέννηση της πατρίδας». Υπάρχει διαφοράς φάσης με-

ταξύ αυτού που «μαγειρεύει» ο Τσίπρας και το επιτελείο του, και αυτού που συμβαίνει στην κοινωνία. Τα μπλόκα των αγροτών είχαν ήδη στηθεί όταν μιλούσε για «υπόκωφη κοινωνική αντίθεση» στη φιέστα του στο Παλλάς. Και χρειάστηκε μια ολόκληρη εβδομάδα για να τοποθετηθεί (μέσω instagram, παρακαλώ!) για το δίκιο των αγροτών. Ίσως, γιατί ανησυχεί για την επόμενη παρουσίαση του βιβλίου του που γίνεται στην Πάτρα, λέμε εμείς οι κακεντρεχείς! Όμως και σε αυτήν του την τοποθέτηση, τίποτε δεν ξεφεύγει από την πεπατημένη της υπηρέτησης της πολιτικής της εξάρτησης. Οι «λύσεις» βρίσκονται ήδη στο Ταμείο Ανακάμψης που δεν αξιοποιείται, στην υπηρέτηση των κανόνων της ΕΕ (ώστε να μην «τρώμε πόρτα» από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία), και στο να γίνουμε τελικά μία «σοβαρή Ευρωπαϊκή χώρα»!!!

Όμως, παρ' όλες τις αδυναμίες Τσίπρα είναι χαρακτηριστικοί οι τριγμοί στον λεγόμενο κεντροαριστερό χώρο. ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά (είτε από μακριά είτε από τον... εξώστη) καλούνται να διαχειριστούν την κατάσταση που διαμορφώνεται και τις δικές τους

αδυναμίες. Και οι εξελίξεις δεν είναι λίγες στο εσωτερικό τους, με τον κύριο τόνο να δίνεται από αυτούς που βλέπουν τη συμπίεση. Καθόλου τυχαία δεν προβάλλεται εκ νέου η περίπτωση Δούκα στην Αθήνα, αλλά και των πρόσφατων εκλογών στον Δικηγορικό Σύλλογο της Αθήνας.

Ωστόσο, παραμένει σε εκκρεμότητα το εάν, το πότε, το πώς και με ποιους ενός νέου κόμματος. Γιατί είναι σαφές ότι το «όραμα» Τσίπρα δεν μπορεί παρά να υπηρετηθεί από ένα νέο κόμμα. Όμως, η «ρήξη» με το παρελθόν πρέπει να βρει και επιτελείο, αλλά και μηχανισμό. Και ας θυμηθούμε ότι κάτι που έλειπε ευθύς εξ αρχής από τον ΣΥΡΙΖΑ και το οποίο δεν μπόρεσε να αναπληρώσει ήταν ο μηχανισμός. Μένει να δούμε πώς θα κινηθούν τα πράγματα, αν και εκτιμούμε ότι οι φαινές τύπου «κίνημα Τσίπρα» και «πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης» δεν είναι παρά λόγια του αέρα, που δεν μπορούν να απαντήσουν στις επείγουσες ανάγκες του συστήματος.

Δεν υποτιμούμε καθόλου την προσπάθεια που κάνει το σύστημα να στήσει νέες αυταπάτες. Γι' αυτό και πρέπει να την αποκαλύπτουμε και να την καταγγέλλουμε. Δεν υποτιμούμε καθόλου το γεγονός ότι η αδυναμία του συστήματος να στήσει εναλλακτική πολιτική πρόταση, πηγαίνει παράλληλα με την αδυναμία του λαϊκού παράγοντα να χαράξει τη δική του προοπτική, πηγαίνει παράλληλα με την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Γι' αυτό και είναι κρίσιμο να στηριχτούν και να τροφοδοτηθούν οι αγώνες που δίνουν ο λαός και η εργατική τάξη. Γιατί μέσα από αυτήν τη διαδικασία θα συγκροτηθούν οι λαϊκές δυνάμεις και οι δυνάμεις της αναμέτρησης με το σύστημα. Γιατί μόνο έτσι θα χαραχτεί ο δρόμος προς την πραγματική διέξοδο.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ

Πολεμικά κηρύγματα – Ξύνονται στην γκλίτσα του τσοπάνη

γορώντας την Αθήνα ακόμη και για παραβίαση της Συνθήκης της Λοζάνης. Ο εκπρόσωπος του κυβερνώντος κόμματος ΑΚΡ, Ο. Τσελίκ, επιτέθηκε ευθέως στον έλληνα υπουργό Άμυνας με εκφράσεις του τύπου «είναι τροπή σε θέση υπουργού!» Την ίδια στιγμή, επιχείρησε να δείξει ότι υφίσταται διάσταση απόψεων μεταξύ Μητσοτάκη και Δένδια, αφού ο πρώτος εμφανίζεται να προκρίνει δημόσια τη διπλωματία και όχι τις πολεμικές ιαχές.

Παράλληλα, επισήμανε ότι η εγκατάσταση πυραύλων στα νησιά του Αιγαίου θα αυξήσει την ένταση σε αυτό αλλή και στην Ανατολική Μεσόγειο, ενώ εμφανίστηκε ως «προστάτης» των Τουρκοκυπρίων, καταγγέλλοντας την Κυπριακή Δημοκρατία ως «αποθήκη όπλων» λόγω του συνεχούς εξοπλισμού της με νατοϊκά οπλικά συστήματα. Στις δηλώσεις αυτές φαίνεται ότι έπαιξε ρόλο και η υπογραφή συμφωνίας οριοθέτησης ΑΟΖ μεταξύ των κυβερνήσεων Λευκωσίας και Τρίπολης (Λίβανος). Ακόμη μία κίνηση που επιδιώκει να αφήσει απέξω την Τουρκία από τους ενεργειακούς πόρους της περιοχής και όχι μόνο. Ευθέως η τουρκική ηγεσία στρέφεται κατά του ελληνικού και κυπριακού θαλάσσιου χωροταξικού σχεδιασμού, κατηγορώντας Αθήνα και Λευκωσία ότι παραβιάζουν τη δικαιοδοσία της Τουρκίας και των Τουρκοκυπρίων. Μετά από όλα αυτά, τάχθηκε υπέρ του...διαλόγου.

Με τη σειρά του ο ΑΓΕΕΘΑ, στρατηγός Δ. Χούπης, εξειδίκευσε τη «φιλοσοφία» του νέου δόγματος. Μίλησε για τη συμβολή των νέων τεχνολογιών στις πολεμικές συγκρούσεις (drones/anti-drones) καθώς και για τη σπουδαιότητα που παίζει η ταχύτητα διάδοσης της πληροφορίας στη γρήγορη ανταπόκριση των ανώτατων στελεχών του στρατού. Όλα αυτά, όπως είπε, είναι συμπεράσματα από (ποιον άλλον;) τον πόλεμο στην Ουκρανία, επιβεβαιώνοντας την εκτίμησή μας ότι αυτός αποτελεί «εργαστήριο» πρώτα και κύρια για τους συγκρουόμενους - με άμεσο ή έμμεσο τρόπο - ιμπεριαλιστές αλλή και για τις εξαρτημένες χώρες και τις άρχουσες τάξεις τους.

Αίσθηση προκάλεσε, τουλάχιστον σε μας, η αναφορά του ότι «για την μία και μοναδική φορά που θα χρειαστεί, το αποτέλεσμα πρέπει να είναι νικηφόρο (για την ελληνική πλευρά)». Η τοποθέτησή του, μάλιστα, στη δυνατότητα των νέων οπλικών συστημάτων για πλήγματα σε βάθος σε στρατηγικές υποδομές και εγκαταστάσεις του αντιπάλου ξεσήκωσε θύελλα τουρκικών αντιδράσεων. Λες και δεν βρίσκονται στην ίδια τροχιά οι τούρκοι ιθύνοντες ή δεν διαθέτουν ανάλογα όπλα. Κάτι τέτοιο, ωστόσο, αναφορικά με τη διάρκεια των πολεμικών συγκρούσεων καθόλου δεν επαληθεύεται από τα πεδία των μαχών, όπου «η μία και μοναδική φορά» διαρκεί χρόνια, όπως μας δείχνουν τα γεγονότα τόσο στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία όσο και στη γενοκτονία του Ισραήλ στην Παλαιστίνη - για να μείνουμε μόνο στα επίκαιρα. Ο ελληνοτουρκικός και πολεμικός ανταγωνισμός μόνο... μονόπρακτο δεν (θα) είναι!

Τα πολεμικά κηρύγματα, όπως βλέπουμε, καλά κρατούν κι από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Οι διπλωματικές κινήσεις - μια νέα εκδοχή τής πάλης ποτέ «διατεταγμένης φιλίας» από τις ΗΠΑ - εναλλιάσσονται με πολεμικές απειλές. Τι το διαφορετικό, ωστόσο, από πλευράς επιθετικότητας έχουν η «γαλάζια πατρίδα» και το «casus belli» της τουρκικής πλευράς από τα «χτυπήματα σε βάθος» και τον «(αποκλειστικά ελληνικό) ενεργειακό κόμβο» στην περιοχή από ελληνικής; Ένας πραγματικός αγώνας δρόμου διεξάγεται και κλιμακώνεται, εδώ και δεκαετίες, ανάμεσα στις δύο αντιδραστικές κοινωνικοοικονομικές ελίτ για το ποιος θα αποτελέσει «το άλλογο» πάνω στο οποίο μπορούν να ποντάρουν οι αμερικάνοι κυρίως αλλή και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Τόσο οικονομικά όσο και στρατιωτικά-γεωπολιτικά-ενεργειακά.

Επί παραδείγματι και αναφορικά με αυτούς τους τελευταίους, ο φερόμενος αποκλεισμός της Άγκυρας από το ευρωπαϊκό εξοπλιστικό πρόγραμμα SAFE των 150 δισ. ήδη έχει παρακαμφθεί με τη συμμετοχή της στο κυρίως πρόγραμμα του ReArm των 650 δισ. Κανένα πεδίο αμοιβαίας διμερούς συνεργασίας δεν προκύπτει, επομένως, εκτός από εκείνα που έχουν άμεση σχέση με τις στρατηγικές επιδιώξεις των αμερικάνων κι ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Η «κουλούρα (αυτο)θυσίας για την πατρίδα», που μεταφράζεται από τους πολιτικούς εκπροσώπους της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου σε φέρετρα καλυμμένα με την ελληνική σημαία, στην εικόνα των οποίων πρέπει να αρχίσουν να συνηθίζουν οι λαϊκές μάζες, δεν αφορά μόνο τον σχεδιαζόμενο από τους ιμπεριαλιστές νέο μεγάλο πόλεμο. Συμπεριλαμβάνει, οπωσδήποτε, το ενδεχόμενο μιας ελληνοτουρκικής πολεμικής αντιπαράθεσης για τα συμφέροντα της εγχώριας πλουτοκρατίας, για το πηλασάρισμά της στους πολεμικούς βηματισμούς των μεγάλων προστατών της, για ένα κοκαλάκι απ' τη λεία. Είναι ενθαρρυντικό για το λαό μας ότι διαπιστώνεται από τα κέντρα του συστήματος η έλλειψή της!

Είναι ο στρατός πεδίο ταξικής πάλης;

Για το ΚΚΕ και την πρόταση νόμου για τους στρατιωτικούς

Καινούργιο νομοσχέδιο για την προσαρμογή του στρατού και της εθνικής ασφάλειας, με τίτλο «Χάρτης μετάβασης των ενόπλων δυνάμεων στη νέα εποχή», κατέθεσε η κυβέρνηση για διαβούλευση. Το νομοσχέδιο δεν είναι τίποτα άλλο από προσαρμογή του στρατιωτικού μηχανισμού στα νέα δεδομένα της προετοιμασίας των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, υπό τις επιταγές των ιμπεριαλιστών της Δύσης. Μπροστά σε αυτό το νομοσχέδιο, το ΚΚΕ επέλεξε να ξετυλίξει τη ρεφορμιστική του φρασεολογία προχωρώντας σε πρόταση νόμου για τις ένοπλες δυνάμεις και κινητοποιήσεις μέσω του συντονιστικού 13 φορέων στρατιωτικών.

Ακολουθώντας την πάγια τακτική του κοινοβουλευτικού κόμματος που είναι χρήσιμο στο κεφάλαιο, το ΚΚΕ με μία ακατάσχετη προτασεολογία προσπαθεί να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των αξιωματικών και υπαξιωματικών των ενόπλων δυνάμεων που «απαξιώνονται». Επιβεβαιώνει έτσι ότι είναι ένα κόμμα χρήσιμο στο πολιτικό σύστημα, το οποίο δημιουργεί αυταπάτες στον λαό για τον ρόλο του αστικού κράτους και τον χαρακτήρα των ενόπλων δυνάμεων. Έτσι λοιπόν, τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων, τα οποία έχουν κάνει την επιλογή να είναι οι υπερασπιστές του αστικού κράτους και να στέκονται απέναντι στις διεκδικήσεις του λαού, για το ΚΚΕ είναι παιδιά του λαού και συμμαχικές δυνάμεις των εργαζόμενων, τα οποία βιώνουν και αυτά καταπίεση και απαξίωση. Λίγο πολύ το ΚΚΕ κινείται στην ίδια γραμμή και αντίληψη που έχει και για την αστυνομία και τα σώματα ασφαλείας, που το οδήγησαν να στηρίξει αρχικά την κυβερνητική τροπολογία για το επίδομα 600 ευρώ στους ένστολους το 2022, πριν αποσύρει τη στήριξή του έπειτα από δημόσια κατακραυγή.

Για το ΚΚΕ «Οι όποιες αλλαγές γίνονται συντείνουν στη δυνατότητα εκτέλεσης επιχειρήσεων (επεμβάσεων) όπου διατάσσονται σε κάθε σημείο του πλανήτη, με βάση τους πολεμικούς ευρωΝΑΤΟικούς σχεδιασμούς, για εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών». Και εδώ προκύπτει το ερώτημα: Πώς γίνεται ο ελληνικός στρατός να «εξυπηρετεί» και να υπακούει στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών της Δύσης, όταν η αστική τάξη της χώρας είναι ιμπεριαλιστική, κατά τις «νέες» αναλύσεις του; Επίσης, πώς γίνεται σε μια ιμπεριαλιστική (πάντα σύμφωνα με το ΚΚΕ) χώρα ο αστικός στρατός και οι ένοπλες δυνάμεις να είναι πεδίο παρέμβασης των κομμουνιστών; Είναι ή δεν είναι οι στρατοί των ιμπεριαλιστών αυτοί που, περισσότερο από τους στρατούς των υπόλοιπων κρατών, επεμβαίνουν, δολοφονούν για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και μακελεύουν τους λαούς όπου γης; Οι θεωρητικές ακροβασίες του ΚΚΕ δεν μπορούν να αποκρύψουν τη θέλησή του να συνταχθεί επί της ουσίας με το αστικό πολιτικό σύστημα.

Για το ΚΚΕ και τους στρατιωτικούς που στηρίζουν τους 13 στρατιωτικούς φορείς, το νομοσχέδιο χαρακτηρίζεται ως «ταξικό» γιατί ισχυροποιεί τις διακρίσεις μεταξύ αξιωματικών και υπαξιωματικών, με τους δευτέρους να μέ-

νουν στάσιμοι σε βαθμό και να κάνουν όλη τη «λάντζα». Ιδού η καινούργια εργατική τάξη και τα υποκείμενα της πάλης που κινητοποιεί το ΚΚΕ! Ανήκουν στην «ξεχειλωμένη» αντίληψη για την εργατική τάξη, που πέρα από όλους τους μισθωτούς εμπεριέχει τα σώματα ασφαλείας και τις ένοπλες δυνάμεις. Αφού λοιπόν το νομοσχέδιο είναι «ταξικό» και αναπαράγει διακρίσεις ανάμεσα στους αξιωματικούς και τους υπαξιωματικούς, για ποιο λόγο το ΚΚΕ επιλέγει να εκφράσει τα συμφέροντα και των δυο αυτών στρωμάτων, τα οποία έχουν «ταξικές» διαφορές; Γιατί ακόμα και σε αυτό το ζήτημα στο οποίο έχει επιλέξει να παρέμβει το ΚΚΕ, δεν μπορεί να ξεμπερδέψει με την ρεφορμιστική του αντίληψη συμφιλίωσης των «ταξικών» αντιθέσεων.

Με βάση τα παραπάνω, καταλήγει να προτάσει τα αιτήματα των 13 φορέων στρατιωτικών που έκαναν και συντονιστικό. Αιτήματα που κινούνται στο πλαίσιο του εξορθολογισμού του καπιταλιστικού συστήματος, ακόμα και όταν προτάσσονται για τις ένοπλες δυνάμεις. Έτσι λοιπόν, υπάρχουν μέσα στα αιτήματα προτάσεις για πραγματική ανωτατοποίηση των στρατιωτικών σχολών (βλέπε ΤΕΙ και το ίδιο αίτημα που είχε τότε η ΚΝΕ με τη ΔΑΠ στις σχολές), για το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων των Μετοχικών Ταμείων (εδώ μάλλον το ΚΚΕ πρέπει να θυμηθεί την αντιπαράθεση που έκανε σε όσους έλεγαν όχι στις ιδιωτικοποιήσεις με αφορμή την Hellenic Train) και για διαφάνεια και εξυγίανση των ταμείων, όπως απαιτούν άλλωστε και όλα τα αστικά κόμματα. Από δίπλα και οι απαιτήσεις για δίκαιο και ρεαλιστικό νέο ειδικό μισθολόγιο, εξορθολογισμό της ανταποδοτικότητας των κρατήσεων και όλα αυτά στον καπιταλισμό πάντα, ο οποίος μάλλον για το ΚΚΕ, με λίγη πίεση ή με μια πρόταση νόμου που θα γίνει πλειοψηφική, μπορεί να τα υλοποιήσει.

Το βασικό όμως πρόβλημα δεν είναι στα φλύαρα ρεφορμιστικά αιτήματα που αναπαράγονται, αλλά ότι κατά βάση σπέρνεται σωρηδόν η αυταπάτη ότι αυτός ο αγώνας είναι δίκαιος και αφορά τον λαό και τους εργαζόμενους. Ότι θα πρέπει να απασχολεί την εργατική τάξη (η οποία όταν σηκώσει κεφάλι θα βρει απέναντί της τον αστικό στρατό) η σύνταξη των στελεχών, το κατά πόσο καταφέρνουν να ανελιχθούν στην ιεραρχία και τι μισθούς παίρνουν ενώ οι εργάτες πεινάνε. Όπως μάλιστα λέει και στην αθρογραφία του ο 902, ο αγώνας είναι δίκαιος γιατί «...αφορά και στην προστασία της ίδιας της κοινωνίας». Και συνεχίζει: «...χρειαζόμαστε έναν στρατό που θα προασπίσει τα λαϊκά συμφέροντα και την υπεράσπιση των συνόρων μας. Να παλέψουμε για μια καλύτερη κοινωνία. Μια κοινωνία που θα έχει στο επίκεντρο τον άνθρωπο». Εδώ, αν μπερδευτήκατε, καλά κάνετε, γιατί σκόπιμα οι αρθρογράφοι συγχέουν το σήμερα με την προοπτική για να μην φανερώσουν ξεκάθαρα την άποψή τους, ότι τα αστικά συμφέροντα που υπερασπίζεται ο στρατός της αστικής τάξης είναι ίδια με τα λαϊκά συμφέροντα και την προστασία της κοινωνίας. Αυτή άλλωστε είναι και η βασική αντίληψη που κινεί το ΚΚΕ.

Θέσεις για το 22ο Συνέδριο του ΚΚΕ.

Εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις

«Ενσωμάτωση» της εργατικής τάξης σε περίοδο βαρβαρότητας!!

Κινούμενες στην ίδια ρότα που χαρακτηρίζει το σύνολο της ειδήσεως, οι θέσεις της ΚΕ για την εσωτερική πολιτική κατάσταση (κεφάλαια Β και Γ) παρακάμπτουν την ζοφερή πραγματικότητα στην οποία ζει ο λαός μας, αφαιρούν την πολιτική ουσία των πραγμάτων μέσα από σχετικά ουδέτερες διατυπώσεις με μια προσέγγιση εξαιρετικά ρηχή, που δεν αναδεικνύει πολιτική γραμμή και άξονες πάλης. Φυσικά «καταργούν» την εξάρτηση, τον παράγοντα εκείνο που ιστορικά, αλλά και σε παρόντα χρόνο βάζει τη σφραγίδα του στη βαρβαρότητα που ζούμε.

«Επιδείνωση» ή βαρβαρότητα;

Αν υποθέταμε ότι οι θέσεις έχουν σαν κεντρικό υποκείμενο αναφοράς την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τη νεολαία, τότε θα έπρεπε να επικεντρώνονται στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα τον οποίο αντιμετωπίζουν οι λαϊκές μάζες και τη διέξοδο την οποία προσπαθεί να χαράξει το «Κόμμα». Άλλη είναι όμως η προσέγγιση της ΚΕ.

Από τις 18 σελίδες που καταλαμβάνουν τα κεφάλαια Β και Γ, μόνο μισή σελίδα και κάτι αναφέρεται στο λαό, και μάλιστα με τον δημοσιογραφικό τίτλο: «Συνολική επιδείνωση της κατάστασης του λαού» (θέση 5, σελ 23). «Επιδείνωση»!! Τη στιγμή που οι εργάτες βουλιάζουν στη φτώχεια και την εξαθλίωση, τη στιγμή που οι φτωχοί αγρότες κραυγάζουν «χρωστάω παντού», τη στιγμή που η νεολαία πνίγεται στα αδιέξοδα που της προσφέρει το σύστημα, οι θέσεις μιλούν απλώς για... «επιδείνωση»!! Και συνεχίζουν με το ίδιο στίλ: «η οικονομική ανάπτυξη των τελευταίων ετών δεν έχει οδηγήσει σε βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, αλλά σε σημαντική υποχώρηση», «ο πραγματικός μισθός, παρά την αύξηση του ονομαστικού, μειώθηκε... λόγω του τεράστιου πληθωρισμού... του υπέρογκου ΦΠΑ... της εμπορευματοποιημένης λειτουργίας μιας ολόκληρης κατηγορίας υπηρεσιών... Καταγράφεται, επίσης, τάση μείωσης των λαϊκών αποταμιεύσεων...(!)» (ό.π.). Μια περιγραφική τοποθέτηση που θα μπορούσε να τη βρει κανείς σε οποιαδήποτε αστική φυλλάδα ή στις σελίδες μιας έκθεσης του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ. Καμία τοποθέτηση για τον πυρήνα της πολιτικής που ασκεί η κυβέρνηση, την επιδίωξη του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου να φορτώσει τη βαθιά και αγιάτρευτη κρίση του στις πλάτες των εργαζόμενων και να τους καταστήσει απλά αναλώσιμα εργαλεία, ανίκανα να προβάλλουν οποιοδήποτε δικαίωμα στη δουλειά και στη ζωή.

Μα, θα πει κανείς, δεν τα λέει αυτά το ΚΚΕ; Το ΚΚΕ λέει πολλά, «επαναστατικά», ρεφορμιστικά, αστικά, αναλόγως την περίπτωση. Το ότι αρνείται

να τα περιλάβει στις Θέσεις του Συνεδρίου του, το λιγότερο που θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε είναι ότι δεν επιδιώκει καμία απολύτως δέσμευση προσδιορισμού στόχων πάλης για την ανατροπή αυτής της πολιτικής.

Άλλωστε στη θέση 1 σελ. 20, με μια τοποθέτηση που ακολουθεί το κυβερνητικό αφήγημα, διατυπώνεται η άποψη ότι «η εγχώρια οικονομία βρίσκεται σε φάση ανάπτυξης». Μια εκτίμηση, που βασίζεται στην αύξηση του ΑΕΠ και τη μείωση της ανεργίας (!!).

Η «ενσωμάτωση» της εργατικής τάξης, άλλοθι για τη ρεβιζιονιστική στροφή του ΚΚΕ

Αυτή όμως η τοποθέτηση είναι αναγκαία για να στηρίξει μια άλλη, πραγματικά εξωφρενική:

«Ταυτόχρονα, η παρούσα φάση καπιταλιστικής ανάπτυξης δίνει περιθώρια στο καπιταλιστικό σύστημα να εφαρμόσει πολιτικές συμμαχιών με μεσαία στρώματα λαϊκών δυνάμεων. Επίσης, σε συνδυασμό με τη μείωση της ανεργίας και την επέκταση του χρόνου εργασίας, διαμορφώνονται όροι ενσωμάτωσης εργατικών τμημάτων με ορισμένες αυξήσεις σε μισθούς κ.λπ.» (θέση 5, σελ 23).

«Η σοσιαλδημοκρατία έχει ισχυρή κοινωνική βάση μέσα σε τμήματα της εργατικής τάξης καθώς και σε τμήματα των λαϊκών δυνάμεων... Παραμένει το ενδεχόμενο διαμόρφωσης ενός μαζικού ρεφορμιστικού ρεύματος στο άμεσο χρονικό διάστημα...» (θέση 2, σελ. 31).

Δηλαδή, σε συνθήκες παρατεταμένης και αγιάτρευτης κρίσης, σε συνθήκες άγριας επίθεσης στη ζωή, την εργασία και τα πάσης φύσης δικαιώματα πλατιών λαϊκών μαζών (έως και μεσοστρωμάτων), όπου όλα τα success story των κυβερνήσεων καταρρέουν το ένα μετά το άλλο, όπου όλοι οι παράγοντες του συστήματος διαπιστώνουν με αγωνία τη μαζική αποστοίχιση του λαού από το σύστημα και τους εκφραστές του, όταν αυτή η αποστοίχιση βγαίνει συχνά σαν έκρηξη οργής στους δρόμους (Τέμπη, αγρότες κλπ), όταν τα κέντρα του συστήματος ματαιώς αναζητούν τρόπους εγκλωβισμού αυτής της οργής χωρίς να μπορούν να «κατασκευάσουν» εναλλακτική πολιτική πρόταση, όταν η λεγόμενη σοσιαλδημοκρατία πνίγεται μέσα στην «υποχρέωση» της να κινείται στα πλαίσια της βάρβαρης πολιτικής του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, η ηγεσία του ΚΚΕ διαπιστώνει δυνατότητες «συμμαχιών με μεσαία λαϊκά στρώματα», «ισχυρή κοινωνική βάση της σοσιαλδημοκρατίας», «ενσωμάτωση εργατικών τμημάτων» και «ενδεχόμενο ενός μαζικού ρεφορμιστικού ρεύματος»!!

Μ' αυτό το θεωρητικό κατασκευά-

σμα η ηγεσία του ΚΚΕ στην πραγματικό-τητα παραδέχεται την παντοδυναμία του συστήματος, τη δυνατότητα του (μέσα από «την επέκταση του χρόνου εργα-σίας», τον ψηφιακό μετασχηματισμό και την τεχνητή νοημοσύνη) να διασφαλίζει κοινωνική ειρήνη και σταθερότητα και να βρίσκει διεξόδους ακόμη και στις πιο δύσκολες περιόδους, σαν αυτή που ζού-με. Ακυρώνει τους αγώνες και την ανα-γκαιότητά τους, αφού «η ευρύτερη δυ-σαρέσκεια παραμένει ρηχή και... δεν ση-ματοδοτεί συνολική αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος» (θέση 1, σελ 30). Προσπαθεί να περιχαρακώσει τις δυνάμεις του, να αιτιολογήσει τη στα-σιμότητα της επιρροής του και την κατά-σταση αδράνειας των συνδικάτων που ελέγχει. Σε γενικότερο επίπεδο, στήνει το θεώρημα της «ενσωμάτωσης και της ισχυρής κοινωνικής βάσης της σοσιαλδη-μοκρατίας» ως «ερμηνεία» της «μακρό-χρονης υποχώρησης» του κινήματος, για να αποκρύψει το γεγονός ότι αυτή η υποχώρηση είναι αποτέλεσμα της δικιά του ρεβιζιονιστικής στροφής (1956) και της συνεχούς, από τότε, ρεφορμιστικής γραμμής του. Ένα «άλλοθι» για το πα-ρελθόν και ένα φύλλο πορείας (προς τα δεξιά) για το σήμερα και το μέλλον.

Αυτά τα «παράδοξα» και αστήρικτα συνοψίζονται στη σελ. 130, όπου πλέον ανάγονται σε ζητήματα γενικότερης θεω-ρητικής επεξεργασίας, αφού αφορούν ολόκληρη την περίοδο που διανύουμε και καθορίζουν την εξέλιξη του εργατι-κού και κομμουνιστικού κινήματος. Έτσι στα καθήκοντα της νέας ΚΕ εντάσσεται και: «Η μελέτη για το ΚΚ στις σύγχρονες συνθήκες, σε συνδυασμό με τη βαθύτερη διερεύνηση των αιτιών της μακρόχρονης υποχώρησης του επαναστατικού εργατι-κού κινήματος σε σχέση με τις αναβαθμι-σμένες δυνατότητες ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης...» (σημείο 3, σελ 130). Και όλα αυτά εις πέσιμα της πραγματικό-τητας που βοά ότι το καπιταλιστικό ιμπε-ριαλιστικό σύστημα όχι απλώς δεν πείθει (και άρα δεν μπορεί να ενσωματώσει) αλλά καταφεύγει συνεχώς στην όλο και μεγαλύτερη θωράκιση του με αντιδρα-στικούς νόμους και μηχανισμούς και στην πιο ωμή βία για να κατορθώσει να επιβάλλει την πολιτική του.

Αγώνας ενάντια
στη φασιστικοποίηση με...
σεμινάρια

Σ' αυτές τις «αντιδραστικές εξελίξεις στην αστική Δικαιοσύνη» (ας θεωρή-σουμε ότι είναι αναφορά σ' αυτό που εμείς ονομάζουμε φασιστικοποίηση) αναφέρεται η θέση 3 σελ. 34-36, ανα-δεικνύοντας παράλληλα «και την πα-ρέμβαση του Κόμματος»: «...Έγκαιρα, μέσα από εκδηλώσεις, ημερίδες και εκ-δόσεις, αποκάλυψε τον ταξικό χαρακτή-ρα των κυβερνητικών μέτρων..., αξιο-ποιώντας εκδόσεις όπως το “ΜΑΘΕ - ΠΑΛΕΨΕ για τα δικαιώματα σου”...». Με «επιμορφωτικά σεμινάρια» λοιπόν «αν-τιπαράτεθηκε έντονα» το ΚΚΕ στην αντι-δραστικοποίηση του νομικού οπλοστα-σίου του συστήματος!! Αλλά, για να μη το αδικούμε, και με σημαντική συνει-σφορά στον αγώνα ενάντια στην «υλο-ποίηση... του δικαστικού χάρτη», και ακόμη με «ενισχυμένη παρέμβαση» στους «δικηγόρους, δικαστικούς υπαλ-λήλους, επιμελητές, διερμηνείς, συμβο-λαιογράφους» αλλά και στους «μηχανι-κούς, οικονομολόγους, λογιστές» και μάλιστα ως εξειδίκευση της θέσης του για «την ανωτερότητα της εργατικής

εξουσίας», δηλαδή με αναβαθμισμένα ιδεολογικά χαρακτηριστικά!!

Μόνο που από όλα αυτά λείπει κάτι... λείπουν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, η νεολαία. Λείπει η αναμέτρηση στο δρόμο για το σπάσιμο των απαγορεύσεων και της τρομοκρατίας, ο αγώνας για την ανατροπή των αντιδραστικών νόμων που καταργούν το δικαίωμα στη διαδήλωση, την απεργία, τον ταξικό συνδικαλισμό, το λαϊκό άσυλο και τόσα άλλα, αλλά και η σθεναρή στάση αντίστασης στην εφαρ-μογή αυτών των νόμων. Λείπει η πλευρά του λαού!!

Η ηγεσία του ΚΚΕ, «ανέδειξε τη σημα-σία το ίδιο το εργατικό - λαϊκό κίνημα να γνωρίζει και να υπερασπίζεται τα δικαιώ-ματα και τις ελευθερίες του» (όπως λέει στις Θέσεις) αλλά στην πράξη έσκυψε το κεφάλι μπροστά στην αφαίρεση αυτών των δικαιωμάτων και οδήγησε τους ερ-γαζόμενους σε ηλεκτρονικές εκλογές στα σωματεία. Κατέδειξε «την πραγματι-κή στόχευση νομοσχεδίων για τα μέτρα καταστολής στα ΑΕΙ», αλλά υποτάχτηκε σ' αυτά, αποδέχτηκε την επανειλημμένη καταπάτηση του Ασύλου, συμφώνησε στις διαγραφές φοιτητών ως μέσο υπο-ταγής και ταξικών φραγμών.

Επιθετικότητα, παζάρια
και εφησυχασμός

Αν από τις παραπάνω θέσεις αναδει-κνύεται η καθαρή ρεφορμιστική φύση του ΚΚΕ, μέσα από τις θέσεις για τις ελ-ληνοτουρκικές σχέσεις αναδύεται έντονη η οσμή της υπόκλισης σ' αυτό που η άρ-χουσα τάξη ονομάζει «εθνικό συμφέ-ρον». Με μια υπερταξική τοποθέτηση απευθύνεται όχι μόνο σε μικρομεσαία στρώματα, αλλά και σε πλευρές της με-γαλοαστικής τάξης, εναγκαλίζεται με το στρατό και τα σώματα ασφαλείας και προβάλλει την «πατριωτική» του (αλλά με αστικά χαρακτηριστικά) θέση: «αμυ-νόμενη Ελλάδα - επιτιθέμενη Τουρκία». Φυσικά πάντα με «επαναστατικό μαρξι-στικό» επικάλυμμα και με έκδηλη αντι-φατικότητα.

Η αστική τάξη της χώρας μας, λοι-πόν, στον διεθνή χώρο είναι «επιθετική» και «με ιδιαίτερη επιθετικότητα, υπερα-σπίζεται τα στρατηγικά της συμφέροντα αυτοτελώς... διεκδικώντας μεγαλύτερο μερίδιο από τη λεία των ιμπεριαλιστικών πολέμων» (θέση 6, σελ. 24). Τόσο «αυ-τοτελώς», που περιμένει τη Chevron να της «κατοχυρώσει» κάποιο κομμάτι ΑΟΖ, αδυνατεί να ποντίσει ένα καλώδιο μετα-φοράς ρεύματος σε διεθνή ύδατα χωρίς την παρέμβαση των ΗΠΑ ή έστω της ΕΕ, επαναλαμβάνει με κάθε ευκαιρία το «θα ματώσουμε ξανά για τις ΗΠΑ», ενώ όλα τα πολιτικά και επιχειρηματικά «μαργα-ριτάρια» της τρέχουν να υποβάλλουν τα διαπιστευτήρια τους στην νέα πρέσβειρα Γκίλφοϊλ...

Θα πει βέβαια η ηγεσία του ΚΚΕ ότι όλα αυτά, όπως και «η μετατροπή της Ελλάδας σε αμερικανοΝΑΤΟϊκό ορμητή-ριο» γίνονται στα πλαίσια της... «αλληλε-ξάρτησης» και ότι όταν τελειώσει ο Τραμπ τον πόλεμο στην Ουκρανία (λέμε τώρα) η άρχουσα τάξη της Ελλάδας θα αποκτήσει γεωστρατηγική επιρροή στην περιοχή κτίζοντας μαιευτήριο στη Μαρι-ούπολη, όπως είχε ανακοινώσει ο Μη-τσοτάκης το Μάρτη του 2022!!

Πραγματικά, είναι άνευ αντικειμένου μια σοβαρή κριτική σ' αυτές τις θέσεις του ΚΚΕ. Εκείνο που έχει σημασία όμως είναι να τις αντιπαραβάλλουμε με τις θέ-σεις για την «πορεία των ελληνοτουρκι-κών σχέσεων» (θέση 7, σελ. 25-26). Εδώ

η άρχουσα τάξη της χώρας μας γίνεται ξαφνικά «αμυντική» έως «ενδοτική» αφού (μέσω της κυβέρνησης της) καλ-λιεργεί τον «εφησυχασμό» στις «απαρά-δεκτες διεκδικήσεις του τουρκικού κρά-τους». Στο πεδίο αυτό (Αιγαίο, Ανατολι-κή Μεσόγειος) όπου, σαν συνεπαγωγή των προηγούμενων θέσεων της ΚΕ, θα έρεπε να αναπτυχθεί όλη η επιθετικότη-τα της, αυτή η επιθετικότητα εξαφανίζε-ται και δεν γίνεται καμία αναφορά σε «ελληνικές διεκδικήσεις». Κατ' αυτόν τον τρόπο και σύμφωνα με την ηγεσία του ΚΚΕ, ο ελληνοτουρκικός ανταγωνι-σμός έχει μια άδικη (τουρκική) και μια δίκαιη και εθνικά σωστή (ελληνική) πλευρά.

Θέλοντας πάλι να θολώσει τα νερά, παρουσιάζει τη σχέση Ελλάδας-Τουρ-κίας σαν σχέση «συνεργασίας και αντι-παράθεσης». Κι εδώ όμως αναδεικνύε-ται ένα ακόμη «παράδοξο». Το αστικό κράτος έρχεται σε αντίθεση με τον... ίδιο του τον εαυτό. Ακυρώνει το ρόλο του σαν «συλλογικός καπιταλιστής», δεν υπερασπίζεται τα «εθνικά συμφέροντα» αλλά προωθεί τη «συνεκμετάλλευση και συνδιαχείριση... για τα συμφέροντα των μονοπωλίων». Αν μεν εννοεί το ξένο ιμ-περιαλιστικό κεφάλαιο τότε πράγματι υπάρχει λογική, αλλά θα πρέπει να γί-νει αποδεκτή η θέση της εξάρτησης, σε διαφορετική περίπτωση μιλάμε για πλή-ρη παραλογισμό.

Αυτός ο παραλογισμός, έχει... βάση. Το ότι το ΚΚΕ πρέπει να παρουσιαστεί ως «αντιμονοπωλιακό και αντικαπιταλιστι-κό» και συγχρόνως ως «εθνικό». Αυτό που μένει όμως είναι το δεύτερο. Και ως τέτοιο καλεί το λαό «να επαγρυπνεί, για-τί έτσι κι αλλιώς στο παζάρι των ελληνο-

τουρκικών διαπραγματεύσεων περιλαμ-βάνονται ζητήματα κυριαρχίας και κυ-ριαρχικών δικαιωμάτων». «Εθνικά» και αταξικά!! Και σ' αυτήν όμως την προτρο-πή παρουσιάζεται ανακόλουθη η ηγεσία του ΚΚΕ. Γιατί κανονικά θα έπρεπε να καλέσει λαϊκό ξεσηκωμό και να απαιτή-σει «επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης στα 12 μίλια τώρα». Αλλά κι εδώ συμμε-ρίζεται τις ανησυχίες της άρχουσας τά-ξης και τις εντολές των αφεντάδων της...

Κατά την άποψη μας τόσο η Ελληνι-κή, όσο και η Τουρκική αστική τάξη είναι επιθετικές και βρίσκονται σε ένα συνεχή επικίνδυνο αντιδραστικό ανταγωνισμό, αναζητώντας -η κάθε μία σε βάρος της άλλης- διευρυμένο ρόλο στην περιοχή. Την επιδίωξη τους αυτή τη θέτουν σε έγ-κριση και την αναζητούν μέσα από τη στήριξη των επικυρίαρχων ιμπεριαλι-στών και κυρίως των ΗΠΑ (η Ελλάδα ως «καλό παιδί» και η Τουρκία με «ατα-ξίες») και με τους όρους και τις δυνατό-τητες που η κάθε μία διαθέτει στα πλαί-σια της εξάρτησης. Ο ελληνικός λαός δεν έχει κανένα λόγο να πάρει το μέρος της εξαρτημένης αστικής «του» τάξης. Οφεί-λει να συγκροτηθεί με ταξικούς όρους και να παλέψει ενάντια σε κάθε ενέργεια που οξύνει τον ανταγωνισμό και φέρνει πιο κοντά τον κίνδυνο ενός πολέμου. Να αναπτύξει την αντιιμπεριαλιστική του πάλη, την αλληλεγγύη του και τον κοινό του αγώνα με τον αδελφό Τουρκικό λαό.

Οι θέσεις του ΚΚΕ, και παρά τις όποι-ες διακηρύξει για εναντίωση «στις αστι-κές τάξεις και τα συμφέροντα τους», από τη μια οδηγούν στην «αγκαλιά» της άρ-χουσας τάξης και από την άλλη εμποδί-ζουν την ανάπτυξη ενός πραγματικού αντιπολεμικού κινήματος.

Προϋπολογισμός 2026

Ανάπτυξη για λίγους, φτώχεια και φορομνηξία για τους πολλούς

«**Π**αρά το ασταθές παγκόσμιο περιβάλλον, η Ελλάδα αποτελεί πλέον σημείο αναφοράς για τη σταθερότητα και τη συνέπεια της οικονομικής της πολιτικής».

Η φράση αυτή από την εισαγωγή της εισηγητικής έκθεσης του προϋπολογισμού του 2026 συμπυκνώνει βασικές πολιτικές αντιλήψεις, κατευθύνσεις και στόχους της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης. Από τη μια μεριά, ο στόχος του προϋπολογισμού είναι να εξασφαλίσει και να ευνοήσει την καπιταλιστική κερδοφορία σε βάρος του λαού και από την άλλη, ο στόχος αυτός είναι όχι μόνο αδιαπραγμάτευτος, αλλά και επιδιώκεται με συνέπεια για χρόνια. Η ΝΔ δηλώνει για ακόμη μια φορά προς το κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, ότι έχει τη βούληση και την αποφασιστικότητα να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του χωρίς καμιά παρέκκλιση και δισταγμό.

Η εισηγητική έκθεση συνεχίζει: «*Η αναγνώριση αυτή από τους διεθνείς θεσμούς και τους οίκους αξιολόγησης, που αναβαθμίζουν περαιτέρω το αξιόχρεο της χώρας, δεν είναι αυτονόητη, αλλά συνιστά αποτέλεσμα συλλογικής προσπάθειας, υπευθυνότητας και σταθερού μεταρρυθμιστικού προσανατολισμού. Η διατήρηση της δημοσιονομικής ισορροπίας, σε συνδυασμό με τη συνέχιση των επενδύσεων και των διαρθρωτικών αλλαγών, αποτελεί το έναυσμα για βιώσιμη ανάπτυξη και ουσιαστική βελτίωση του βιοτικού επιπέδου όλων των πολιτών*».

Εδώ η κυβέρνηση καταφεύγει στον ανοιχτό εκβιασμό προς τον λαό, ξεκαθαρίζοντας πως η οικονομική της πολιτική θα παραμείνει απαρένγκλιτα στο δρόμο των λεγόμενων μεταρρυθμίσεων και των διαρθρωτικών αλλαγών, γιατί αυτός είναι που φέρνει τα θετικά αποτελέσματα. Επιμένοντας στο χαρτί της υπευθυνότητας, επαναλαμβάνει πως δεν θα υπάρξει καμιά παροχή προς τον λαό, για να μην

κινδυνεύσει η οικονομία να βρεθεί ξανά στα βράχια...

Επειδή, όμως, η οικονομία στην οποία αναφέρονται είναι η καπιταλιστική οικονομία, ολόκληρο το οικοδόμημα του προϋπολογισμού αυτήν υπηρετεί. Το γνωστό δόγμα της ευημερίας των αριθμών πίσω από την οποία κρύβεται η δυστυχία των ανθρώπων κυριαρχεί και πάλι και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, άνεργοι διαβάζουν πως η οικονομία πάει καλά, τη στιγμή που για τους ίδιους η επιβίωση είναι μια εξίσωση χωρίς λύση. Οι αριθμοί ευημερούν, αλλά όχι γι' αυτούς.

Για παράδειγμα: Το ΑΕΠ προβλέπεται να αυξηθεί από τα 248,7 δισ. το 2025 στα 260 δισ., ο ρυθμός ανάπτυξης στο 2,4% από 2,2% το 2025 και οι επενδύσεις ως προς το ΑΕΠ στο 17,7%, από 16,4% το 2025. Θα υπάρξει ανάπτυξη, θα υπάρξουν επενδύσεις, όμως το προϊόν αυτής της ανάπτυξης δεν θα το καρπωθούν αυτοί που το παράγουν. Παρότι εμφανίζεται αύξηση του μέσου μισθού, η ακρίβεια οδηγεί σε πραγματική μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων. Ενώ η σταθεροποίηση της ανεργίας κάτω από το 9% πραγματοποιείται με ευέλικτες μορφές απασχόλησης και επισφάλεια, μακριά από το στοιχειώδες ζητούμενο της μόνιμης και σταθερής δουλειάς. Πρόκειται για τη νόμιμη ληστεία, που είναι πολύ μεγαλύτερο σκάνδαλο από τον ΟΠΕΚΕΠΕ και ό,τι παρόμοιο.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η παρουσία και συμμετοχή του Ταμείου Ανάκαμψης στα οικονομικά μεγέθη. Συνολικά την περίοδο 2021-2025 περίπου το 55% της αύξησης των επενδύσεων προήλθε από αυτό. Στον προϋπολογισμό του 2026 προβλέπονται αντίστοιχα έσοδα σχεδόν 6 δισ. (7,5% των εσόδων από 5,6% το 2025) και δαπάνες (συμμετοχή σε επενδύσεις) σχεδόν 5 δισ. (8,3% των δαπα-

νών από 6% το 2025). Το 2026 θα είναι η τελευταία χρονιά που το Ταμείο Ανάκαμψης θα παρέχει κονδύλια και αυτό εξηγεί τις προβλέψεις για αυξημένα μεγέθη, οι οποίες, βέβαια, δεν είναι βέβαιο ότι θα επαληθευθούν. Σε κάθε περίπτωση, γεγονός παραμένει ότι μετά το 2026 τα κονδύλια αυτά θα λείψουν και τότε η σαθρή ανάπτυξη που έφεραν, και για την οποία περηφανεύεται η κυβέρνηση, θα δοκιμαστεί. Το παραγωγικό μοντέλο της εξαρτημένης ελληνικής οικονομίας του τουρισμού, των υπηρεσιών και της αρπαχτής δεν μπορεί να

εξασφαλίσει καμιά σταθερότητα. Πολύ περισσότερο που οι διεθνείς εξελίξεις και η κρίση κάνουν τη σταθερότητα άπιαστη ακόμα και για τις ισχυρότερες οικονομίες του κόσμου.

Επιπλέον, σταθερή παραμένει η φορολογική εικόνα, με ένα συντριπτικό 92% των σχεδόν 80 δισ. των συνολικών εσόδων του προϋπολογισμού να προέρχεται από φόρους. Πάνω από τους μισούς από αυτούς (55,5%) είναι οι αντιλαϊκοί έμμεσοι φόροι, τους οποίους η ακρίβεια τραβάει προς τα πάνω. Οι υπόλοιποι είναι κυρίως ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων (21,5%) και νομικών προσώπων (11,6%) και οι φόροι ακινήτων (3,2%). Τα φορολογικά βάρη κατά μεγάλη πλειοψηφία πέφτουν πάνω στις πλάτες του λαού, ενώ το κεφάλαιο και οι επιχειρήσεις απολαμβάνουν ευνοϊκή μεταχείριση και απαλλαγές.

Στα θετικά αποτελέσματα παρουσιάζεται η προβλεπόμενη μείωση του χρέους στο 138,2% του ΑΕΠ, το χαμηλότερο ποσοστό από το 2010, και του πρωτογενούς πλεονάσματος στο 2,8% από 3,7% του ΑΕΠ το 2025. Όμως τα αποτελέσματα αυτά προέκυψαν από τη βαριά φορολογία και τον εγκληματικό περιορισμό των δαπανών που αφορούν άμεσα τον λαό (υγεία, παιδεία, υποδομές κ.λπ.).

Τέλος, σημαντικό είναι το αποτύπωμα που αφήνουν τα εξοπλιστικά προγράμματα στον σκέλος των δαπανών (3,2 δισ. έναντι 2,5 δισ. το 2025), αλλά και των εσόδων, όπου προβλέπονται 400 εκατ. από το πρόγραμμα SAFE.

Τα περίφημα μέτρα των 1,7 δισ. της ΔΕΘ δεν αλλάζουν τον αντιλαϊκό χαρακτήρα του προϋπολογισμού, ο οποίος παραμένει προσανατολισμένος στις ανάγκες και τα συμφέροντα του κεφαλαίου και τις πολεμικές προετοιμασίες των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Σε αυτόν τον χαρακτήρα η κυβέρνηση θα παραμείνει συνεπής, όσο κι αν διεθνείς ή εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις δυσκολέψουν την εκτέλεση του προϋπολογισμού. Ή μάλλον, ειδικά τότε...

Οι ηθοποιοί απεργούν και διεκδικούν δουλειά με δικαιώματα

Στις 5 Δεκέμβρη καλέστηκε απεργία απ' το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών για τους ηθοποιούς που εργάζονται σε παραγωγούς και θιασάρχες που ανήκουν στις εργοδοτικές ενώσεις ΠΕΘ και ΕΝΘΕΠΑ. Η απεργία διεκδικούσε την υπογραφή της πρότασης Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που έχει καταθέσει το σωματείο, με κύρια σημεία τις πληρωμένες πρόβες, μισθό 1.250€ για 5-8 παραστάσεις τη βδομάδα και ημερομίσθιο 65€ για 1-4 παραστάσεις τη βδομάδα.

Η στάση της εργοδοσίας ήταν προκλητική. Μετά την απόφαση για απεργία, η ΕΝΘΕΠΑ μοίρασε ανακοίνωση στην οποία δήλωνε ότι έχει κάθε πρόθεση να υπογράψει ΣΣΕ, αλλά το σωματείο βάζει εμπόδια μη δεχόμενο τους όρους που θέτουν οι εργοδότες και προκηρύσσοντας απεργία.

Η πραγματικότητα βέβαια για τους εργαζόμενους στο θέατρο είναι πολύ συγκεκριμένη. Απλήρωτες πρόβες, μισθοί πείνας, ανεργία, μαύρη εργασία. Χωρίς ωράριο, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς σταθερό μισθό ή μεροκάματο. Αυ-

τή η πραγματικότητα είναι που έβγαλε τους ηθοποιούς στον δρόμο την περίοδο της πανδημίας, και τους ξαναέβγαλε πολύ μαζικά και μαχητικά, με καταλήψεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, μετά το προεδρικό διάταγμα που εξίσωνε το πτυχίο των δραματικών σχολών με απολυτήριο Λυκείου.

Η συμμετοχή στην απεργία άγγιξε το 97%, με 71 παραστάσεις στην Αθήνα ν' ακυρώνονται εκείνη τη μέρα.

Παρ' όλα αυτά, η συμμετοχή στην απεργιακή συγκέντρωση το ίδιο απόγευμα μπροστά στο θέατρο Παλλάς ήταν μικρή και αναντίστοιχη της συμμετοχής του κλάδου στην απεργία. Το γεγονός ότι η διοίκηση του σωματείου δεν έχει εμπλέξει τα μέλη του σωματείου και του κλάδου συνολικά στη μάχη για ΣΣΕ, έχει οδηγήσει σε λογικές ανάθεσης. Άλλωστε, οι κινητοποιήσεις για το προεδρικό διάταγμα, ενώ έδειχναν δυνατότητες, «μαζεύτηκαν» με την προηγούμενη διοίκηση του ΣΕΗ ν' αναθέτει το ζήτημα στο ΣτΕ. Από εκεί και μετά, ελάχιστες ήταν οι γενικές συνελεύσεις και η νέα πλέον διοίκηση (ΠΑΜΕ) ξεκαθάρισε απ' την αρχή

ότι θα προσπαθήσει να υπογράψει ΣΣΕ απουσία των ηθοποιών και των συλλογικών τους διαδικασιών.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ενώ καλέστηκε απεργία, αυτή δεν ήταν κλαδική. Ενώ στον χώρο του θεάτρου κανείς δεν έχει έναν σταθερό εργοδότη, άρα στην πραγματικότητα όλοι οι ηθοποιοί είναι δυνάμει εργαζόμενοι των εργοδοτών με τους οποίους διαπραγματεύεται το ΣΕΗ, και ταυτόχρονα το ζήτημα της κλαδικής ΣΣΕ δεν αφορά μόνο συγκεκριμένους εργαζόμενους αλλά το σύνολό τους, το ΣΕΗ αποφάσισε να ενοχλήσει όσο το δυνατόν λιγότερους εργοδότες, περιορίζοντας την κάλυψη που παρείχε σε ηθοποιούς που ήθελαν ν' απεργήσουν.

Ηθοποιοί, τεχνικοί, ταξιθέτες, σπουδαστές, πρέπει να παλέψουν μαζί ώστε να μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς απ' τη δουλειά τους. Μια συλλογική σύμβαση που θα βελτιώνει πραγματικά τους όρους δουλειάς τους, δεν θα τους τη χαρίσει κανένας. Θα την κατακτήσουν μόνο με τον μαζικό αγώνα τους.

Ταξική η «ανάπτυξη» τους Μερίσματα-ρεκόρ για τους μετόχους, φτώχεια για τους εργαζόμενους

Την ώρα που η ΓΣΕΕ φωτογραφιζόταν στο υπουργείο Εργασίας μαζί με τους «κοινωνικούς εταίρους» της, δηλαδή τις εργοδοτικές ενώσεις και τα κυβερνητικά στελέχη, κάνοντας -όλοι μαζί- λόγο για το «μέρισμα ανάπτυξης» που πρέπει να πάρουν πια κι οι εργαζόμενοι, πλήθος στοιχείων κατέγραφαν το πόσο χειροτερεύει χρόνο με τον χρόνο η θέση των εργαζομένων. Χειροτέρευση σχετική, συγκρινόμενη με τη θέση των κεφαλαιοκρατών στη χώρα, αλλά και απόλυτη, σε πραγματικούς όρους ζωής.

Το 19% των κατοίκων της χώρας δεν μπόρεσαν το 2024 να θερμάνουν επαρκώς το σπίτι τους. Το 43% καθυστέρησε κάποια σχετική με τη στέγαση πληρωμή, ενοικίου, δανείου ή λογαριασμού. Στην Ελλάδα, το κατά κεφαλήν εισόδημα των νοικοκυριών μειώθηκε κατά 5% την τελευταία 20ετία, ενώ στην ΕΕ κατά μέσο όρο αυξήθηκε κατά 22%. Εστιάζοντας στους μισθωτούς εργαζόμενους, το 9% αντιμετωπίζει σοβαρές ελλείψεις σε βασικά αγαθά (στους ανέργους το ποσοστό εκτινάσσεται στο 41%, στους συνταξιούχους 30%) το 24% δεν συμμετέχει σε οποιαδήποτε δραστηριότητα αναψυχής, το 29% δεν μπορεί να διαθέσει ούτε ένα μικρό ποσό για προσωπική χρήση κάθε εβδομάδα. Απέναντι στην ακρίβεια, που συνεχίζει ν' αυξάνεται, οι εργαζόμενοι καλούνται να τα βγάλουν πέρα με μέσο καθαρό μισθό 932 ευρώ ή 1.081 ευρώ για πλήρη απασχόληση (στοιχεία ΕΦΚΑ Μάρτη 2025) τα οποία, διορθωμένα με βάση το επίπεδο των τιμών, αντιστοιχούν στο μικρότερο πραγματικό ωρομίσθιο στην ΕΕ. Γι' αυτό άλλωστε περίπου 800.000 έχουν κάποια δεύτερη απασχόληση (μεταξύ τους τουλάχιστον 260.000 συνταξιούχοι) Εκτός απ' τους μισθούς πείνας, μόνο ασήμαντο δεν είναι το κόστος που βαρύνει την τσέπη κάθε εργαζόμενου για βασικά κοινωνικά δικαιώματα όπως η περίθαλψη, η εκπαίδευση, η αντιμετώπιση φυσικών φαινομένων κ.ά.

Κι όμως, η οικονομία «πάει καλά» -για κάποιους. Σαν αυτούς που εκπροσωπούν οι «εθνικοί κοινωνικοί εταίροι» που λέει η υπ. Εργασίας, οι οποίοι βλέπουν τα κέρδη των επιχειρήσεών τους ν' αυξάνονται. Ειδικά αν πρόκειται για μετόχους-ιδιοκτήτες μεγάλων επιχειρήσεων, με τις εισηγμένες στο χρηματιστήριο της Αθήνας να μοιράζουν κάθε χρόνο και μεγαλύτερα ποσά σε μερίσματα: 2,4 δισ. ευρώ το 2022, 3,0 δισ. το 2023, 4,2 δισ. το 2024 και εκτιμάται ότι θα ξεπεράσουν τα 5,8 δισ. το 2025, πάνω απ' το προηγούμενο ρεκόρ του 2009. Η μερισματική απόδοση, δηλαδή η αμοιβή της ιδιοκτησίας για το μεγάλο κεφάλαιο -ντόπιο και ξένο- που δραστηριοποιείται στη χώρα, είναι κατά μέσο όρο στο 4,5 % (μ.ό. ΕΕ 3, %) με εταιρείες όπως η Helleniq Energy (πρ. ΕΛΠΕ) κι ο ΟΠΑΠ να φτάνουν στο 9-10%. Χαρακτηριστικό της αντίθεσης είναι το γεγονός ότι στο ΑΕΠ, που έχει πια ξεπεράσει τα προ κρίσης επίπεδα, το μερίδιο της εργασίας έχει μειωθεί σε 35% (ήταν 39% το 2019) με τον μέσο όρο στην ΕΕ στο 47%.

Να πόσο «μόνο εξ όψεως έχουν αντίθετα συμφέροντα» εργαζόμενοι και εργοδότες, που είπε ο πρόεδρος του ΣΕΒ στη φιάστα για τις δήθεν συλλογικές συμβάσεις! Να και ποιος είναι ο στόχος της αντεργατικής πολιτικής, που υλοποιεί το υπουργείο Εργασίας, που φιλοξένησε την παράσταση του «κοινωνικού

εταιρισμού» με μπόλικη δόση «εθνικού συμφέροντος»! Η διαρκής χειροτέρευση της θέσης των εργαζομένων, οικονομικής κι όχι μόνο, δεν είναι «λάθος» που «θα διορθωθεί» απ' τη σημερινή ή οποιαδήποτε επόμενη κυβέρνηση· είναι προϋπόθεση για την προώθηση των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Η αύξηση των κερδών πατάει στο έδαφος των ατελειώτων ωραρίων, της εντατικοποίησης σε βαθμό εξουθένωσης, των ρεκόρ εργοδοτικών εγκλημάτων, της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, της ισοπέδωσης των πραγματικών συλλογικών συμβάσεων, του κρατικά ελεγχόμενου κατώτατου μισθού, των πετσοκομμένων μισθών στο δημόσιο, της εξαφάνισης της προστασίας των ανέργων, και τόσα ακόμα. Στο έδαφος της πιο άμεσης βίας, της καταστολής των εργατικών αγώνων, της ποινικοποίησης του αληθινού συνδικαλισμού, του αφοπλισμού των συνδικαλιστικών οργάνων, των απολύσεων, των διώξεων, των πειθαρχικών και της κατάργησης της μονιμότητας στο δημόσιο, της συνολικής επιχείρησης απαγόρευσης της συλλογικής οργάνωσης και δράσης των εργαζομένων. Όλα αυτά δεν «προέκυψαν», ήταν πολιτικές επιλογές και δυνατότητα επιβολής τους απ' το κράτος και τους μηχανισμούς που διαθέτει και φροντίζει, μεταξύ άλλων και λεηλατώντας το λαϊκό εισόδημα. Το στοιχείο ότι τα έσοδα του ΕΦΚΑ απ' τις εισφορές των συνταξιούχων που συνεχίζουν να δου-

λεύουν, υπερκαλύπτουν την πληρωμή των συντάξεών τους, είναι αποκαλυπτικό του γιατί η κυβέρνηση πανηγυρίζει για το σύρσιμο στη δουλειά ακόμα και μετά τη σύνταξη.

Η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι αυτής της χώρας δεν αξίζουν μια ζωή διαλυμένη, μέσα στο άγχος, την κούραση, την ανασφάλεια. Αυτοί που παράγουν ολόκληρο τον πλούτο της κοινωνίας δεν μπορούν να σπρώχνονται στη «μεγάλη παραίτηση», από και στη «σιωπηλή παραίτηση» (αφού ανακαλύπτουν ότι οι συνθήκες είναι παντού τραγικές) και πλέον στο «σιωπηλό ράγισμα»

(“quiet cracking” ο νέος όρος που περιγράφει τη μόνιμη φθορά κάθε εργαζόμενου απ' τη μάχη της επιβίωσης). Δεν μπορούμε να μένουμε «σιωπηλοί», όπως επιβάλλει το σύστημα, σε αναμονή της «ανάπτυξης», των «φοροελαφρύνσεων», της «νέας εποχής για τις συλλογικές συμβάσεις» και κάθε κυβερνητικού αφηγήματος. Τα προβλήματα των εργαζομένων είναι κοινά και μόνο κοινή μπορεί να είναι η απάντηση. Για να βγούμε απ' τα αδιέξοδα που παράγει το σύστημα, πρέπει να βρεθούμε, να οργανωθούμε, να παλέψουμε για να κατακτήσουμε τα δικαιώματά μας.

Κλαδική απεργία στη μελέτη και την κατασκευή Κάτω ο εργασιακός μεσαίωνας! Όχι άλλοι νεκροί εργάτες!

Την Τετάρτη 10/12 πραγματοποιήθηκε η απεργία στον κατασκευαστικό κλάδο. Η Ομοσπονδία Οικοδόμων, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών και το Συνδικάτο Ηλεκτρολόγων καλούσαν σε συμμετοχή στην απεργία και τις απεργιακές συγκεντρώσεις τόσο στην Αθήνα, όσο και σε πολλές πόλεις της χώρας. Οι απεργιακές συγκεντρώσεις σε επίπεδο συμμετοχής κινήθηκαν στα ίδια πάνω-κάτω επίπεδα με τις προηγούμενες κλαδικές απεργίες, ενώ για άλλη μια φορά οι κυρίαρχες δυνάμεις τους κλάδου (ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ) συνεχίζουν να επενδύουν σε μια «εικονική δυναμική», που βρίσκεται πολύ μακριά απ' τις πραγματικές διεκδικητικές δυνατότητες. Αξιοσημείωτη η παρουσία στην απεργιακή συγκέντρωση της Αθήνας μεταναστών εργατών του εργοταξίου του Ελληνικού, που θέλησαν να δηλώσουν μετά τον θάνατο ομοεθνή συναδέλφου τους σε ώρα εργασίας.

Όλο το προηγούμενο διάστημα και όσο προετοιμαζόταν η κλαδική απεργία, έμοιαζε πως πάμε για άλλη μια «εθιμοτυπική» απεργία με χαρακτηριστικά γενικής προπαγάνδας των αιτημάτων του κλάδου. Όμως η σκληρή πραγματικότητα δείχνει ότι οι εξελίξεις δεν μπορούν να αρκε-

στούν ούτε στην «εικονική δυναμική», ούτε στα όρια της γενικής προπαγάνδας. Οι δύο τραγικοί θάνατοι εργατών στο εργοτάξιο του Ελληνικού μέσα στην τελευταία βδομάδα πριν την κλαδική απεργία, δείχνουν τόσο την κατάσταση που επικρατεί στα πολυδιαφημισμένα κότερα των «έργων πνοής και ανάπτυξης» του μεγάλου κατασκευαστικού κεφαλαίου, όσο και τις απαιτήσεις του αγώνα διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Και οι δύο εργάτες στο Ελληνικό σκοτώθηκαν ημέρα Σάββατο. Ο πρώτος, μετά από επαναλαμβανόμενες υπερωρίες, κατέρρευσε προσπαθώντας να φτάσει σπίτι του μετά το τέλος της βάρδιας στο εργοτάξιο Riviera Galleria της ΜΕΤΚΑ. Ο δεύτερος, μια βδομάδα μετά, έπεσε από ύψος δύο ορόφων σε κατασκευή χωρίς προστατευτικά κάγκελα, σε έργο της LAMDA Development. Στο δεύτερο τραγικό περιστατικό, σύμφωνα με πληροφορίες, ο 27χρονος Αιγύπτιος εργάτης πιθανότατα δούλευε ανασφάλιστος, όπως και δεκάδες άλλοι μετανάστες εργάτες. Επιπλέον μεταδόθηκε ότι το ασθενοφόρο άργησε σχεδόν δύο ολόκληρες ώρες να φτάσει στο σημείο. Πιθανότατα η εργοδοσία προσπαθούσε να «κουκουλώσει» το περιστατικό

και ν' απομακρύνει τους υπόλοιπους ανασφάλιστους εργάτες.

Στα κότερα της κατασκευής, οι εργάτες, ντόπιοι και μετανάστες, πληρώνουν βαρύτατο τίμημα στο όνομα της ανάπτυξης. Ανασφάλιστη εργασία, μεροκάματα πείνας, ατελείωτες υπερωρίες, ημέρα και 7ήμερα συνεχόμενης δουλειάς, και η τεράστια πίεση για να προχωρούν οι παραδόσεις των έργων, αποτελούν τον βασικό καμβά της σύγχρονης κατασκευαστικής βαρβαρότητας. Το 2025 κλείνει με 35 νεκρούς εργάτες στα εργοτάξια της χώρας. Η κυβερνητική πολιτική νομιμοποιεί τη βαρβαρότητα και το μεγάλο κατασκευαστικό κεφάλαιο αξιοποιεί τις ευκαιρίες απόλυτης ασυδοσίας. Είναι ταυτόχρονα οι άμεσοι και οι ηθικοί αυτουργοί των μαζικών εργοδοτικών εγκλημάτων, που πολλαπλασιάζονται.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα τα σωματεία και τα συνδικάτα του κλάδου δεν μπορούν να μένουν στο επίπεδο της καταγγελίας. Είναι ανάγκη να παρθούν πιο αποφασιστικές πρωτοβουλίες οργάνωσης και ανάδειξης του αγώνα για καλύτερες συνθήκες εργασίας, για αξιοπρεπή ωράρια και αυξήσεις στα μεροκάματα, για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές στον ΣΕΦΚ-Κλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Ιδιωτική Εκπαίδευση

Όσον αφορά τη δράση του ΣΕΦΚ, στις κεντρικές μάχες που καλέστηκε να δώσει το σωματείο, η αποτίμηση έχει δυστυχώς αρνητικό πρόσημο. Οι δυνάμεις που διοικούν το σωματείο (ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ-ΜΑΧΟΜΑΙ), μέχρι πρότινος υπό την κοινή παράταξη των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ, το λειτουργούν -ούτε λίγο ούτε πολύ- σαν «σχήμα» της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Ειδικά μετά τον διαχωρισμό τους, οι συνελεύσεις μετατρέπονται σε πεδίο αποκλειστικά ενδοπαραταξιακής αντιπαράθεσης, υποτιμώντας ακόμη και κεντρικές και κρίσιμες μάχες, όπως συνέβη με τις πρόσφατες γενικές απεργίες.

Απ' την άλλη, πλήθος παρεμβάσεων-εξορμήσεων αποφασίζονται στις συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου, πράγμα θετικό, στον βαθμό, όμως, που δεν χρησιμοποιείται σαν «άλλοθι» για τις πραγματικές αδυναμίες του σωματείου. Δηλαδή, το γεγονός πως δεν έχει κατορθώσει να γειωθεί στους χώρους εργασίας, ούτε και να εξειδικεύσει στα ζητήματα που απασχολούν τους συναδέλφους.

Ως Ταξική Πορεία, όλο το προηγούμενο διάστημα, αναδεικνύαμε την ανάγκη μαζικοποίησης του σωματείου. Δίναμε κόντρα στις λογικές «εύκολων λύσεων», παλεύοντας την άποψη πως μόνο μέσα απ' τη μαζική εμπλοκή του κλάδου μπορούν να συγκροτηθούν οι όροι δια-

πραγματευτικής δύναμης που είναι αναγκαίοι για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης.

Όσον αφορά τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών, η εμφανής αύξηση της συμμετοχής είναι ένα καταρχήν θετικό στοιχείο. Δείχνει πως υπάρχει στον κλάδο δυναμικό που ψάχνει απαντήσεις και αναγνωρίζει ή τουλάχιστον προσεγγίζει την ανάγκη συλλογικής και οργανωμένης πάλης απέναντι είτε μεμονωμένα στον εργοδότη, είτε και συνολικά στην επίθεση που δέχεται. Επιπλέον, ήταν εμφανής το τελευταίο διάστημα η προσπάθεια εγγραφής κόσμου στο σωματείο με βάση τη διάσπαση των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ. Ωστόσο, σ' έναν κλάδο που αριθμεί χιλιάδες εργαζόμενους στην Αττική, η δύναμη του σωματείου παραμένει αρκετά μικρή, γεγονός που συνδέεται και με τη γενική αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Αξιοσημείωτη ήταν η αύξηση του αριθμού των λευκών (18), υποδεικνύοντας πως ένα δυναμικό εργαζομένων παρακολουθεί τη δράση του σωματείου, αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα ύπαρξής του, αλλά δεν καλύπτεται απ' τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν.

Ως Ταξική Πορεία, αναγνωρίζουμε πως η ανασυγκρότηση των οργάνων πάλης των εργαζομένων είναι μια μακρά και δύσκολη, αλλά αναγκαία πορεία. Το μειωμένο αποτέλεσμα που καταγράψαμε αντανakλά τις ελλείψεις και τις αδυναμίες μας στη σύνδεση και γείωση με τους εργαζόμενους του χώρου. Είναι όμως και ένα αποτέλεσμα στο οποίο μπορούμε να βασιστούμε για την αναγκαία και πιο ουσιαστική παρέμβασή μας, για πραγματικά βήματα συγκρότησης των οργάνων πάλης και των εργαζομένων στο πεδίο του κινήματος.

Εκλογές της Ένωσης Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής (Ε.Λ.Ε.Π.Α.)

Ολοκληρώθηκαν, με την καταμέτρηση των ψηφοδελτίων στις 25/11, οι εκλογές της Ένωσης Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής. Οι εκλογές, οι οποίες αρχικά είχαν οριστεί να πραγματοποιηθούν απ' τις 7/11 μέχρι και τις 16/11, χρειάστηκε να οδηγηθούν σε παράταση 4 ημερών (21-24/11) καταλήγοντας να ολοκληρωθούν 17 μέρες αφού ξεκίνησαν! Κι αυτό αφού οι κάλπες είχαν «περιοδεύσει» εκτός απ' την έδρα του σωματείου στην Αθήνα, στο παράρτημα του Πειραιά, στα νότια προάστια, στα δυτικά, στα βόρεια, στο παράρτημα στα βορειοδυτικά και στην εταιρεία ΣΟΛ.

Οι ψηφίσαντες αυξήθηκαν «για ακόμα μια φορά» όπως ανακοίνωσε η πλειοψηφία της διοίκησης (736 από 704 το 2023) χωρίς αυτό όμως να μπορεί να κρύψει τα ζητήματα που αντιμετωπίζει το σωματείο. Οι πύρινοι λόγοι «αγωνιστικής επάρκειας» των μελών της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ για τη δράση του σωματείου, δεν αλλάζουν το δεδομένο ότι σ' αυτές τις δράσεις, όταν γίνονται, κινητοποιείται κατά βάση ένα συγκεκριμένο δυναμικό, με το σύνολο ακόμα κι όσων συμμετέχουν στις εκλογές (πόσο μάλλον του κλάδου) να μην έχει κερδηθεί σε βαθμό που να θεωρεί το σωματείο και τη δράση του δική του υπόθεση, για την οποία θα πρέπει να κινητοποιηθεί ο κάθε ένας.

Είναι άλλωστε μέσα στα πλαίσια της λογικής που κινούνται οι δυνάμεις αυτές σε μια σειρά σωματεία που ελέγχουν, καταφέρνοντας να κινητοποιήσουν ένα δυναμικό σε εκλογική βάση -μέσα απ' τον μηχανισμό που διαθέτουν- αλλά σε επίπεδο καθημερινής συμμετοχής και παρέμβασης να μην ξεπερνιούνται τα όρια του ΔΣ, ίσως και κάποιων μελών επιπλέον. Ακόμα και στις Γενικές Συνελεύσεις, οι οποίες καλούνται «αυστηρά βάσει καταστατι-

κού» 2 φορές τον χρόνο και που γεγονότα όπως οι δύο απεργίες του Οκτώβρη δεν θεωρούνται ικανά να «ξεστράτисουν» απ' τον σχεδιασμό αυτό, οι συμμετέχοντες δεν ξεπερνούν τις μερικές δεκάδες, καταλήγοντας επί της ουσίας να λειτουργούν με λογικές ανάθεσης και όχι μαζικής συμμετοχής των μελών του σωματείου. Η ίδια η σύνθεση του σωματείου, που η πλειοψηφία της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ έχει διευρύνει σε τέτοιο βαθμό ώστε να πιάνει, εκτός απ' τους λογιστές, περίπου οποιονδήποτε εργάζεται γύρω από οικονομικές θέσεις ή σε εταιρείες του κλάδου ανεξαρτήτως αντικειμένου, ακόμα και φοιτητές ή σπουδαστές, δημιουργεί μια εκ των πραγμάτων απόσταση μεταξύ των μελών του. Η ανάγκη αναζήτησης κοινού βηματισμού για την αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων θυσιάζεται στον βωμό της προσπάθειας εμφάνισης ενός μαζικού αριθμητικά σωματείου, «παραβλέποντας» τη διαφορά των συνθηκών που αντιμετωπίζει πχ. ο ορκωτός λογιστής ή ο εργαζόμενος σε άλλο αντικείμενο μιας ελεγκτικής εταιρείας με τον λογιστή υπάλληλο σ' ένα μικρό λογιστικό γραφείο κ.ο.κ.

Η Ταξική Πορεία κατέγραψε μια μικρή πτώση σε ψήφους, αναδεικνύοντας την ανάγκη για μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη σύνδεση με τον κλάδο.

ΣΕΦΚ - Κλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Ιδιωτική Εκπαίδευση						
	2025			2023		
	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΕΚΑ (αντ.)	Για ΟΙΕΑΕ (αντ.)	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΕΚΑ (αντ.)	Για ΟΙΕΑΕ (αντ.)
Ψήφισαν	259	237	193	174	158	144
Άκυρα	2	2	1	4	4	3
Λευκά	18	16	10	3	6	4
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ*	131 (4)	117 (2)	96 (3)	154 (6)	131 (2)	124 (6)
ΜΑΧΟΜΑΙ*	98 (3)	88 (1)	77 (3)	-	-	-
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	10 (-)	14 (-)	9 (-)	13 (1)	17 (-)	13 (1)

* «ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ» και «ΜΑΧΟΜΑΙ» αποτελούσαν κοινή παράταξη το 2023

Ένωση Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής		
	2025	2023
Ψήφισαν	736	704
Λευκά		
Άκυρα	19	
ΕΣΑΚ	628 (13 έδρες)	616 (13 έδρες)
Ριζοσπαστική Παρέμβαση Μισθωτών Λογιστών	79 (2 έδρες)	67 (2 έδρες)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	10 (0 έδρες)	13 (0 έδρες)

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο σωματείο ΟΤΑ Θεσπρωτίας

Σε μια περίοδο έντασης της επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα, απαντών χτυπημάτων στους όρους δουλειάς και σε συνθήκες προχωρήματος της βαρβαρότητας και πολεμικής προετοιμασίας του συστήματος, ολοκληρώθηκαν οι εκλογικές διαδικασίες του σωματείου εργαζομένων στους ΟΤΑ και στους τρεις δήμους στη Θεσπρωτία, Ηγουμενίτσα, Σουλίου και Φιλιππιάδας.

Για τις κυρίαρχες παρατάξεις, ΔΑΣ-ΟΤΑ και «Ανεξάρτητη Κίνηση», αποτέλεσαν αφορμή για να ξεδιπλωθεί παράπέρα μια «αντιπαράθεση» με εντελώς αντιδραστικά χαρακτηριστικά, που άφηνε απ' έξω όλα τα κρίσιμα ζητήματα και χρησίμευε ως βάση για την παραγωγή των εκλογικών μηχανισμών τους και το «μοίρασμα» των εδρών του ΔΣ. Με τις εκλογές να κρατούν τρεις μέρες παράλληλα με την εργασία, αποστειρώνοντάς τες από κάθε πολιτικό χαρακτηριστικό!

Οι εργαζόμενοι ως εκλογική πελατεία και ο χειρισμός τους μέσω ψεύτι-

νων διλημμάτων και φτηνών εκβιασμών ήταν η τακτική ακριβώς για να κρατηθούν στη γωνία: Απ' τη μια η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), που έχει αυτοαναγορευτεί εγχυρητής των εργατικών συμφερόντων, αλλά εντός των ορίων και πλαισίων που θέτει το σύστημα κι η κυβέρνηση. Και απ' την άλλη η «Ανεξάρτητη Κίνηση» με τον μανδύα του «ακομμάτιστου», ενώ είναι ο κύριος εκφραστής των συστημικών απόψεων. Ας διαλέξουν οι εργαζόμενοι πού θέλουν ν' ακουμπήσουν! Ιδιαίτερα στο ζήτημα των συμβασιούχων, παίχτηκε ένα άθλιο παιχνίδι και απ' τις δυο πλευρές, που δικαιώνει την εργασιακή ομηρία από κρατικούς και πολιτικούς παράγοντες και κάθε λογής «εκπροσώπους» που πουλούν ελπίδες για παράταση λίγων μηνών!

Η Ταξική Πορεία, που παρεμβαίνει εδώ και λίγους μήνες στον χώρο, προκάλεσε το άνοιγμα της συζήτησης γύρω απ' την ουσία της επίθεσης: μισθοί κυριολεκτικά της πείνας, εντατικοποίηση και παραπέρα ελαστικοποίηση των σχέ-

σεων εργασίας, αξιολόγηση, τρομοκράτηση και χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, πολλαπλασιασμός των εργατικών ατυχημάτων-δολοφονιών, συμβασιούχοι σε μόνιμη ανασφάλεια και επιπλέον νέο Πειθαρχικό Δίκαιο που επιδιώκει τη σιγή νεκροταφείου στους χώρους δουλειάς και ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση.

Σε αντιπαράθεση με την αντίληψη της ανάθεσης, ανέδειξε αυτό που αλλάζει, πραγματικά και όχι εικονικά, τους συσχετισμούς: τη συγκρότηση κινήματος για την ανατροπή της επίθεσης! Και κίνημα δεν είναι τα ΔΣ «σφραγίδες», ούτε χτίζεται με προτάσεις προς το σύστημα και τη διοίκηση, με τη συνδιαλλαγή με τους δημάρχους και με απουσία πολιτικής συζήτησης, συνελεύσεων και πραγματικής κίνησης των ίδιων των εργαζομένων.

Κόντρα στον κυρίαρχο συνδικαλισμό της ήττας και της συνθηκολόγησης, που αναπαράγει και τροφοδοτεί την απογοήτευση, τις αυταπάτες, την αίσθηση αδυναμίας και την απονέκρω-

ση των σωματείων, η Ταξική Πορεία πρόβαλε τον μόνο δρόμο που φέρνει νίκες: της οργάνωσης και της μαζικής πάλης. Να πάρουν οι εργαζόμενοι την κατάσταση στα δικά τους χέρια, να αντισταθούν και να διεκδικήσουν! Η συγκρότηση ψηφοδελτίου και οι παρεμβάσεις στους χώρους δουλειάς έφεραν ένα εκλογικό αποτέλεσμα που το κρίνουμε θετικό στην κατεύθυνση της αμοιβαίας δέσμευσης για να ανοίξει αυτός ο δρόμος.

Σωματείο ΟΤΑ Θεσπρωτίας	
Ψήφισαν	582 (από 625)
Λευκά	4
Άκυρα	6
ΔΑΣ ΟΤΑ	317 (4 έδρες)
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ	224 (3 έδρες)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	31 (0 έδρες)

Συμφωνία για την παραπέρα διάλυση των ΣΣΕ Να μην τους περάσει!

«**Ε**ίναι πράγματι εντυπωσιακό -ας το κρατήσουμε αυτό-, για πρώτη φορά είδαμε υπουργό μιας κεντροδεξιάς παράταξης να κάθεται ανάμεσα στον πρόεδρο της ΓΣΕΕ και τον πρόεδρο του ΣΕΒ, [...] να συνεργάζονται, να συμφωνούν εργαζόμενοι και εργοδότες και να καταλήγουν σε μια συμφωνία η οποία υπερβαίνει και τους τελευταίους μνημονιακούς περιορισμούς, επαναφέροντας την πλήρη μετενέργεια. Κυρίως, όμως, υπηρετώντας από κοινού την κοινωνική συνοχή», δήλωσε ο Μητσοτάκης.

Είναι πράγματι εντυπωσιακό -θα πούμε εμείς- το πόσο προκλητικά η κυβέρνηση προσπαθεί να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργαζομένων για να κατευνάσει τη λαϊκή οργή. Ακόμα πιο εντυπωσιακό δε, είναι το γεγονός ότι πίνει νερό στο όνομα της «κοινωνικής συνοχής» την ίδια στιγμή που η πλατιά μάζα των εργαζομένων βρίσκεται μέσα σ' ένα καζάνι που βράζει και είναι έτοιμο να ξεχειλίσει από οργή και αγανάκτηση.

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ: Μία απ' τις βασικές καραμέλες της κυβέρνησης για την υπεράσπιση της πολυδιαφημισμένης συμφωνίας είναι η ενίσχυση του εισοδήματος των εργαζομένων και οι αυξήσεις στους μισθούς που θα επιτευχθούν μέσα απ' το νέο νομοσχέδιο για τις ΣΣΕ. Αποκρύπτουν όμως όλα τα παπαγαλάκια, αλλά κι οι ίδιοι οι παράγοντες της κυβέρνησης, ότι ο νόμος για τον κατώτατο μισθό που ψηφίστηκε έναν μόλις χρόνο πριν ισχύει κανονικά και αφήνει στα χέρια του υπουργού Εργασίας τον καθορισμό του κατώτατου μισθού, που αποτελεί τη βάση για οποιαδήποτε διαπραγμάτευση συλλογικής σύμβασης. Όσο πιο ελεγχόμενα, τόσο πιο καλά... για την κυβέρνηση, το κεφάλαιο και την εργοδοσία.

ΕΞΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΓΕΜΗΣΟΕ: Παράλληλα, υπερηφανεύονται για τη συμφωνία περί περιορισμού των απαιτούμενων στοιχείων στα «πλήρως απαραίτητα» και των συνεπειών μη εγγραφής των σωματείων στο ΓΕΜΗΣΟΕ. Ως προς το πρώτο αρκεί να πούμε ότι πρόκειται για φακέλωμα με το περιτύλιγμα της συνταγματικότητας, μιας και η σύνθεση της διοίκησης κάθε σωματείου παραμένει στα «πλήρως απαραίτητα» προς συμπλήρωση. Η «επιλεκτικότητα» αυτή πάει πακέτο με τις δεκάδες διώξεις για δήθεν παράνομες απεργίες ή ακόμα και λόγω απεργιακών περιφρουρήσεων. Ως προς το ζήτημα των συνεπειών για όσους δεν συμμορφώνονται, τιμωρία θα είναι να μην επιτρέπεται η επέκταση της ΣΣΕ που τυχόν υπογράφουν και η αδυναμία προσφυγής στον ΟΜΕΔ. Η κυβέρνηση επιδιώκει να κάνει την εγγραφή στο ΓΕΜΗΣΟΕ πιο «ευκολοχώνευτη», για να δώσει άλλοθι στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να προσαρμοστούν στις κρατικές προδιαγραφές.

ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΣΣΕ: Ο Υπουργός δύναται με απόφασή του να επεκτείνει την ισχύ της ΣΣΕ σε ολόκληρο τον κλάδο α) αν η ΣΣΕ δεσμεύει εργοδότες που απασχολούν ποσοστό μεγαλύτερο του 40% (αντί του 50% που ίσχυε έως τώρα) ή β) αν την εν λόγω ΣΣΕ έχει υπογράψει η ΓΣΕΕ και μια εργοδοτική οργάνωση. Ξεκινούν ν' αναφέρουν ότι διατηρείται στο ακέραιο η δυνατότητα μιας επιχείρησης να εξαιρεθεί από κλαδική ΣΣΕ που έχει κηρυχθεί υποχρεωτική, εφόσον επικαλεστεί ότι αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα. Την ίδια στιγμή οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ παρουσιάζονται και ως

οι μόνοι αρμόδιοι και εγγυητές των εργατικών δικαιωμάτων. Αλήθεια, τι όρους θα διαπραγματευτούν άραγε αυτοί που το μόνο που ξέρουν να κάνουν χρόνια τώρα είναι να ξεπουλάνε αγώνες, να βάζουν προσκόμματα σε κάθε αντίσταση που πάει να γεννηθεί και να παζαρεύουν τα εργασιακά δικαιώματα στα τραπέζια της συνδιαλλαγής;

Καμία αυταπάτη δεν μπορεί να υπάρξει σε σχέση με την επαίσχυντη συμφωνία. Στην περίοδο που διανύουμε, οι αυξήσεις στους μισθούς και οι ανθρωπίνι όροι δουλειάς αποτελούν όρους για την επιβίωση των εργαζομένων, οι οποίοι δεν μπορεί παρά να παλευτούν απ' τους ίδιους. Καμία κυβέρνηση και κανένας εργοδότης, που τρίβουν τα χέρια τους μπροστά στην 13ωρη εργασία, δεν θα υπογράψει, χωρίς την πίεση εργατικών αγώνων, ΣΣΕ που να κατοχυρώνουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Κανένας απ' τους παραπάνω, που κάνουν ό,τι μπορούν για να εντατικοποιήσουν τη δουλειά με το χαμηλότερο δυνατό κόστος -ακόμα κι αν αυτό συνεπάγεται ότι ο εργάτης δεν θα γυρίσει σπίτι του απ' το μεροκάματο- δεν θα υπογράψει απ' την καλή του την καρδιά, ΣΣΕ που θα εξασφαλίζει ανθρωπίνους ρυθμούς δουλειάς. Καμία ΓΣΕΕ, που έχει ξεπουλήσει μια σειρά αγώνες, δεν πρόκει-

ται να δώσει την κόντρα με το κεφάλαιο και τις εργοδοτικές ενώσεις για να διεκδικήσει ΣΣΕ που να κατοχυρώνουν εργασιακά δικαιώματα.

Η κυβέρνηση ξέρει πολύ καλά πως οι ΣΣΕ για τις οποίες μιλάει θα είναι μια χάρτα που θα εξειδικεύει τις πτυχές της αντεργατικής επίθεσης στον εκάστοτε κλάδο. Γι' αυτό δεν τη νοιάζει αν σ' αυτές τις ΣΣΕ θα εφαρμοστεί η μετενέργεια ή η επέκταση στον εκάστοτε κλάδο, όπως διατυμπανίζει. Γιατί ξέρει ότι όταν μια ΣΣΕ δεν είναι αποτέλεσμα πάλης και διεκδίκησης των εργαζομένων θα είναι απλά ένα κουρελόχαρτο.

Το κεφάλαιο, θεωρούσε και συνεχίζει

να θεωρεί τη συλλογική διεκδίκηση δικαιωμάτων και την κατοχύρωσή τους μέσα απ' τις ΣΣΕ «ξένο σώμα». Τις πολέμα χρόνια και θα συνεχίσει να τις πολέμα, γιατί κάθε νίκη για τους εργαζόμενους δεν μπορεί παρά ν' αποτελεί μια ήττα για το κεφάλαιο. Είναι κομβικής σημασίας οι εργαζόμενοι, χωρίς καμία στάση αναμονής, να συγκροτηθούν και να απαντήσουν άμεσα ώστε να μην τεθεί καν προς ψήφιση ο αντεργατικός αυτός νόμος. Μέσα σε κάθε σωματείο, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, η οργή να γίνει συγκρότηση και αγώνας για τη διεκδίκηση των ΣΣΕ που θα κατοχυρώνουν πραγματικά εργασιακά δικαιώματα.

NOKIA

200 εργαζόμενοι βρίσκονται «στον αέρα» και 9 υπό καθεστώς απόλυσης

Το τελευταίο διάστημα επικρατεί έντονος αναβρασμός στους εργαζομένους της NOKIA, έπειτα απ' τις προκλητικές δηλώσεις του CEO της εταιρείας για το ξεπούλημα δύο βασικών project, στα οποία απασχολούνται σήμερα περίπου 200 εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι απάντησαν άμεσα, πραγματοποιώντας μια απ' τις πιο μαζικές συνελεύσεις του επιχειρησιακού σωματείου, ενώ προχώρησαν και σε απεργία στις 10/12 με ιδιαίτερα υψηλή συμμετοχή, δείχνοντας τις δυνατότητες αλλά και τη διάθεση για συνέχιση του αγώνα.

Σύμφωνα με τα σχέδια της διοίκησης, το 20% των εργαζομένων της NOKIA Hellas θα βρεθούν στον «αέρα», χωρίς κανέναν σχεδιασμό για το τι θα απογίνουν σε περίπτωση πώλησης των project. Ακόμη όμως κι αν δεν πουληθούν, σκοπός, όπως φαίνεται,

είναι ν' απαξιωθούν, οδηγώντας σε μαζικές απολύσεις. Ήδη οι managers προωθούν το δόγμα «ας νικήσει ο καλύτερος», διαμορφώνοντας ένα εχθρικό κι ανταγωνιστικό κλίμα μεταξύ των συναδέλφων, προκειμένου να τους διασπάσουν. Παράλληλα, με βάση πλάνο της μητρικής NOKIA απ' το 2023 για 14.000 απολύσεις παγκοσμίως, εννέα απολύσεις αναμένεται να ολοκληρωθούν μέχρι το τέλος του 2025. Η διοίκηση αρνείται την απορρόφησή τους χωρίς συνεντεύξεις και χωρίς βλαπτικές μεταβολές, φτάνοντας στο σημείο να απαιτεί μέχρι και πέντε συνεντεύξεις για μία εσωτερική θέση.

Η NOKIA, παρακολουθώντας τη ραγδαία αύξηση των επενδύσεων στην πολεμική βιομηχανία και την τεχνητή νοημοσύνη, επιλέγει να ξεφορτωθεί εργαζόμενους από τομείς που δεν θεωρεί πλέον αρκετά κερδοφό-

ρους. Χωρίς κανένα «φίλτρο» ή πρόσχημα ανθρωπιάς, σχεδιάζει να πετάξει εκτός εταιρείας 200 εργαζόμενους, όχι μόνο για να αυξήσει γενικά και αόριστα την κερδοφορία της, αλλά για να κερδοφορήσει προετοιμάζοντας «τα όπλα της φρίκης» του επικείμενου πολέμου, στον οποίο οι ιμπεριαλιστές σέρνουν τους λαούς του κόσμου.

Όσα συμβαίνουν στη NOKIA δεν αποτελούν, βέβαια, αποκομμένο φαινόμενο από όσα διαδραματίζονται σ' όλο τον κόσμο στον κλάδο της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών. Η ραγδαία ζήτηση εργαζομένων που καταγράφηκε την περίοδο της καραντίνας -μια ζήτηση που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του κεφαλαίου και τον εντεινόμενο διεθνή ανταγωνισμό- έχει αγγίξει τα όριά της. Η υποτιθέμενη «άνθηση» του κλάδου υποχωρεί. Μεγάλοι κολοσσοί, όπως η Google και η Amazon, προχωρούν σε μαζικές απολύσεις, ενώ οι CEO ανακοινώνουν στους εργαζόμενους ότι θα εργάζονται 60 ώρες τη βδομάδα. Η «περίοδος χάριτος» για τους εργαζόμενους της πληροφορικής έχει προ πολλού παρέλθει· η ακρίβεια καλπάζει, οι μισθοί παραμένουν στάσιμοι και οι εργασιακές συνθήκες χειροτερεύουν. Έτσι, για ακόμη μια φορά, αποδεικνύεται ότι κανένας κλάδος δεν αποτελεί εξαίρεση στους κανόνες που θέτει το σύστημα. Οι όροι εργασίας καθορίζονται απ' τον συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στο κεφάλαιο και τους εργαζόμενους. Και το κεφάλαιο υπόσχεται μόνο επίθεση, επίθεση, επίθεση.

«**Η οργή της αγροτιάς ξεχειλίζει! Οι πρωτόγνωρες μαζικές αγροτικές κινητοποιήσεις και τα δεκάδες μπλόκα που στήνονται από την Κρήτη μέχρι τον Έβρο αναδεικνύουν την όξυνση των αγροτικών προβλημάτων και ανατακλούν τη συσσωρευμένη οργή και την αγανάκτηση των αγροτοκτηνοτρόφων»**

(*) από προκήρυξη του ΚΚΕ(μ-λ) που μοιράζεται στα αγροτικά μπλόκα και συλλαλητήρια.

Καρδίτσα, μπλόκο Ε65

Από το μπλόκο στον Ε65, ο **Θωμάς Παπαδόπουλος**, αγρότης από το χωριό **Αγία Τριάδα Καρδίτσας**, με πολύχρονη παρουσία στις αγροτικές κινητοποιήσεις, μας λέει: «Τέτοια μαζικότητα είχαμε να δούμε εδώ και δεκαετίες, από το μακρινό 1995-1996. Μιλάμε για χιλιάδες τρακτέρ. Αυτή τη φορά βγήκαν τρακτέρ και από χωριά που μέχρι τώρα δεν είχαν συμμετοχή. Τα προβλήματα είναι πολλά, μαζεύονταν-μαζεύονταν και έφτασαν τον κόσμο σε απόγνωση. Οι αγρότες είναι και θυμωμένοι και αγανακτισμένοι. Και βγήκαν στα μπλόκα γιατί δεν έχουν άλλο δρόμο». Είναι οι καθυστερήσεις στις πληρωμές του ΟΠΕΚΕΠΕ; «Δεν είναι μόνο ο ΟΠΕΚΕΠΕ. Είναι τα τριφύλλια που λόγω ευλογιάς έμειναν απούλτα. Είναι το βαμβάκι που έχει 35 λεπτά το κιλό. Είναι το στάρι και το καλαμπόκι που πουλήθηκαν τζάμπα, στα 19 με 21 λεπτά το κιλό... Σε όλες τις αροτραίες καλλιέργειες που έχουμε εδώ στην Καρδίτσα, οι αγρότες μπήκαν μέσα. Δεν έβγαλαν ούτε τα έξοδα καλλιέργειας. Έχουμε πραγματικό πρόβλημα επιβίωσης. Για αυτό είμαστε στα μπλόκα και όχι μόνο για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, όπως μας το παρουσιάζει η κυβέρνηση». Για το μπλόκο στον Ε65, ο Θ.Π. μάς λέει: «Είναι η πρώτη φορά που γί-

νεται μπλόκο πάνω στον Ε65. Όλα τα προηγούμενα χρόνια, τα τρακτέρ τα είχαμε στους παράδρομους. Αυτή τη φορά σπάσαμε τον κλοιό της αστυνομίας, απωθήσαμε τις κλούβες και τα ΜΑΤ και ανεβήκαμε στον Ε65. Ο κόσμος δεν ήθελε μία από τα ίδια. Και κάτω από την πίεση του κόσμου έπασαν τα μπλόκα της αστυνομίας, δεν πέρασε η τρομοκρατία και η καταστολή της κυβέρνησης. Ήταν μια νίκη. Μια πρώτη νίκη. Και ο κόσμος το χάρηκε». Για το μετά: «Ο αγώνας πρέπει να δυναμώσει. Να δυναμώσουν τα μπλόκα. Και να συνδεθεί ο αγώνας μας με τον υπόλοιπο λαό. Με τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Πρέπει να γίνει πανεργατική απεργία και απεργία και παν-καρδιστωτικό συλλαλητήριο μέσα στην Καρδίτσα. Μέσα στην πόλη. Με κλειστά μαγαζιά, με απεργία σε επιχειρήσεις και υπηρεσίες, με κλειστά σχολεία. Να νιώσει μεγαλύτερη πίεση η κυβέρνηση, να μας ακούσει, να ικανοποιήσει τα αιτήματά μας».

Λάρισα, μπλόκο Νίκαιας

Όπως μας λέει ο **Κώστας Τσιφής**, αγρότης-γεωπόνος από τον **Τύρναβο**, που συμμετέχει στο μπλόκο της **Νίκαιας** «ο αγροτοκτηνοτροφικός κόσμος, ξεχειλίζοντας από οργή βγήκε σύσσωμος στους δρό-

μους για να αντισταθεί στο βίαιο ξεκλήρισμά του. Χιλιάδες τρακτέρ “πάτησαν” στην εθνική οδό μετά από δεκαετίες... Η οργή και η αγανάκτηση ξεχειλίζει, καθώς με το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ έγινε πασιφανές ότι η κυβέρνηση είχε λεφτά για “φραπέδες” και “χασάπηδες” τα οποία στερούσε από τη μικρομεσαία αγροτιά και κτηνοτροφία». Ο **Σ.Κ.** συμπληρώνει: «Το μεγάλο φαγοπότι με τις επιδοτήσεις το κάνουν οι εταιρείες και οι μεγαλοστρεμματάδες. Σε μας φτάνουν τα τρίμματα. Ίσα-ίσα για να πορευόμαστε. Αυτή είναι η ΚΑΠ. Αυτή είναι η ΕΕ. Οι μεγάλοι αγρότες να γίνονται μεγαλύτεροι και οι μικροί να ξεκληρίζονται...». Και η κυβέρνηση; «Τη μαζική κινητοποίηση των αγροτοκτηνοτρόφων την υποδέχθηκαν με αστυνομικές δυνάμεις, που με ακραία καταστολή, χρήση χημικών και κρότου λάμψης προσπάθησαν να καταστείλουν τους αγωνιστές αγρότες. Δεν τα κατάφεραν. Τώρα ποντάρει στον κοινωνικό αυτοματισμό» μας λέει ο **Κ.Τ.** «Και αυτή η προσπάθεια θα πέσει στο κενό, καθώς καθημερινά όλο και περισσότεροι σύλλογοι, σωματεία και απλός κόσμος, δείχνουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στις αγροτικές κινητοποιήσεις. Νιώθουν τον αγώνα των αγροτών και δικό τους αγώνα για φθηνά και ποιοτικά τρόφιμα για το καλό της λαϊκών νοικοκυριών». Ρωτάμε και για τα αιτήματα. «Πολλά μπαίνουν σαν αιτήματα», μας λέει ο **Σ.Κ.** «Κατεβατά ολόκληρα. Βλέπουμε ένα “τσουβάλισμα” αιτημάτων που δεν βοηθάει, αλλά μπερδεύει τους αγρότες. Ο κρίκος, το αίτημα αιχμής, το αίτημα που μπαίνει πρώτο και ενώνει την πλειοψηφία των αγροτών είναι ένα: Οι φτωχοί και μεσαίοι αγρότες να έχουμε εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Με ελάχιστες τιμές; Με αποζημιώσεις; Με επιδοτήσεις; Να βρει τον τρόπο η κυβέρνηση. Εμείς θέλουμε εισόδημα, θέλουμε να ζήσουμε». «Ο αγροτικός κόσμος έχει το δικío με το μέρος του και θα παλέψουμε μέχρι την τελική νίκη», κλείνει την κουβέντα μας ο **Κ. Τσιφής**.

Τρίκαλα, μπλόκο Λόγγου

Ίδια η εικόνα και από το μπλόκο στα διόδια του Ε65 στο Λόγγο Τρικάλων. «Πολλά τα τρακτέρ, πολλοί οι αγρότες, πολλοί οι νέοι αγρότες» μας λέει ο αγρότης **Γιάννης Ρίτσος**, από το χωριό **Σερβωτά Τρικάλων**. Παλιός αγροτοσυνδικαλιστής, από τους πρωτεργάτες της Ομοσπονδίας Αγροτικών Συλλόγων Τρικάλων «**Η Άνοιξη**», με δεκαετίες συμμετοχής στο αγροτικό κίνημα -μας θύμισε ότι η πρώτη του συνέντευξη στην Προλεταριακή Σημαία ήταν το μακρινό 1979-, ο **Γιάννης Ρίτσος** έχει να πει πολλά. «**Η ΚΑΠ, η ΕΕ και οι ντόπιες κυβερνήσεις του ευρωμονόδρομου φτωχοποιούν τους αγρότες και ξεκληρίζουν τους φτωχομεσαίους**. Από την είσοδο της χώρας στην τότε ΕΟΚ/σήμερα ΕΕ, έχουμε καταστροφή του πρωτογενούς τομέα, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, εγκατάλειψη καλλιεργειών... Για να μαθαίνουν και οι νεότεροι, πριν μπούμε στην ΕΟΚ/ΕΕ, η χώρα ήταν αυτάρκης, το αγροτικό ισοζύγιο ήταν θετικό. Εδώ και δεκαετίες το ισοζύγιο είναι ελλειμματικό. Διατροφική εξάρτηση. Τα εισαγόμενα έχουν κατακλύσει την αγορά... Όχι μόνο σε κτηνοτροφικά και γαλακτοκομικά, αλλά και σε φρούτα, λεμόνια, πορτοκάλια, λαχανικά... Ακόμα και στη ζάχαρη, που κάποτε κάναμε εξαγωγές. Από το 2007 και μετά, έκλεισαν το ένα μετά το άλλο τα εργοστάσια ζάχαρης σε Λάρισα, Σάννη, Ορεστιάδα, Σέρρες και τώρα κάνουμε εισαγωγές...». Παρά τα χρόνια του, για τον **Γ. Ρίτσο** ο δρόμος είναι γνωστός. «Τον έχω χλιοπερπατημένο» μας λέει. «Όλοι με τα μπλόκα της αγροτιάς, να σπάσει η κυβέρνηση το ταμπουκάς».

Νίκη στον αγώνα των αγροτών!

Ρεπορτάζ από τα μπλόκα

Η ΠΣ Βρέθηκε στα μπλόκα της αγροτιάς κατέγραψε στιγμές του ξεσηκωμού και μίλησε με αγρότες

ση και στην περιοχή, πράγμα που οδήγησε στις 7/12 το μπλόκο που στήθηκε στον κόμβο του αεροδρομίου να είναι μια από τις μαζικότερες (για τα μέτρα της περιοχής) συγκεντρώσεις αγροτών τα τελευταία χρόνια. Το ΚΚΕ(μ-λ) στηρίζει το μπλόκο με καθημερινή παρουσία, μοίρασμα προκήρυξης, πανό και αφισοκολλήσεις στην πόλη, βάζοντας την άποψη της αναγκαιότητας της οργάνωσης του αγώνα και της διεκδίκησης κόντρα στη φτωχοποίηση και στον ξεκληρισμό της αγροτιάς.

Φθιώτιδα, μπλόκο Μπράλου

Ο **Θωμάς Φωτόπουλος** από το χωριό **Σοφιάδα Φθιώτιδας** είναι νέος αγρότης. «Δεν βγήκαμε στα μπλόκα από έθιμο, όπως μας κατηγορούν. Μας έβγαλαν στον δρόμο τα προβλήματα. Δεν έχουμε εισόδημα, είμαστε καταχρεωμένοι σε εμπορεύς, σε γεωπόνους, σε εκκοκκιστήρια..., χρωστάμε παντού» μας λέει. Και συμπληρώνει: «Λέει η κυβέρνηση ότι μας βοηθάει, μείωσε τον ΦΠΑ στα λιπάσματα. Όμως σήμερα, με μειωμένο ΦΠΑ, το τσουβάλι το λιπάσμα πουλιέται ακριβότερα από πριν. Φτάσαμε στο αμύην. Πολλοί παρατάνε την καλλιέργεια, οι νέοι φεύγουν, τα σχολεία κλείνουν, τα χωριά ερημώνουν... Δίνουμε αγώνα επιβίωσης». Όσο για αποζημιώσεις, «δύο χρόνια μετά τον Ντάνιελ και ακόμα δεν πήρα τίποτα παρά την ολική καταστροφή υποδομής χωραφιών και μηχανημάτων».

Βοιωτία, μπλόκο Θηβών

«Κάθε πέρασι και καλύτερα, κάθε φέτος και χειρότερα» μας λέει ο **Σεραφείμ Κατρισιώσης**, αγρότης από το χωριό **Βάγια Βοιωτίας** που συμμετέχει στο μπλόκο. «Το βαμβάκι στα 37 λεπτά, όταν πέρσι έφτασε και 50 λεπτά το κιλό. Ακόμα είμαστε απλήρωτοι για την ακραπία και τον δάκο στις ελιές». Και οι πληρωμές που έγιναν από τον ΟΠΕΚΕΠΕ; «Οι πληρωμές που έγιναν, όδες έγιναν, ήταν κουτσουρεμένες και δεν φάνηκαν στην τσέπη μας. Από τη μια μπήκαν, από την άλλη βγήκαν. Οι τιμές σε λιπάσματα, σε εφόδια και γενικά στα έξοδα καλλιέργειας συνέχεια αυξάνονται και από την άλλη οι τιμές που πουλάμε την παραγωγή μας κατακλύαν. Μπαίνουμε μέσα. Τα χρέη έγιναν θηλιά. Μας πνίγουν. Οι έμποροι και οι γεωπόνοι μας έκοψαν την πίστωση, δεν μπορούμε να συνεχίζουμε την καλλιέργεια... Δεν έχουμε μόνο πρόβλημα επιβίωσης. Έχουμε και πρόβλημα συνέχειας της παραγωγής...».

Πελοπόννησος, μπλόκο Αιγίου

«Εγγύηση στην τιμή δεν έχουμε. Δουλεύουμε χωρίς να γνωρίζουμε πόσο είναι το εισόδημα που θα πάρουμε, όταν οι τιμές στις διεθνείς αγορές μεταβάλλονται βάσει συμφερόντων» μας λέει ο **Μ.Κ.**, νέος ελαιοπαράγωγος από το χωριό **Δημητρόπουλο Αιγιαλείας**. «Το μπλόκο στο Αίγιο στην ουσία είναι συμβολικό. Δηλώνουμε την παρουσία μας στον δρόμο, ενημερώνοντας την κοινωνία για τα αιτήματα που διεκδικούμε. Αυτή τη φορά, όμως, το μπλόκο είναι πιο δυναμικό, γιατί έχει την κοινωνία

μαζί που το επικροτεί. Παρακολουθούμε τι γίνεται στα άλλα μπλόκα, καθώς και τι “επεξεργάζονται” για να ποινικοποιήσουν τον αγώνα μας με δικογραφίες και αγροδικεία. Δε φοβόμαστε, αφού ξέρουμε ότι έχουμε δικío». Ο **Τ.Θ.**, κτηνοτρόφος από το χωριό **Πρόδρομο Ηλείας**, ήταν ο πρώτος με κρούσμα καταρροϊκού πυρετού. «Έχασα το 60% του κοπαδιού μου, έκανα τα πάντα, με καθαρά αποτελέσματα, αλλά η κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα», μας λέει. «Να πουλήσω δεν μπορούσα, ήταν να πάρω ενισχύσεις συνολικά 4.000 ευρώ και μου έβαλαν μόνο 1.200 ευρώ! Πουλάμε το γάλα 1,34 ευρώ και η φέτα έχει φτάσει 14 ευρώ, πουλάμε το αρνί 4 ευρώ και στο κρεοπωλείο το βρίσκεις 16 ευρώ, με αυτή την ακρίβεια ποιος θα το αγοράσει; Εμείς θα επιμεινουμε εδώ στα μπλόκα, σε Πάτρα και Πύργο, δεν θα κάνουμε πίσω για κανέναν λόγο, ό,τι και να μας τάζουν, μέχρι να περάσουν τα δικά μας: φτηνό πετρέλαιο, φτηνό ρεύμα κ.τ.λ. όχι μόνο για να “βγάλουμε” εμείς, αλλά για να μπορεί και ο κόσμος να φάει».

Χανιά, μπλόκο Σούδας

Ξεχείλισε η οργή των κτηνοτρόφων στα Χανιά. Μετά από μια μαζική συνέλευση **στο κόμβο της Σούδας** αποφασίστηκε αποκλεισμός του αεροδρομίου. Όπως μας λέει κτηνοτρόφος που συμμετέχει σ’ αυτές τις κινητοποιήσεις, «σε όλη την Ελλάδα γίνεται μάχη, δε θα κάνουμε πίσω». Πάνω από 400 κτηνοτρόφοι συμμετείχαν στην κινητοποίηση, ανάγκασαν την αστυνομία σε υποχώρηση και τελικά απέκλεισαν την πρόσβαση στο αεροδρόμιο για ώρες. «Ο αγώνας των κτηνοτρόφων είναι αγώνας επιβίωσης» μας λέει. «Οι τιμές σε ζωοτροφές και τα τριφύλλια βρίσκονται στον θεό και από τις επιδοτήσεις που παίρνουμε κάθε χρόνο, φέτος μπήκαν ψίχουλα. Η υποθεση του ΟΠΕΚΕΠΕ γίνεται το εργαλείο για να κτυπηθούν οι βιοπαλαιστές κτηνοτρόφοι και αγρότες στην Κρήτη. Με τις μεθοδεύσεις που έχουν γίνει (“τεχνική λύση” και χαρακτηρισμός ως δασικών μεγάλων εκτάσεων) οι ενισχύσεις ακόμα και όταν πληρωθούν θα είναι πολύ μικρότερες από κάθε άλλη χρονιά. Σε συνδυασμό με τα υψηλά κόστη και τις χαμηλές τιμές πώλησης, η κτηνοτροφία ελευθέρως βοσκής στην Κρήτη θα σβήσει». Η πάλη για εισόδημα στο κόστος ζωής είναι μονόδρομος για αυτόν τον κόσμο. Η απάντηση στην προσπάθεια της κυβέρνησης να βαφτίσει τους κτηνοτρόφους ως εγκληματίες, θα δοθεί από την ενεργή συμπαράσταση του χανιώτικου λαού στον δίκαιο αγώνα τους.

φανεί από τις προηγούμενες πρόσφατες κινητοποιήσεις, όπου παρά τη μικρότερη συμμετοχή, είχε κλείσει η εθνική οδός εν μέσω τουριστικής περιόδου. Στο Ηράκλειο, μετά την πρώτη μέρα των κινητοποιήσεων στο αεροδρόμιο, οι αγροτοκτηνοτρόφοι συγκεντρώθηκαν μέσα στην πόλη, έξω από κτήριο της αποκεντρωμένης διοίκησης, που είναι το σημείο αναφοράς αυτού του αγώνα, όπου και γίνονται οι συνελεύσεις, παίρνονται οι αποφάσεις για τις επόμενες κινήσεις κτλ. Εκεί παρεμβαίνει και το ΚΚΕ(μ-λ) με παρουσία, συζήτηση, μοίρασμα προκήρυξης. Όπως μας λένε οι αγωνιζόμενοι αγροτοκτηνοτρόφοι, αυτοί

που βρίσκονται στους δρόμους, «δεν είμαστε εγκληματική οργάνωση όπως μας καταλογίζει η κυβέρνηση, αλλά αυτοί οι οποίοι δουλεύουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ, καλλιεργούμε τη γη και παράγουμε. Εγκληματική είναι η πολιτική κυβέρνηση, ΚΑΠ, ΕΕ, που μας αναγκάζει να εγκαταλείψουμε τα χωράφια και την παραγωγή. Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου και οι κατηγορίες για εγκληματική οργάνωση γίνονται για να ενεργοποιηθεί ο κοινωνικός αυτοματισμός, αλλά και για να καλλιεργηθεί κλίμα τρομοκρατίας και να σπάσουν οι αγροτικές κινητοποιήσεις».

«**Στον δρόμο που ανοίγουν τα αγροτικά μπλόκα πρέπει να μπει με τους αγώνες του ο εργαζόμενος και η νεολαία! Στις πόλεις, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, να αγωνιστούμε για ένα Μέτωπο Πάλης ενάντια στην πολιτική που δεν παίρνει κοινοβουλευτικές διορθώσεις και φτιασιδώματα, δεν αλλάζει με επερωτήσεις στη Βουλή και στην Ευρωβουλή αλλά παίρνει μόνο ανατροπή!**

Νίκη στα μπλόκα της αγροτιάς!

Να ανατραπεί η πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-ΚΑΠ»

(*) από προκήρυξη του ΚΚΕ(μ-λ) που μοιράζεται σε πόλεις, χώρους δουλειάς, σχολές

Αντίστροφη μέτρηση όχι για τα Χριστούγεννα αλλά για... διαγραφές και πειθαρχικά φοιτητών

Μπήκε Δεκέμβρης και το ΥΠΑΙΘ, οι πρυτάνεις και οι διοικήσεις δουλεύουν πυρετωδώς πάνω στις επικείμενες διαγραφές. Σαν ξωτικά του Άη Βασίλη, ετοιμάζουν «δώρα» για τους φοιτητές, που δεν είναι άλλα από τις 290.000 διαγραφές και τις πειθαρχικές διώξεις που εκκρεμούν. Μπορεί να πλησιάζουν γιορτές, αλλά το σύστημα δεν βλέπει παρά μια πολύ καλή ευκαιρία που οφείλει να αξιοποιήσει. Και θα το κάνει με ευκολία, αν καταφέρει να κρατήσει στον πάγο τους φοιτητές και τον λαό.

Τα προχωρήματα, εξάλλου, στην κατεύθυνση εφαρμογής των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη που περιλαμβάνουν τις διαγραφές και τα πειθαρχικά, είναι καθημερινά. Ο πρύτανης του ΕΜΠ, πατώντας στην επίθεση της ΑΡΑΣ σε κομμάτια της αναρχίας στις 15/11, προχωράει σε δηλώσεις για «αναθεώρηση του πλαισίου εορτασμού του Πολυτεχνείου», μιλώντας για την ανάγκη άμεσης παρέμβασης της αστυνομίας σε αντίστοιχα περιστατικά και την πρόθεση κατάργησης του τριήμερου εορτασμού. Παρά τους δεκάδες επίδοξους «προστάτες» του εορτασμού, το Άσυλο κινδυνεύει και καταστρατηγείται πιο συχνά από ποτέ και μαζί και ο τριήμερος εορτασμός. Το ΕΚΠΑ ανακοινώνει κανονισμό σχετικά με την ελεγχόμενη είσοδο στο ίδρυμα και την εγκατάσταση καμερών και συστημάτων ασφαλείας, κάτι που στο ΕΜΠ έχει προ πολλού εφαρμοστεί με κάμερες στο campus.

Φακέλωμα, αποξένωση, πειθάρχηση στο όνομα -τι έκπληξη!- της ασφάλειας. Στις 15-16/12, έχουν προγραμματιστεί οι πειθαρχικές ακροάσεις των συλληφθέν-

των φοιτητών και φοιτητριών της κατάληψης της αρχιτεκτονικής, οι οποίοι εκτός από τα δικαστήρια που κουβαλούν για παρακώλυση της ομαλής λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας μετά τη σύλληψή τους από αστυνομικές ομάδες που εισέβαλαν σε χώρο ασύλου εν μέσω κατάληψης, απειλούνται από το ίδρυμα μέχρι και με διαγραφή!

Δεκάδες είναι τα παραδείγματα πρόωξης των μέτρων στα πανεπιστήμια. Το επόμενο βήμα αναμενόταν να καταληφθεί στη σύνοδο των πρυτάνεων, η οποία είχε προγραμματιστεί για 9-12/12 (και μαζί με αυτήν και όλος ο «κινηματικός σχεδιασμός» της ρεφορμιστικής αριστεράς) αλλά αναβλήθηκε με πρόσχημα τα μπλόκα των αγροτών για τέλη Γενάρη. Δεν αποκλείεται, βέβαια, να προσπαθούν να διαχωρίσουν χρονικά τις κινητοποιήσεις των αγροτών με ενδεχόμενες αντιδράσεις των φοιτητών μπροστά στις εξελίξεις και μία συμπόρευση πλατύτερων κομματιών του λαού και της νεολαίας, που θα δημιουργούσε αναμφισβήτητα «πονοκέφαλο» στο σύστημα.

Ίσως πάλι οι «εκ των έσω» πιέσεις που δέχονται οι διοικήσεις (βλέπε απόφαση διοικητικών υπαλλήλων για απεργία-αποχή εν όψει διαγραφών) να τους δένουν σε έναν (μικρό) βαθμό τα χέρια, ιδίως μετά την αποτυχία τους να κριθεί παράνομη και αυτή η απεργία.

Το μόνο σίγουρο είναι πως καμία πρόθεση παραίτησης δεν έχει το υπουργείο από τα σχέδιά του. Η προσπάθεια φτιασιδώματος των νόμων που γίνεται τον τελευταίο μήνα με το άνοιγμα των αιτήσεων για παράταση σπουδών ή την αποδοχή από τις πρυτανείες για εμβόλι-

μες εξεταστικές, δείχνει την ανησυχία τους μπροστά σε ένα ενδεχόμενο φοιτητικό ξέσπασμα. Δείχνει, όμως, επίσης το πόσο εύκολα ενσωματώνονται αιτήματα του ρεφορμισμού από το σύστημα, στο οποίο δεν παύουν να δίνουν ιδέες για το πώς να μας χρυσώσει το χάπι των διαγραφών.

Η πραγματικότητα είναι μία: εκατοντάδες χιλιάδες συμφοιτητές μας πανελλαδικά απειλούνται να πεταχτούν από τη σχολή στην οποία σπουδάζουν τόσα χρόνια, επειδή δεν ήταν αρκετά προνομιούχοι για να προλάβουν τα όρια σπουδών. Δεκάδες ακόμα συμφοιτητές μας απειλούνται με διαγραφή για πειθαρχικούς λόγους, ανοίγοντας τον δρόμο για την ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, της οργανωμένης πάλης, της συλλογικής διεκδίκησης μέσα στα πανεπιστήμια. Καμία τροποποίηση του νόμου δεν έρχεται προς διευκόλυνση, παρά μόνο προς πα-

ραπλάνηση όσων πλήττονται. Καμία απόφαση συνόδου δεν πρόκειται να ασχοληθεί με τις δικές μας ανησυχίες - έχουν τοποθετηθεί άλλωστε πως διαγραφές πρέπει να γίνουν- παρά μόνο με το πώς θα γλιτώσουν το δικό τους τομάρι από τη «στοχοποίηση» όσων εφαρμόζουν τον νόμο.

Μόνο το φοιτητικό κίνημα πλάι στους πραγματικούς συμμάχους του και όσους δεν διστάζουν «να βάλουν το κεφάλι τους» μπροστά, μπορεί να απαντήσει. Με συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις-απεργίες, με αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα των αγροτών, των εκπαιδευτικών που μπήκαν ενεργά στον αγώνα με την απόφαση για απεργία-αποχή. Η σειρά μας να σηκώσουμε τον αγώνα που μας αναλογεί, έχει έρθει προ πολλού. Ήρθε η ώρα να βγούμε μπροστά.

Στιγμιότυπα διώξεων φοιτητών

Αμέτρητα είναι τα περιστατικά πειθαρχικών ή και ποινικών διώξεων σε βάρος φοιτητών που αγωνίζονται κόντρα στην πολιτική των ταξικών φραγμών, της καθηγητικής αυθαιρεσίας και της διάλυσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Όσο τα χρόνια περνούν, οι διώξεις αυτές κλιμακώνονται στην προσπάθεια του συστήματος να επιβάλει σιγή ιχθύος στη νεολαία. Αξίζει να θυμηθούμε ορισμένα στιγμιότυπα από κάθε γωνιά της χώρας.

Ιανουάριος 2021, Ξάνθη: Έντεκα φοιτητές διώκονται από τον καθηγητή Γ. Παύλο και τις διοικητικές αρχές ως υπαίτιοι για κλίμα «βίας και τρομοκρατίας» στο Πολυτεχνείο Ξάνθης, επειδή υπερασπίστηκαν το δικαίωμα των φοιτητών σε ανθρώπινους ρυθμούς σπουδών και έβαλαν στο στόχαστρο την καθηγητική αυθαιρεσία και την εντατικοποίηση.

Μάρτιος 2021, Θεσσαλονίκη: Αστυνομικοί, φορώντας πολιτικά και κουκούλες, εισβάλλουν στην κατειλημμένη Πρυτανεία του ΑΠΘ και την εκκενώνουν για δεύτερη φορά μέσα σε δεκαοχτώ ημέρες. Προσάγονται 33 άτομα και τα 16 συλλαμβάνονται με τις κατηγορίες της διατάραξης δημόσιας υπηρεσίας και της απείθειας. Αυτά γίνονται σε μια συγκυρία παρατεταμένου λοκντάουν μέσα στην πανδημία, την ώρα που οι φοιτητικοί αγώνες ξεδιπλώνονταν ενάντια στο νόμο 4777.

Ιανουάριος 2022, Αθήνα: Πραγματοποιείται μεγάλη αστυνομική επιχείρηση

εντός του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών (πρώην ΑΣΟΕΕ), όπου συλλαμβάνονται έξι άτομα, τα οποία σύμφωνα με την Αστυνομία επιχείρησαν να ανακαταλάβουν τον πολιτικό τους χώρο (στέκι) μέσα στη σχολή.

Σεπτέμβριος 2022, Κρήτη: Πρωτοφανής διώξη σε βάρος 8 φοιτητών για τη συνδικαλιστική τους δράση από την τότε υπουργό Παιδείας Νίκη Κεραμέως, η οποία υπέβαλε μήνυση ζητώντας ποινική διώξη για παράσταση διαμαρτυρίας του Φοιτητικού Συλλόγου στον Κοσμήτορα της Σχολής ΗΜΜΥ, που βαφτίστηκε «ομηρία». Οι φοιτητές απειλούνται με διώξεις για κακούργημα και ποινές δεκαετούς κάθειρξης.

Μάρτιος 2024, Θεσσαλονίκη: Τα ΜΑΤ εισβάλλουν στη Σχολή Θετικών Επιστημών του ΑΠΘ. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις έχουν αποκλείσει τις εισόδους. Γίνεται βίαιη επιδρομή με πρόσχημα την πρόκληση φθορών έξω από την υπό ανέγερση βιβλιοθήκη στο Βιολογικό. Η αστυνομία προχωρά σε 49 προσαγωγές που μετατρέπονται σε συλλήψεις.

Μάρτιος 2024, Πάτρα: Δύο φοιτητές και δύο φοιτήτριες συνδικαλιστές του συλλόγου Πολιτικών Μηχανικών καλούνται σε ακρόαση για πειθαρχική δίωξη, επειδή υλοποίησαν τις αποφάσεις των γενικών τους συνελεύσεων ενάντια στο νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Κατηγορούνται για διατάραξη της «εύρυθμης λειτουργίας» και παρέμπόδιση της εργασίας του τμήματος.

Μάιος 2024, Αθήνα: Εκκενώνεται η κατάληψη της Νομικής Σχολής με 28 συλλήψεις φοιτητών, με αφορμή την πρωτοβουλία που πήραν φοιτητές και συλλογικότητες υπέρ της Παλαιστίνης. Σε βάρος τους απαγγέλλθηκαν κατηγορίες για διατάραξη οικιακής ειρήνης, απείθεια και φθορές.

Νοέμβριος 2025, Αθήνα: Πειθαρχική δίωξη στους 15 φοιτητές της Αρχιτεκτονικής που προχώρησαν σε κατάληψη της σχολής τους ενάντια στις διαγραφές σε μέρα γενικής απεργίας. Οι φοιτητές απειλούνται για πρώτη φορά στα μεταπολιτευτικά χρόνια με διαγραφή από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, με βάση τον νέο πειθαρχικό Νόμο 5224/2025 (Ζαχαράκη).

Δεκέμβριος 2025, Κρήτη: Πειθαρχική δίωξη στους εστιακούς φοιτητές του Πολυτεχνείου Κρήτης που αντιστέκονται στις εξώσεις. Πρόκειται για εστιακούς φοιτητές που αδυνατούν να φύγουν από το δωμάτιό τους στις Εστίες, μεταξύ αυτών και ο πρόεδρος του Φοιτητικού Συλλόγου Εστίων.

Η καταστολή και οι πειθαρχικές και ποινικές διώξεις σε βάρος των φοιτητών δεν παύουν να μαρτυρούν το απόλυτο αδιέξοδο και την αδυναμία του συστήματος και της κυβέρνησης να πείσει τη φοιτητική νεολαία για τη βάρβαρη πολιτική που ασκεί. Ωστόσο, αυτοί που σπέρνουν τις διώξεις είναι καταδικασμένοι να συνεχίσουν να θερίζουν αντιστάσεις.

Τεχνητή Νοημοσύνη στο πλευρό των φοιτητών;

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από την πλήρη στοίχιση της κυβέρνησης και των πρυτανικών αρχών στην εφαρμογή της επίθεσης στο δικαίωμα της νεολαίας στις σπουδές. Σε αυτή την προσπάθεια προσπαθούν να αξιοποιήσουν κάθε μέσο που διαθέτουν, ώστε να δημιουργήσουν ένα αποστειρωμένο τοπίο μέσα στις σχολές, όπου δεν χωράει η πολιτική και συνδικαλιστική δράση και οι αγώνες των φοιτητών, παρά μόνο θα υπάρχει χώρος για μια «ακαδημαϊκή πραγματικότητα», στην οποία οι φοιτητές θα βρίσκονται νυκθημερόν πάνω από ένα βιβλίο, με τον φόβο να μη διαγραφούν.

Σε μια τέτοια κίνηση έρχεται να προστεθεί και η αξιοποίηση συστήματος Τεχνητής Νοημοσύνης (AI) στη Σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ για την «ειδοποίηση» των φοιτητών που κινδυνεύουν να διαγραφούν. Προσπαθούν μέσω της αξιοποίησης των τεχνολογικών επιτευγμάτων να χρυσώσουν το χάπι της εφαρμογής των πιο σκληρών ταξικών μέ-

Συνέντευξη από τη διωκόμενη φοιτήτρια Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ Λ.Π.

Στις 15 και 16 Δεκέμβρη ο Πρύτανης του ΕΜΠ καλεί 9 φοιτητές/τριες από τη σχολή της Αρχιτεκτονικής σε ακρόαση στο πειθαρχικό συμβούλιο. Ποιος είναι ο λόγος;

Στα πλαίσια του νέου νόμου για τα πειθαρχικά συμβούλια, που εντάσσεται στον νόμο Ζαχαράκη, ο πρύτανης του ΕΜΠ, Χατζηγεωργίου, μας διώκει πειθαρχικά, τους 9 φοιτητές Αρχιτεκτονικής, λόγω της συμμετοχής μας στην κατάληψη που αποφάσισε ο φοιτητικός μας σύλλογος. Η κατάληψη οργανώθηκε ενόψει της γενικής απεργίας στις 14/10 ενάντια στην ψήφιση του 13ωρου και με στίγμα ενάντια στις διαγραφές, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Στην πραγματικότητα, η κίνησή του αυτή δεν εκπροσωπεί την ακαδημαϊκή κοινότητα, η οποία με πολλαπλές συλλογικές αποφάσεις (Συγκλήτου, καθηγητών, εργαζομένων, φοιτητών) έχει σταθεί στο πλευρό των διωκόμενων.

Ταυτόχρονα με τις πειθαρχικές δια-

δικασίες που έχουν καλεστεί με βάση τον νόμο Ζαχαράκη, υπάρχει και δικαστήριο για τους 15 συλληφθέντες από την κατάληψη του Φ.Σ. Αρχιτεκτονικής στις 14 Οκτώβρη. Ποιες είναι οι κατηγορίες και ποια είναι η εξέλιξη της υπόθεσης;

Ο πρύτανης έδωσε εντολή τα ξημερώματα να εισβάλλουν πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις στο Πολυτεχνείο (ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ), να εκκενώσουν την κατάληψη και να συλλάβουν όσους βρίσκονταν στο συγκρότημα. Η ανυπόστατη κατηγορία που μας προσάπτουν είναι η διατάραξη της εύρυθμης λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας, μιας υπηρεσίας που δε λειτουργούσε εκείνη τη στιγμή. Η δίκη έχει αναβληθεί για τις 2 Ιουνίου.

Βλέπουμε τους τελευταίους μήνες μια σειρά από διώξεις ενάντια σε φοιτητές. Από τα πειθαρχικά στους 2 φοιτητές στο ΕΚΠΑ μέχρι την καταδίκη του φοιτητή Ζ.Μ. για σύνθημα για την Παλαιστίνη. Συνδέονται αυτές οι υπο-

θέσεις με τη δική σας;

Σαφώς και συνδέονται. Στηρίζονται στο νέο πειθαρχικό πλαίσιο που ψηφίστηκε από τη Νέα Δημοκρατία μέσα στο καλοκαίρι, στοχεύοντας την όξυνση της καταστολής των αντιδράσεων σε μια χρονική περίοδο εφαρμογής των προαναφερθέντων νομοσχεδίων. Στόχος είναι η πλήρης αποστείρωση του πανεπιστημίου και η ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης. Η περίπτωση του αναρχικού φοιτητή Ζ.Μ. με καταδίκη σε 14 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή για το σύνθημα υπέρ της Παλαιστίνης συμπυκνώνει όχι μόνο την ένταση της καταστολής, αλλά και τη στάση του ΕΜΠ για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη.

Ο πρόσφατος νόμος Ζαχαράκη, που ψηφίστηκε το καλοκαίρι, προβλέπει αλλαγές στο πειθαρχικό πλαίσιο των ΑΕΙ, ενώ μάλιστα τροποποιεί και τον Ποινικό Κώδικα. Προβλέπει, μάλιστα, ποινές οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν μέχρι και στην οριστική διαγραφή φοιτητών από τις σχολές. Μπορούν αυτές οι ποινές να χρησιμοποιηθούν σε περιπτώσεις όπως η δική σας;

Ακριβώς αυτό το πλαίσιο εφαρμόζεται και στη δική μας περίπτωση. Ενώ δεν έχουμε καταδικαστεί από κανένα ποινικό δικαστήριο, απειλούμαστε με ποινές όπως η αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας μέχρι και τη οριστική διαγραφή μας από το Πανεπιστήμιο. Στην ουσία πρόκει-

ται για κατάφωρη παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας και παράλληλα ο μηνυτής μας, δηλαδή ο πρύτανης, είναι ο ίδιος που θα μας καταδικάσει πειθαρχικά.

Μετά από απόφαση του Φ.Σ. Αρχιτεκτονικής έχει συγκροτηθεί και λειτουργεί μια «Επιτροπή Αλληλεγγύης» η οποία έχει παρέμβει και σε εκδηλώσεις-συντονισμούς που αφορούν και περιπτώσεις πέρα από τους 15 συλληφθέντες. Μπορείς να μας πεις ποιος είναι ο σκοπός και ποιες οι δράσεις αυτής της επιτροπής;

Η επιτροπή αλληλεγγύης συγκροτήθηκε σε Γενική Συνέλευση του Συλλόγου και αποτελεί μια ανοιχτή διαδικασία με σκοπό την πολιτική και υλική στήριξη των διωκόμενων συμφοιτη(ρ)ιών. Η ίδια έχει καλέσει ανοιχτή συζήτηση την Πέμπτη 11/12 στις 14:00 για τη διοργάνωση του διήμερου δράσεων των πειθαρχικών ακροάσεων στις 15 και 16 Δεκεμβρίου.

Υπάρχουν κάποια καλέσματα την επόμενη περίοδο για τα πειθαρχικά;

Καλούμε στην προαναφερθείσα συζήτηση της Πέμπτης 11/12 και έπειτα στην πορεία της ίδιας μέρας στα Προπύλαια για τις πειθαρχικές διώξεις. Τέλος, καλούμε στο πανελλαδικό διήμερο δράσεων έξω από την Πρυτανεία του ΕΜΠ στη Ζωγράφου, που ξεκινάει τη Δευτέρα 15/12 στις 08:00. Κανένα πειθαρχικό δεν θα περάσει!

Συνέντευξη της Εύας Πανάγου, μέλους των Αγωνιστικών Κινήσεων στην Αρχιτεκτονική ΕΜΠ

τρων στα Πανεπιστήμια. Αυτό που παρουσιάζεται, από τα μέσα μαζικής εξάπλωσης και το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο, ως διευκόλυνση για τους φοιτητές, στη πραγματικότητα είναι άλλο ένα βαρίδι στις ζωές των φοιτητών, που έρχεται να ασκήσει όλο και μεγαλύτερη πίεση για την περάτωση των σπουδών τους, όταν το 80% των φοιτητών ξεπερνούν το όριο σπουδών που τους έχουν θέσει.

Γίνεται φανερό ότι τα τεχνολογικά επιτεύγματα στο πλαίσιο του σημερινού συστήματος δεν έρχονται να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες του λαού και της νεολαίας, ούτε αξιοποιούνται με στόχο τη βελτίωση της ζωής μας, αλλά αξιοποιούνται για την εξυπηρέτηση των αναγκών του συστήματος και στο τσάκισμα της ζωής και των δικαιωμάτων των λαϊκών μαζών.

Παράλληλα, αυτό αποτελεί απάντηση στις διάφορες δυνάμεις του ρεφορμισμού, όπως το ΚΚΕ, που ανάγουν την

τεχνητή νοημοσύνη ως «επαναστατικό» μοχλό περάσματος της ανθρωπότητας σε μια άλλη κοινωνία, σπέρνοντας αυταπάτες στον κόσμο για τον ρόλο και τη θέση των τεχνολογικών ανακαλύψεων στο καπιταλιστικό σύστημα.

Η απάντηση στις διαγραφές, την τρομοκρατία και τις πειθαρχικές διώξεις που φέρνει το σύστημα στις πλάτες της νεολαίας, μπορεί να δοθεί από την ανάπτυξη κινήματος για την ανατροπή της επίθεσης και των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη. Οι φοιτητές δεν μπορούν να προσμένουν σε βοήθεια από τους πρυτάνεις και τους καθηγητές, που έρχονται να εφαρμόσουν τις αντιφοιτητικές διατάξεις και τους νόμους, αλλά ούτε από διάφορες τεχνολογίες, οι οποίες αξιοποιούνται για την υποβοήθηση της επίθεσης στις ζωές και τα δικαιώματά μας.

Ποια είναι η κατεύθυνση που βάζουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις στην Αρχιτεκτονική ως απάντηση στις διώξεις;

Ως Αγωνιστικές Κινήσεις, η κατεύθυνση που θέτουμε απέναντι στις διώξεις είναι η μαζική, συλλογική και οργανωμένη πάλη. Οι φοιτητές οφείλουμε από κοινού να πάρουμε θέση και να απαντήσουμε άμεσα στην επίθεση που δεχόμαστε. Ήδη συμφοιτητές μας περνούν από πειθαρχικές διαδικασίες και η απειλή της διαγραφής βρίσκεται προ των πυλών.

Η πραγματική και αποτελεσματική απάντηση των φοιτητών είναι ο δρόμος του αγώνα. Συνεχείς γενικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις, πορείες και καταλήψεις. Μόνο έτσι μπορούμε να σταθούμε απέναντι στις διώξεις και να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας.

Οι διώξεις είναι «εφεύρεση» του Πρύτανη του ΕΜΠ;

Ακούμε συχνά ότι «ο πρύτανης είναι ο χειρότερος» ή ότι με έναν άλλον πρύτανη τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Οι εξελίξεις όμως σε πολλές σχολές δείχνουν ξεκάθαρα ότι δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο πρόσωπο, αλλά για μια συνολικότερη αντιδραστική πολιτική.

Είναι μια πολιτική που ξέρει πολύ καλά ποιους τοποθετεί σε τέτοιες θέσεις. Ανθρώπους που δεν θα αντισταθούν, αλλά θα εφαρμόσουν πιστά κάθε αντιφοιτητικό μέτρο. Δεν μπορούμε να περιμένουμε στήριξη από πρόσωπα που είναι δεμένα με το υπάρχον σύστημα και λειτουργούν προς όφελός του. Είναι αυταπάτη να θεωρούμε ότι αποτελούν σύμμαχο στρώμα.

Ποιοι είναι οι σύμμαχοι των φοιτητών στον αγώνα τους ενάντια στις διώξεις;

Οι πραγματικοί μας σύμμαχοι δεν είναι η «ακαδημαϊκή κοινότητα», η οποία ιδιαίτερα μέσα από το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο στηρίζει την πολιτική των διώξεων. Αντιθέτως, αυτοί που έχουν σταθεί έμπρακτα στο πλευρό των φοιτητών όλο το προηγούμενο διάστημα είναι οι μαθητές, οι εκπαιδευτικοί και οι εργαζόμενοι των πανεπιστημίων, που βιώνουν αντίστοιχη επίθεση, καθώς και ευρύτερα ο λαός που γεμίζει τους δρόμους, που διαδηλώνει και διεκδικεί την ανατροπή των αντιφοιτητικών νόμων. Αυτοί αποτελούν τους πραγματικούς μας συμμάχους στον κοινό αγώνα.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετέχουν στην Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις. Υπάρχουν κάποια συμπεράσματα από τη συμμετοχή τους που μπορούν να βοηθήσουν μέσα στις σχολές;

Ως Αγωνιστικές Κινήσεις έχουμε παρέμβει στην Ανοιχτή Συνέλευση για τις συνδικαλιστικές διώξεις, προσπαθώντας να ανοίξουμε το θέμα πλατιά. Πιστεύουμε ότι η ενημέρωση και η ανάδειξη του ζητήματος μπορούν να συμβάλουν στη διαμόρφωση μιας ξεκάθαρης αγωνιστικής κατεύθυνσης.

Οι συνελεύσεις της σχολής μας είναι το βασικό μας όπλο, όμως η παρουσία μας και σε άλλους φορείς, σε διαδικασίες και συλλογικότητες, μπορεί μόνο να ενισχύσει και να διευρύνει τη φωνή μας. Οι παρεμβάσεις αυτές αναδεικνύουν την αναγκαιότητα να συνεχίσουμε πιο αποφασιστικά τον συλλογικό μας αγώνα.

Kοινωνία

Αγαπητέ φοιτητή μας, δεν πας καλά

Ενα σύστημα τεχνητής νοημοσύνης στη Σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ θα εδοποιεί αυτομάτως τους φοιτητές που κινδυνεύουν να μείνουν «αιώνιοι». Τι (δεν) γίνεται στα άλλα πανεπιστήμια

Δρ. Γ. Κωνσταντίνου

Το υπουργείο διαγράφει και ο ρεφορμισμός πετάει χαρταετό

Από την προηγούμενη χρονιά ήδη η κυβέρνηση έχει κάνει σε όλους τους τόνους σαφές πως θα προχωρήσει στην εφαρμογή των διαγραφών. Πλέον βρισκόμαστε στην τελική ευθεία πριν την εφαρμογή τους, μιας και ο νόμος προβλέπει τις πρώτες διαγραφές να γίνονται μέχρι τον Δεκέμβρη του 2025.

Σε αυτή τη φάση, είναι αναγκαίο να γίνουν Συνελεύσεις σε όλους τους συλλόγους, να συζητήσουν οι φοιτητές και να συγκροτηθεί ένα ισχυρό φοιτητικό κίνημα που θα θέτει ως στόχο την ανατροπή των διαγραφών, του νόμου Κεραμέως και του νόμου Ζαχαράκη. Αυτή την αναγκαιότητα δε τη βλέπουν οι κυρίαρχες δυνάμεις της αριστεράς στα πανεπιστήμια, που στην καλύτερη υποβαθμίζουν τον ρόλο των συλλογικών διαδικασιών, στη χειρότερη τις μπουκοτάρουν.

Οι δυνάμεις του ρεφορμισμού στα πανεπιστήμια (ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΤΤΑΚ, ΡΕΒΑΝΣ) αρκούνται στις εικονικές κινητοποιήσεις και στην παρουσίαση πλασματικών νικών. Την ώρα που γίνεται σαφές πως το σύστημα δεν θα κάνει πίσω, οι δυνάμεις, με πρώτη και καλύτερη την ΠΚΣ/ΚΝΕ, προχωρούν σε συμβολικούς αποκλεισμούς των γραμματειών από τους εκλεγμένους χωρίς τη μαζική συμμετοχή φοιτητών. Ακόμα και τώρα που έχουμε φτάσει στο «παρά ένα», επιμένουν να μιλάνε για νόμους που «μένουν στα χαρτιά». Παρουσιάζουν ως μητέρα των μαχών την κινητοποίηση στη σύνοδο των Πρυτάνεων (αλήθεια, πού θα «κλιμακώσουμε» τώρα που ακυρώθηκε;) και ψάχνουν να βρουν ποιος θα ανατρέψει τις διαγραφές στα πρόσωπα των Πρυτάνεων και των μεγαλοκαθηγητών και όχι στο φοιτητικό κίνημα. Πανη-

γυρίζουν για την απεργία-αποχή των δι-οικητικών (που ναι, είναι πολύ σοβαρή στήριξη στον αγώνα που έχουν οι φοιτητές να δώσουν) και ρίχνουν σε αυτούς το βάρος της ανατροπής των διαγραφών, μετατρέποντας το φοιτητικό κίνημα σε απλό υποστηρικτή του δικού τους αγώνα.

Παρουσιάζουν για νίκες τις εμβόλιμες εξεταστικές και παζαρεύουν με το υπουργείο το ποιοι θα διαγραφούν (διαχωρισμός σε ενεργούς και ανενεργούς φοιτητές, τοποθετήσεις ΚΝΕ ότι πάνε να διαγράψουν παιδιά 23-24 χρονών λες κι οι υπόλοιποι είναι μια χαρά να διαγραφούν). Τα «σχέδια πάλης» που παρουσιάζουν, είτε του ΜΑΣ, είτε των υπόλοιπων, δεν βάζουν κατεύθυνση για γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, αλλά επιμένουν στις απόψεις περί «ακαδημαϊκής κοινότητας» και τις

κινητοποιήσεις δι' αντιπροσώπων. Αρκούνται στον, ούτε καν υπερεπαναστατικό, βερμπαλισμό και στις δηλώσεις ανυπακοής, ενώ οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ μετά τη «δράση» της ΑΡΑΣ στο τριήμερο του Πολυτεχνείου στην Αθήνα δεν εμφανίζονται στις σχολές, δείχνοντας στην πραγματικότητα πως αντιλαμβάνονται τους φοιτητικούς συλλόγους και τη μαζική πάλη μέσα σε αυτούς.

Αυτή η αντίληψη προέρχεται από την ανεμπιστοσύνη τους στις δυνάμεις των φοιτητών και την άποψή τους για τον ρόλο του φοιτητικού κινήματος. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, οι φοιτητές πρέπει να παλέψουν μέσα από τους Φοιτητικούς τους Συλλόγους. Να γίνουν Γενικές Συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις μέχρι την ανατροπή των διαγραφών.

Για τον συντονισμό συνδικαλιστικών φορέων εργαζομένων-φοιτητών για τις διαγραφές

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ αποφάσισε ότι στέκεται πλάι στους φοιτητές. Αποφάσισε να υλοποιήσει την απόφαση της ΟΔΠΤΕ για απεργία-αποχή τις μέρες που οι διοικήσεις θα τους βάλουν να «πατήσουν το κουμπί» και να στείλουν τις λίστες των διαγραφόμενων. Και η απάντηση του συστήματος ήταν σαφής: οι διοικητικοί στη Θεσσαλονίκη στα δικαστήρια! Ο συντονισμός, λοιπόν, που είχε αποφασιστεί από την ίδια συνέλευση για την Πέμπτη 4/12 στη Φιλοσοφική, πήρε άλλα χαρακτηριστικά...

Στον συντονισμό τοποθετήθηκαν μέλη φοιτητικών συλλόγων, συλλόγων διοικητικών, διδασκόντων, εκπαιδευτικών και συλλογικότητες. Αναδείχθηκε από τους περισσότερους η πειθαρχική διάσταση των διαγραφών, που βρίσκεται πια πολύ κοντά στους φοιτητές, καθώς και η σύνδεσή τους με τις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις σε όλους τους κλάδους. Μεγαλύτερη εντύπωση έκαναν οι τοποθετήσεις των διωκόμενων. Ο Σ.Α., ο φοιτητής της Σχολής Τουρκικών Σπουδών που του αρνούνται την περάτωση σπουδών λόγω πειθαρχικής δίωξης, έκανε τοποθέτηση τηλεφωνικά, καθώς του απαγορεύεται η είσο-

δος σε όλα τα ΑΕΙ της χώρας! Η Χ.Χ. μίλησε ως διωκόμενη εκπαιδευτικός σε δυνητική αργία και ανέδειξε την ανάγκη του κοινού αγώνα. Ο Ζ.Μ. μίλησε για την ποινή 14μηνης φυλάκισης που του επιβάλλεται και την ένταση της επίθεσης.

Φυσικά, από τη διαδικασία δεν έλειψαν οι παθογένειες που συναντούνται ευρύτερα στην αριστερά και στο κίνημα. Στη διαδικασία συμμετείχαν και καθηγητές πανεπιστημίων, δείχνοντας ένα προφίλ στήριξης του αγώνα. Ειρωνικό το γεγονός ότι είναι οι ίδιοι που είναι γνωστοί για μαζικά κοψίματα σε εξεταστικές... Δεν ήταν λίγοι οι σύλλογοι που τοποθετήθηκαν χωρίς να έχουν αποφάσεις, ενδεικτικό της αντιμετώπισής τους ως απλές υπογραφές από την κυρίαρχη, ρεφορμιστική αριστερά. Και σαν να μην έφταναν αυτά, η ΠΚΣ έκανε... πανηγυρική έξοδο, αφού αντιπαράτεθηκε έντονα για το δελτίο τύπου του συντονισμού, που θα καλούσε στην πορεία της 11ης/12 και όχι στον συντονισμό του ΜΑΣ!

Από αυτή τη διαδικασία μπορούν να βγουν συμπεράσματα για την κατάσταση του κινήματος όσον αφορά τις διαγραφές. Όμως ο δρόμος είναι ένας και είναι αυτός του αγώνα. Τις διαγραφές θα τις ανατρέψουν οι φοιτητές στο πλάι των συμμάχων τους!

Η νέα γενιά στο σκοτάδι της ακροδεξιότητας ή στο φως των εξεγέρσεων;

Σε δημοσίευσή της η Καθημερινή προβάλλει βίντεο της ευρωπαϊκής πλατφόρμας ARTE, όπου παρουσιάζεται έρευνα που προσπαθεί να αναδείξει «μια ακροδεξιά μετατόπιση στη Gen Z». Παρουσιάζεται μια πραγματικά ζοφερή εικόνα, με νέους να συμμετέχουν σε φασιστικές φιέστες στην Πολωνία, να είναι νοσταλγοί του Franco στην Ισπανία, να ψηφίζουν το ακροδεξιό AfD στην Γερμανία μέχρι τον Βεντούρα στην Πορτογαλία. Καθώς η ακροδεξιά έχει μπει έντονα τα τελευταία χρόνια στον πολιτικό χάρτη των αστικών κομμάτων της διακυβέρνησης σε πολλές χώρες της Ευρώπης, είναι όντως υπό διερεύνηση τι ποσοστό της εκλογικής της βάσης βρίσκει απήχηση στους νέους. Η συγκεκριμένη έρευνα υποστηρίζει πως αυτό το ποσοστό ολοένα μεγαλώνει. Φυσικά «ξεχνά» τον ρόλο που παίζουν οι πολιτικές της ΕΕ στην παραπάνω εικόνα.

Η νεολαία έχει όνειρα και ενστικτωδώς φαντάζεται τον εαυτό της σε έναν καλύτερο κόσμο. Τα κινήματα της νεολαίας διαχρονικά ήταν δυναμικά και πολλές φορές η σπίθα τους άναβε τη φωτιά μιας γενικότερης λαϊκής εξέγερσης. Είναι σοκαριστικό να βρίσκουν πλέον έδαφος στη νεολαία οι πιο σκοταδιστικές απόψεις, που η πάλη των λαών τις έβαλε στο περιθώριο της ιστορίας.

Το σύστημα χτυπά βάνουσα τη νέα γενιά, τσακίζει τα όνειρά της. Την εξαναγκάζει να ζήσει σε έναν κόσμο

που η σκληρή εργασιακή εκμετάλλευση, η φτώχεια, αλλά και οι πόλεμοι και οι σφαγές ολόκληρων λαών είναι πλέον μια κανονικότητα. Σε όλο και περισσότερα κομμάτια της νεολαίας στερεί το δικαίωμά τους να σπουδάσουν, τους ρίχνει στην εκμετάλλευση, στην ανεργία. Τους καταδικάζει στην έλλειψη προοπτικής και εν τέλει στο κοινωνικό περιθώριο. Εκεί βρίσκουν έδαφος και οι φορείς των πιο σκοταδιστικών, ακροδεξιών απόψεων, που δε διστάζουν να τους φορέσουν και ένα «αντισυστημικό» προσωπείο. Η αγανάκτηση και η πίεση που βιώνει η νεολαία σε όλα τα επίπεδα αυξάνεται. Ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα προσπαθούν να στρέψουν την αγανάκτηση αυτή στους καταπιεσμένους της κοινωνίας, στον μετανάστη, στη γυναίκα και τα δικαιώματά της. Για να μην την στρέψουν στα αφεντικά τους, στους «από πάνω», στις κυβερνήσεις και στους ιμπεριαλιστές.

Η νεολαία δεν έχει βιώσει ενδεχομένως κάποιο κίνημα που να έχει πετύχει νίκες και βυθίζεται στην απογοήτευση. Είναι ανάγκη να προβληθεί στη νεολαία η άλλη πλευρά, αυτή των επιμονών και μαζικών αγώνων ενάντια στην πολιτική του συστήματος. Εκεί η νέα γενιά παίρνει την υπόθεση στα χέρια της, υφαίνει την προοπτική της όπως αυτή θέλει. Είναι ο μόνος δρόμος για να νικήσει και να τσακίσει το σκοτάδι για το οποίο την προορίζουν.

Η νεολαία είναι με την Παλαιστίνη και ... τους «πονάει»

Σε τελευταία συνέντευξη η Χίλαρι Κλίντον, πολιτικός των δημοκρατικών και στέλεχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, μας διαβεβαίωσε πως για την αντίδραση των νέων ενάντια στο κράτος δολοφόνο του Ισραήλ δεν φταίει η γενοκτονία, αλλά η προπαγάνδα του TikTok.

Προσπαθούν να πείσουν τη νεολαία ανά τον κόσμο να είναι με τους φονιάδες. Πολιτική υπεράσπιση και φιλοσιωνιστικά αφηγήματα από τη μία. Διώξεις σε όποιον εκφράζει την αλληλεγγύη του

στην Παλαιστίνη και καταστολή σε διαδηλώσεις από την άλλη. Τρέμουν που η νέα γενιά στέκεται πλάι στον Παλαιστινιακό λαό.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η συγκεκριμένη δήλωση, που θέλει να αντιστρέψει την πραγματικότητα, να αναιρέσει τα αίτια του μεγάλου κύματος αλληλεγγύης της νεολαίας, να συγκαλύψει τη γενοκτονία. Η νεολαία δεν είναι με την Παλαιστίνη επειδή επηρεάζεται από τα μέσα δικτύωσης ή επειδή είναι «ανι-

στόρητη» (όπως η Κλίντον ισχυρίζεται). Αντίθετα, θα μπορούσε να πει κάποιος πως η σωρεία χρημάτων που έχει δοθεί για φιλοϊσραηλινή προπαγάνδα, το ξαναγράψιμο της ιστορίας και η λογοκρισία σε ΜΜΕ και κοινωνικά δίκτυα δεν έχει στεφθεί με μεγάλη επιτυχία.

Η νεολαία είναι με την Παλαιστίνη, γιατί είναι με το δίκιο του καταπιεσμένου. Γιατί βλέπει έναν λαό να σηκώνει ανάστημα μπροστά στα ιμπεριαλιστικά και σιωνιστικά τέρατα και εμπνέεται από αυτό. Γιατί ασυνείδητα ή συνειδητά, βλέπει πως η ίδια μπορεί να κατακτήσει τη ζωή της.

Γερμανία: Η στρατηγική (μετα)στροφή Σε σύγχυση γερμανική κοινωνία και πολιτικό σύστημα

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει μπει στη φάση που τα αρνητικά δεδομένα για τους Ευρωπαίους δεν μπορούν ούτε να κρυφτούν ούτε να αντιστραφούν. Ωστόσο, το Ουκρανικό, ως πολιτικό πρόβλημα, έχει πολλές «ουρές». Ένα είναι βέβαιο: όποια και να είναι η κατάληξη του πολέμου, η Ευρώπη δεν θα ησυχάσει. Οι σχεδιασμοί των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών μπορεί να θεωρούν κοινό εχθρό τη Ρωσία (ο καθένας για δικούς του λόγους), ωστόσο δεν έχουν στέρεη βάση. Και οι ΗΠΑ το ξέρουν!

Η περίπτωση της Γερμανίας έχει τις ιδιαιτερότητές της. Τόσο οι σχέσεις με τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης όσο και κύρια με τη Ρωσία (πολύ πριν καταστούν «ψυχροπολεμικές» και πριν από το ξέσπασμα της ουκρανικής κρίσης το 2013), αποτελούσαν βασικό μέλημα της γερμανικής πολιτικής τάξης για γεωοικονομικούς λόγους. Το βραχυπρόθεσμο όφελος της πολιτικής αυτής ήταν η οικονομική διείσδυση της Γερμανίας στο χώρο αυτό. Το 2014 οι γερμανικές εξαγωγές μόνο με τη Ρωσία ήταν 29,3 δισ. ευρώ και οι εισαγωγές από τη Ρωσία 38,5 δισ. ευρώ (βασικά ενέργεια).

Γενικότερα, η Ανατολική Ευρώπη είναι ο χώρος με την πορεία του οποίου η Γερμανία έχει συνδεθεί εδώ και αιώνες. Στο χώρο αυτό δοκιμάστηκαν όλες οι γεωπολιτικές θεωρίες περί «ζωτικού χώρου» που εκπονήθηκαν από τους γερμανούς διαμορφωτές στρατηγικής. Για το Βερολίνο οι γεωπολιτικές και γεωστρατηγικές αναγκαιότητες και τα ζωτικά εθνικά συμφέροντα της Γερμανίας υπαγόρευαν να διατηρεί καλό επίπεδο στις ρωσογερμανικές σχέσεις.

Σήμερα οι καιροί έχουν αλλάξει και ο σκληρός πυρήνας της γερμανικής πολιτικής εμφανίζεται να παρασύρει τις όποιες οικονομικές δεσμεύσεις, καθιστώντας τη Γερμανία το κύριο μέτωπο εναντίον της Ρωσίας. Η κυβέρνηση Μερτς επιλέγει να σπάσει κάθε ταμπού στις ρωσογερμανικές σχέσεις, φιλοδοξώντας να επανεξοπλίσει τη Γερμανία, υπερβαίνοντας κάθε προηγούμενο της πρόσφατης ιστορίας. Όμως, ένα τέτοιο σχέδιο, στην ουσία επιθετικό, έχει την ανάγκη στήριξης των ΗΠΑ, που, ακόμα και αν συμφωνούν, το «λουρί» θα είναι κοντό! Και ο λόγος είναι τα πυρηνικά όπλα. Από τις χώρες της ΕΕ μόνον η Γαλλία διαθέτει, και είναι βέβαιο ότι το Βερολίνο δεν αποδέχεται αυτήν την «προστασία».

Άρα οι άμεσες επιπτώσεις που θα έχει ο επανεξοπλισμός της Γερμανίας πρέπει να αναζητηθούν στο εσωτερικό της. Μέχρι στιγμής εκείνο που φαίνεται να προχωρά είναι η πολεμική προπαγάνδα, που περιστρέφεται γύρω από αυτό που επεσήμανε ο υπουργός Άμυνας, Πιστόριους: «Αν θέλεις να ζήσεις με τον ίδιο τρόπο(;) στο μέλλον (...) τότε πρέπει να είσαι πρόθυμος να το υπερασπιστείς (...) Οι πολίτες πρέπει να το κάνουν αυτό, όπως ακριβώς έκαναν και στο παρελθόν»!

Στο κλίμα που επικρατεί, δεν είναι παράξενο που ξεκινά η επιστροφή της υποχρεωτικής στράτευσης. Πρόσφατα το γερμανικό κοινοβούλιο ενέκρινε (με ευρεία πλειοψηφία) νέους κανόνες στρατολόγησης, αντιστρέφοντας την αναστολή της στράτευσης που είχε ορίσει το 2011. Η Γερμανία σχεδιάζει να αυξήσει τα επίπεδα των δυνάμεών της από 180.000 σε 260.000 ενεργούς στρατιώτες και από 55.000 σε 200.000 εφέδρους. Στόχος, η στρατολόγηση 20.000

εθελοντών ετησίως, από το 2026. Εάν δεν επιτευχθεί ο στόχος, θα καλούνται υποχρεωτικά, κατόπιν ψηφοφορίας στην Ομοσπονδιακή Βουλή.

Η πρώτη αντίδραση ήρθε από μαθητές σχολείων. Σε πάνω από 90 πόλεις και κωμοπόλεις σε όλη τη Γερμανία απείχαν από τα μαθήματα την ημέρα της ψήφισης, διαδηλώνοντας κατά της μεταρρύθμισης. Η γερμανική κοινωνία σήμερα βιώνει μια κατάσταση που το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η σύγχυση, η οποία προδικάζει διχασμούς με απρόβλεπτες αντιδράσεις...

καγκελάριος Μερτς προωθεί ένα μεγαλεπήβολο πρόγραμμα εξοπλισμών το οποίο, σύμφωνα με την «The Wall Street Journal», αφορά μυστικό σχέδιο του γερμανικού στρατού με το όνομα OPLAN DEU και προετοιμάζεται από το 2023. Σχέδιο που, παρά την «πολυπλοκότητά του», βρίσκει ανταπόκριση στο γερμανικό πολιτικό κατεστημένο. Δεν είναι ότι επαναφέρει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Σύμφωνα με την Handelsblatt, οι πολεμικές δαπάνες, που ξεκίνησαν, αγγίζουν τα 500 δισ. ευρώ, ενισχύοντας την επέκταση της πολεμικής βιομηχανίας.

Ο Μερτς, σε πρόσφατη συνάντηση με τους ηγέτες γερμανικών επιχειρήσεων, ανέλυσε το πλάνο του. Ωστόσο, ομάδες συμφερόντων, όπως η «Ομοσπονδία των Γερμανικών Επιχειρήσεων» (BDI) και η «Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων με την Ανατολική Ευρώπη» (Ostausschuss), αποδέχονται αυτό το πλάνο, αλλά με «αστερίσκους»! Πλέον, στις γερμανορωσικές σχέσεις αποκτούν προβάδισμα τα γεωπολιτικά συμφέροντα επί των γεωοικονομικών.

Άλλο σημείο το καιρών: το γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης έπαψε να θεωρείται «μία ακλόνητη σταθερά». Σήμερα ο Μερτς ηγείται της πιο αδύναμης κυβέρνησης συνασπισμού. Η ψηφοφορία στη γερμανική Βουλή για το πακέτο συντάξεων (πάγωμα μέχρι το 2031) χρειάστηκε την αποχή της Die Linke (Η Αρι-

στερά). Το «κράτος πρόνοιας» της Γερμανίας κατεδαφίζεται και η μείωση των δημόσιων δαπανών βρίσκεται σε ημερήσια διάταξη. Οι συζητήσεις των επόμενων μηνών προμηνύονται σκληρές!

Η αστάθεια του πολιτικού συστήματος εντείνεται και από τη ραγδαία άνοδο, σε ομοσπονδιακό επίπεδο, του κόμματος «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AfD), που χαρακτηρίζεται επισήμως ως «δεξιά - εξτρεμιστική οργάνωση». Σήμερα, κάποια ηγετικά στελέχη του AfD προτάσσουν την ανάγκη αναδιοργάνωσής του στα πρότυπα άλλων ακροδεξιών ευρωπαϊκών κομμάτων (Λεπέν, Μελόνι). Ταυτόχρονα επιδιώκουν να σφυρηλατήσουν στενότερους δεσμούς με Ρεπουμπλικάνους του MAGA, την κυβέρνηση Τραμπ και άλλα λαϊκιστικά δεξιά κόμματα στην Ευρώπη, για να ενισχύσουν την αξιοπιστία τους στο εσωτερικό. Δεν συμφωνούν όλοι στο AfD με αυτή την προσπάθεια, ειδικά όσον αφορά το σπάσιμο των σχέσεων με τη Μόσχα, προτάσσοντας τα αρνητικά πρόσημα της Γερμανίας σε όλους τους τομείς και σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Με τη ρωσική εισβολή να λειτουργεί ως καταλύτης τάσεων που προϋπήρχαν, η προώθηση των γερμανικών ιμπεριαλιστικών συμφερόντων εμπεριέχει κινδύνους, διλήμματα καθώς και απροσδιόρι-

στο κόστος. Αν επιχειρήσει αποκατάσταση της συνεργασίας με τη Ρωσία, ανατρέποντας τη νέα στρατηγική προσέγγιση, θα αφήσει εκτεθειμένο όλο το σημερινό πολιτικό κατεστημένο. Αν δώσει προώθηση στον επανεξοπλισμό της, θα βρεθεί αντιμέτωπη με το γενικότερο στρατηγικό περιβάλλον, πέρα του ότι χρειάζεται χρόνος για να μπορέσει να υλοποιηθεί και να αποδώσει «καρπούς». Αν προσπαθήσει να συνδυάσει τις δύο επιλογές, υπάρχει κίνδυνος να δυσανεστήσει ταυτόχρονα Παρίσι, Λονδίνο και Ουάσινγκτον.

Σήμερα το φόβητρο της Ρωσίας προβάλλει ως αναγκαιότητα και η στροφή στην πολεμική βιομηχανία είναι η «εύκολη λύση». Ωστόσο η ΕΕ, και όχι μόνο η Γερμανία, δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί στη Ρωσία χωρίς την αποφασιστική συμβολή της Αμερικής. Πάντως οι ΗΠΑ, και με τη σημερινή διοίκηση Τραμπ, δεν θέλει τους ευρωπαίους κατεστραμμένους, αλλά υποταγμένους και πρόθυμους υπηρέτες.

Προς ποια κατεύθυνση θα κινηθεί η Γερμανία δεν είναι εύκολα προβλέψιμο και εξαρτάται από πολλούς παράγοντες: το πώς θα διαμορφωθούν οι παγκόσμιοι και ενδοευρωπαϊκοί συσχετισμοί και βασικά οι κινήσεις των ΗΠΑ.

XB

Νέος νόμος για τη στρατολόγηση στη Γερμανία Μαζικές διαδηλώσεις μαθητών

Εδώ και μήνες η γερμανική κυβέρνηση τονίζει καθημερινά την ανάγκη προετοιμασίας της χώρας για πόλεμο. Δεν μένουν μόνο στα λόγια, αλλά το υποστηρίζουν και με πράξεις. Υπό την πίεση των Ηνωμένων Πολιτειών να αναλάβουν μεγαλύτερο ρόλο στη στρατιωτική ασφάλεια της Ευρώπης, καθώς και λόγω του «ρωσικού κινδύνου», όπως τον χαρακτηρίζουν, έχουν περάσει ξεκάθαρα σε μια νέα φάση. Πλέον, κάθε μήνα ανακοινώνονται νέα εξοπλιστικά προγράμματα συνολικής αξίας δεκάδων δισεκατομμυρίων, και τώρα ήρθε να συμπληρωθεί αυτό το πλαίσιο με μια νέα ρύθμιση για τη στρατολόγηση των νέων — εθελοντική μεν, αλλά με σαφές υπόβαθρο μελλοντικής υποχρεωτικότητας.

Με 323 ψήφους υπέρ και 272 κατά, υπερψηφίστηκε στη γερμανική Βουλή η νομοθεσία που φέρνει από 1η Ιουλίου 2027 την υποχρεωτική στράτευση προ των πυλών, καθώς αναφέρει ότι σε περίπτωση που δεν καλύπτονται οι θέσεις που έχει ανάγκη ο γερμανικός στρατός από εθελοντές, τότε θα μπορούν να κα-

λούν και υποχρεωτικά τους νέους. Πιο συγκεκριμένα, ο νόμος προβλέπει ότι στα 18 τους χρόνια, όλοι οι άντρες υποχρεωτικά και οι γυναίκες προαιρετικά θα συμπληρώνουν ένα ερωτηματολόγιο. Σε αυτό το ερωτηματολόγιο θα περιγράφουν τις δραστηριότητές τους και το ενδιαφέρον τους για το στρατό. Έπειτα θα περνάνε από ιατρικές εξετάσεις και θα αποφασίζεται αν μπορούν να υπηρετήσουν ή όχι στο στρατό.

Το σχέδιο της κυβέρνησης είναι να καλυφθούν οι θέσεις από εθελοντές, γι' αυτό και επιχειρεί να καταστήσει το στρατό πιο ελκυστικό. Συγκεκριμένα, ο στόχος είναι μέσα στην επόμενη δεκαετία να υπάρχουν πάνω από 250.000 εν ενεργεία στρατιώτες και 200.000 έφεδροι. Την ίδια στιγμή, σε μια περίοδο όπου μεγάλες εταιρείες στη χώρα ανακοινώνουν μαζικές απολύσεις και η ανεργία βρίσκεται στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων 15 ετών, η κυβέρνηση δεσμεύεται να προσφέρει στους εθελοντές που θα υπηρετήσουν για τουλάχιστον έναν χρόνο μικτό μισθό 2.600 ευρώ το μήνα.

Καθώς όλα αυτά εξελίσσονται, η νεολαία της χώρας δείχνει ότι δεν σκοπεύει να μείνει στο περιθώριο. Σε πάνω από 90 πόλεις διοργανώθηκαν μαθητικές διαδηλώσεις που αντιτίθενται στα σχέδια της κυβέρνησης. Με κεντρικά σύνθηματα το «δεν θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια σας», «δικός σας ο πόλεμος, χωρίς εμάς» και «εκπαίδευση αντί για βόμβες» βγήκαν στους δρόμους μαχητικά για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Μάλιστα, η Ομοσπονδιακή Μαθητική Συνδιάσκεψη (BSK) απαίτησε να επιτραπεί στους μαθητές να απέχουν από τα μαθήματά τους χωρίς να χρεωθούν απουσία καθώς ο πρόεδρος του Συνδέσμου των Εκπαιδευτικών (και εξέχον μέλος του CSU) απείλησε ευθέως με αποβολές τους μαθητές που συμμετέχουν σε διαδηλώσεις εν ώρα μαθημάτων. Παρόλα αυτά, λάος και νεολαία δεν λύγισαν από τις απειλές και κατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους. Ενώθηκαν έτσι με τις ευρύτερες φωνές του αντιπολεμικού κινήματος που υπάρχουν στη χώρα, ιδιαίτερα αυτές που στέκονται στο πλάι της Παλαιστίνης.

Λωρίδα της Γάζας

Διεθνής σιωπή για τη συνεχιζόμενη γενοκτονία μέσα στο χειμώνα

Αναψε ξανά το χριστουγεννιάτικο δέντρο στη Βηθλεέμ, δύο χρόνια μετά την έναρξη του πολέμου στη Γάζα. Χιλιάδες κόσμος συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία μπροστά από την ιστορική εκκλησία της Γέννησης και Ισραηλινοί και μουσουλμάνοι φωτογραφήθηκαν με φόντο το τεράστιο δέντρο. Αυτή η είδηση έκανε τον γύρο του κόσμου πρώτα μέσω BBC «λόγω των ημερών». «Άγιων» ημερών, που επιτάσσουν γεννικευμένη και αναγκαστική ευφορία. Δεν γνωρίζουμε το μέγεθος της πλατείας ή της πόλης. Όριο, επίσης, δεν έχει το μέγεθος της απανθρωπιάς και του θράσους. Όχι μόνο των σιωνιστών...

Ας «ανοίξει το πλάνο», λοιπόν, όπως θα έλεγε ένας δημοσιογράφος. Οι βροχές των προηγούμενων ημερών μετέτρεψαν σε βάλτους τα χέρσα χωράφια, πλημμύρησαν τους χωματόδρομους και «έπνιξαν» τα ξεσκισμένα και φθαρμένα αντίσκηνα στους καταυλισμούς των εκτοπισμένων. Τα χαλάσματα και τα ερείπια δεν μπορούν να προσφέρουν καταφύγιο. Μπορούν, όμως, να βομβαρδιστούν και να καούν, όπως συνέβη στη συνοικία Ζεϊτούν και στον καταυλισμό προσφύγων αλ Μαουάσι στη βόρεια Γάζα, όπου 7 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν και 32 τραυματίστηκαν σε νυχτερινή βομβιστική επίθεση, γιατί «μαχητές της Χαμάς επιτέθηκαν και τραυμάτισαν πέντε στρατιώτες στο νότιο τμήμα της Ράφα». Πλέον πρέπει να μετράμε πόσες φορές έχουν παραβιάσει οι σιωνιστές την εκκευρία (μέχρι στιγμής 600)!

Η φτηνή και εξοργιστική δικαιολογία των σιωνιστών αποκαλύπτει τη ναζιστική λογική και πρακτική των αντιποίνων, πολύ περισσότερο, όμως, τη συνέχιση

της ένοπλης αντίστασης σε άλλα σημεία της Λωρίδας της Γάζας. Ο ισραηλινός στρατός είναι στρατός κατοχής και στο λεξιλόγιό του δεν υπάρχουν οι λέξεις εκκευρία και συμφωνίες. Συνεχίζει να βομβαρδίζει καταυλισμούς σε ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας, απαγορεύει την είσοδο ανθρωπιστικής βοήθειας. Οι Παλαιστίνιοι συνεχίζουν να αγωνίζονται για να επιβιώσουν και η επέλαση του χειμώνα δυσκολεύει την κατάσταση. Εν-

δεικτικό των προθέσεων του Ισραήλ να ωθήσουν το λαό της Παλαιστίνης να εγκαταλείψει τη γη του είναι το άνοιγμα του σημείου διέλευσης της Ράφα προς μία κατεύθυνση, προς την Αίγυπτο, σε αντίθεση με το αμερικανικό σχέδιο που προβλέπει και την επιστροφή όσων βρίσκονταν έξω από τη Γάζα (π.χ. για ιατρικούς λόγους). Οι Αμερικάνοι, βέβαια, δεν αντέδρασαν σ' αυτή την «παραβίαση» του σχεδίου, απόδειξη πως συμφω-

νούν με ό,τι επιλέγει να πράξει το μαντρόσκυλό τους.

Η Βηθλεέμ βρίσκεται στη Δυτική Όχθη. Εκεί όπου δεν περνά ημέρα που οι έποικοι να μην ξυλοκοπούν όποιον βρίσκουν μπροστά τους. Μια τέτοια επίθεση δέχτηκαν τρεις Ιταλοί και ένας Καναδός, όλοι τους εθελοντές σε χωριό κοντά στην Ιερικώ. Εκεί οι έποικοι ίδρυσαν φυλάκιο (ένα από τα πολλά) με σκοπό να επεκτείνουν την κατάληψη της περιοχής, ώστε να χτίσουν οικισμό και να εκτοπίσουν τους Παλαιστίνιους. Παράνομη χρόνια πρακτική που ακολουθεί το σιωνιστικό κράτος για να επεκτείνει σιωπηρά την κατοχή. Η ιταλίδα εθελόντρια δήλωσε πως ο δικός τους ξυλοδαρμός διάρκειας 15 λεπτών, δεν μπορεί να συγκριθεί με τις βίαιες επιθέσεις που αντιμετωπίζουν οι Παλαιστίνιοι. Απόδειξη, βίντεο-ντοκουμέντο που δημοσίευσε ο Guardian, όπου φαίνεται η εν ψυχρώ δολοφονία δύο παλαιστίνιων νέων κατά τη διάρκεια νέου πογκρόμ από τον ισραηλινό στρατό. Τέτοιες δολοφονίες είναι καθημερινές πλέον στη Δυτική Όχθη.

Ισραηλινά και διεθνή μέσα ενημέρωσης θέλουν να μεταδώσουν μια επίπλαστη ειρήνη. Μια ειρήνη που σχεδιάζει ο Τραμπ με παζάρια, πιέσεις και εκβιασμούς, με τον ίδιο «ηγέτη» και υπαρχηγό τον βρετανό πρώην πρωθυπουργό Τόνι Μπλερ. Σκαλώνει, όμως, στην παλαιστινιακή αντίσταση, η οποία διατηρεί τη φλόγα και την ορμή της με αποτέλεσμα να δυσκολεύει και την αμέριστη συνεργασία χωρών του αραβικού κόσμου.

Φρούδες οι ελπίδες των σιωνιστών και των υποστηρικτών τους να κρύψουν τα εγκλήματα των τελευταίων 2 χρόνων (αλλά και τον ίδιο προηγούμενων 75). Το δέντρο τους είναι ριζωμένο στο αιματοβαμμένο χώμα της Παλαιστίνης, στολισμένο με τα ονόματα 70.000 νεκρών και 170.000 τραυματιών. Τα κάλαντα δεν μπορούν να καλύψουν τα μοιρολόγια των μανάδων ούτε τις κραυγές των βασανισμένων στα κολαστήρια των σιωνιστών. Ο παλαιστινιακός λαός μόνο με την πάλη του θα κερδίσει την επί γης ειρήνη.

ΗΠΑ

Ο Τραμπ κήρυξε εβδομάδα κατά του κομμουνισμού

Ο Τραμπ στις 9/11 ανακήρυξε την εβδομάδα (9/11-16/11) σαν «εβδομάδα αντικομμουνισμού» στις ΗΠΑ! Καμιά πρωτοτυπία για τον ακροδεξιό πολιτικό! Παίρνοντας αφορμή από την εκλογή του Μαμντάνι (τον οποίο κατονομάζει σαν κομμουνιστή!) στη δημαρχία της Νέας Υόρκης, ξεσπάθωσε χύνοντας το ακροδεξιό δηλητήριό του.

Στη διακήρυξή του ο Τραμπ περιέγραψε τον κομμουνισμό ως «μία από τις πιο καταστροφικές ιδεολογίες στην ιστορία» και υποστήριξε ότι σήμερα «νέες φωνές επαναλαμβάνουν παλιά ψέματα, μεταμφιεσμένα κάτω από εκφράσεις όπως “κοινωνική δικαιοσύνη” ή “δημοκρατικός σοσιαλισμός”».

Δεν είναι, όμως, μόνο η ενόχληση του Τραμπ από την τρίτη συνεχόμενη νίκη των δημοκρατικών σε τοπικές εκλογές, μόλις έναν χρόνο μετά την ανάληψη της προεδρίας των ΗΠΑ. Πίσω από τα λεγόμενά του κρύβεται η βαθύτερη απέχθεια του καπιταλισμού, απέναντι στην ιδεολογία που μπορεί να γεννήσει τους νεκροθάφτες του!

Ο Τραμπ, στο κείμενο που συνό-

δευε τη ανακήρυξη της «Εβδομάδας αντικομμουνισμού», ισχυρίζεται πως «ο κομμουνισμός αποτελεί μια ανελεύθερη, εγκληματική ιδεολογία».

Αυτός και το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης που εκπροσωπεί γνωρίζουν πως ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Ο κομμουνισμός είναι η ιδεολογία που αρνείται την καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, που ευαγγελίζεται την εξάλειψη των ανισοτήτων και της καταπίεσης σε όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Η θεωρία του κομμουνισμού έδωσε στην εργατική τάξη, στα καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας, τη θεωρία και καθοδήγηση για να γκρεμίσει την κοινωνία της εκμετάλλευσης και να οικοδομήσει μια νέα ελεύθερη και δίκαιη κοινωνία.

Από την άλλη, όσα εκπροσωπεί ο Τραμπ, ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός, είναι συνώνυμα της εκμετάλλευσης, των ιμπεριαλιστικών πολέμων, των γενοκτονιών. Προκαλούν την οικολογική καταστροφή του πλανήτη και την προσφυγιά. Στηρίζονται στον ρατσισμό, το μίσος, την πολιτιστική φτώχεια και απονέκρωση. Επιβάλλουν τη βαρβαρότητα, αρκεί να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη των κεφα-

λαιοκρατών.

Η τραμπικής έμπνευσης αντικομμουνιστική εκστρατεία αποτελεί συνέχεια της αντικομμουνιστικής σταυροφορίας που έχει εξαπολύσει η Ευρωπαϊκή Ένωση από τη δεκαετία του '90, εξισώνοντας μάλιστα κομμουνισμό και ναζισμό και απαγορεύοντας κομμουνιστικά σύμβολα, μνημεία και πολιτικές οργανώσεις.

Ο Τραμπ, όμως, ανησυχεί και για την εκλογική φθορά που θα εισπράξει σε έναν χρόνο, στις ενδιάμεσες εκλογές (Βουλής και Γερουσίας) τον Νοέμβριο του 2026.

Μια από τις βασικές προεκλογικές δεσμεύσεις του Τραμπ ήταν ότι θα έδινε ώθηση στην αγοραστική δύναμη των Αμερικανών. Τα οικονομικά στοιχεία αλλά και οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι μεγεθύνεται η δυσανεμία σε μεγάλα κομμάτια εργαζομένων και μεσαίας τάξης της αμερικάνικης κοινωνίας.

Άλλωστε, τα δέκα και πλέον εκατομμύρια Αμερικανών που βγήκαν στους δρόμους δεκάδων πόλεων στις 20 Οκτωβρίου στις διαδηλώσεις «no kings» δείχνουν βαθιά αποδοκιμασία και μη αποδοχή.

Κανείς δεν μπορεί να πει πως αφινιδιάστηκε. Σχεδόν από την πρώτη ημέρα της δεύτερης θητείας του, ο Αμερικάνος πρόεδρος ξεκίνησε μια κλιμακούμενη πολιτική επέμβασης, μέσω εκβιασμών, υποσχέσεων και πολιτικό-στρατιωτικών απειλητικών κινήσεων σε όλο το μήκος και το πλάτος της αμερικάνικης ηπείρου. Από τη Γροιλανδία και τον Καναδά στον Βορρά μέχρι τη Βενεζουέλα και την Αργεντινή στον νότο. Στο στόχαστρο μπήκαν ειδικά κράτη και κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, με την κατηγορία πως διευκολύνουν την παράνομη μετανάστευση και δεν εμποδίζουν (αν δεν συνεργούν) στη διακίνηση των ναρκωτικών. Ο ίδιος ο διορισμός του ακροδεξιού ρεβανισιστή Αμερικανο-κουβανού Μάρκο Ρούμπιο στο υπουργείο Εξωτερικών και οι πρώτες δηλώσεις του τελευταίου δεν άφηναν καμιά αμφιβολία. Πρώην γεροισιαστής της Φλόριντα, είναι ο πραγματικός βασιλιάς των δεξιών golpistas (πραξικοπηματιών) του Μαϊάμι. Έχει αφιερώσει ολόκληρη την καριέρα του στην προσπάθεια ανατροπής ανεπιθύμητων κυβερνήσεων στην Κούβα, τη Νικαράγουα, τη Βενεζουέλα και αλλού.

Ακολούθησε μια αλληλουχία πρωτοβουλιών και κινήσεων. Πίεση στην κυβέρνηση του Μεξικό για εφαρμογή σκληρών μέτρων ενάντια στους μετανάστες και κατηγορίες για ανοχή στα καρτέλ ναρκωτικών. Απειλές στρατιωτικής επέμβασης στον Παναμά, για να διώξει τις κινέζικες επενδύσεις στα λιμάνια της Διώρυγας, όπως και έγινε. Ανάπτυξη ναυτικών δυνάμεων στην Καραϊβική και στοχοθέτηση της κυβέρνησης της Βενεζουέλα. Επιθέσεις σε μικρά σκάφη στα παράλια της, κλείσιμο του εναέριου χώρου, πειρατεία σε πετρελαιοφόρα και εντολή στη CIA να ξεκινήσει υπονομευτικές επιχειρήσεις για ανατροπή του Μαδούρο. Απαίτηση στην Αργεντινή να καταργήσει τη συμφωνία ανταλλαγής νομισμάτων με την Κίνα και ανοικτή στήριξη του ακροδεξιού νεοφιλελεύθερου προέδρου Μιλέι στις περιφερειακές εκλογές, με την παροχή δανείου 20 δισ. δολαρίων μέσω του ΔΝΤ. Απειλές, κατηγορίες και κυρώσεις κατά της κυβέρνησης του κεντροαριστερού προέδρου Πέτρο στην Κολομβία. Πιέσεις στο Περού να εγκαταλείψει τη συμφωνία με την Κίνα για την κατασκευή του γιγαντιαίου λιμανιού στο Τσανκάι. Εμπορικοί εκβιασμοί και δασμοί στη Βραζιλία και στο Μεξικό με την απαίτηση να μειώσουν τις οικονομικές ανταλλαγές τους με την Κίνα, με τη Μεξικανή πρόεδρο Κλαούντια Σέινμπαουμ να ενδίδει, ανακοινώνοντας περιορισμό των κινέζικων εισαγωγών. Ανοικτή ανάμιξη στις προεδρικές εκλογές στην Ονδούρα, εκτοξεύοντας απειλή για διακοπή των εμβασμάτων από τους μετανάστες που ζουν στις ΗΠΑ. Στήριξη ακροδεξιών, αντικομμουνιστών και «βαμμένων» φιλοαμερικάνων πολιτικών, όπως ο Μπολσονάρου στη Βραζιλία, ο Μπουκέλε στο Σαλβαδόρ, ο πινοσέτικος Καστ στη Χιλή κλπ. Και φυσικά, νέες εγκληματικές οικονομικές κυρώσεις και απαγορεύσεις σε βάρος της Κούβας. Η οποία, να μην το ξεχνάμε, αποτελεί μόνιμο στόχο!

«Δόγμα Ντονρόε!» Έτσι αποκάλεσε σε πρωτοσέλιδο της η αμερικάνικη φιλοτραμπική εφημερίδα «New York Post» τις πρωτοβουλίες του Τραμπ, με σκοπό την επαναβεβαίωση της ιμπεριαλιστικής κυ-

ριαρχίας των ΗΠΑ στην ήπειρο. Αποδείχτηκε πως δεν ήταν μόνο ένα κακόηχο λογοπαίγνιο των συντακτών της με το όνομα Ντόναλντ. Ο Αμερικανός πρόεδρος, τόσο με το κείμενο που επιχειρεί να περιγράψει τη λεγόμενη Στρατηγική Εθνικής Ασφαλείας, όσο και με ειδικό μήνυμα στις 2 Δεκεμβρίου, ξαναζωντανεύει το περίφημο δόγμα Μονρόε στις σύγχρονες συνθήκες, επιχειρεί να διατυπώσει τη συνέχειά του, όπως αναφέρει ένα νέο «συμπέρασμα Τραμπ». Υπενθύμισε πως στις 2 Δεκεμβρίου του 1823 ο τότε πρόεδρος Τζέιμς Μονρόε είχε προειδοποιήσει μπροστά στο Κογκρέσο πως δεν θα επιτραπούν ξένες παρεμβάσεις στο Δυτικό Ημισφαίριο. Το δόγμα, το οποίο εμφανίστηκε ως διακήρυξη ανεξαρτησίας από τις αποικιοκρατικές ευρωπαϊκές δυνάμεις, στην πραγματικότητα αποτέλεσε μια διαρκή επιβεβαίωση της κυριαρχίας των ΗΠΑ, μέσω αναρίθμητων ανοιχτών και συγκαλυμμένων επεμβάσεων, επιβολή δικτατοριών και απηνή διωγμό κάθε λαϊκού και αριστερού κινήματος που διεκδικούσε ανεξαρτησία από τον ιμπεριαλισμό και κοινωνική αλλαγή. Τώρα ο Τραμπ επανέρχεται, επαναλαμβάνοντας πως «ο αμερικανικός λαός (δηλαδή ο ιμπεριαλισμός) και όχι ξένα έθνη ούτε ιδρύματα της παγκοσμιοποίησης (!) θα ελέγχουν το πεπρωμένο στο ημισφαίριό μας», αναφέρει χαρακτηριστικά. Η βορειοαμερικανική ηγεσία χωρίς διπλωματικές περιστροφές διακηρύσσει την πολιτική που ήδη έχει βάλει μπροστά από καιρό. Να διώξει την Κίνα (και τη Ρωσία δευτερευόντως) από περιοχές της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής στις οποίες έχουν αναπτύξει οικονομική παρουσία και να διακόψει τους όποιους πολιτικούς/στρατιωτικούς δεσμούς έχουν δημιουργήσει. Αν και δεν ομολογείται, αυτή η πολιτική εκτοπισμού αφορά και ευρωπαϊκές δυνάμεις που διατηρούν ισχυρές θέσεις σε αρκετές οικονομίες της περιοχής και διεκδικούν πολιτική επιρροή.

Το διατυπωμένο με θρασύτητα μήνυμα προς τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους, ειδικά στη Λατινική Αμερική, αλλά και προς τους λαούς της, είναι σαφές. Όλα πρέπει να περνούν από την Ουάσινγκτον και να εγκρίνονται από αυτήν! Οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της ηπείρου, ιδιαίτερα τα μεγάλα και πολύτιμα ορυκτά της, αποτελούν ιδιοκτησία των βορειοαμερικάνων ιμπεριαλιστών και όχι των λαών της. Αυτοί έχουν ιστορικό μονομερές δικαίωμα να λεηλατούν τον φυσικό πλούτο της, να βγάζουν κέρδη από την εργασία των ανθρώπων της, να ελέγχουν τις γεωστρατηγικές εισόδους, εξόδους και διόδους της και να εκβιάζουν με την παμπάλαια αποικιοκρατική πολιτική των κανονιοφόρων. Αυτοί επίσης έχουν το απόλυτο δικαίωμα να ελέγχουν τη μετακίνηση των κατοίκων της, να χτίζουν φράχτες, φυλακές και ανθρωποπαγίδες, να εκμεταλλεύονται κατά πώς τους συμφέρει τη μετανάστευση, τα εγκληματικά δίκτυα, να δικάζουν ή να αθώνουν τους μεγάλους εμπόρους ναρκωτικών, να μοιράζουν ψίχουλα ανθρωπιστικής βοήθειας, να επιβάλλουν κυρώσεις και θανατηφόρους αποκλεισμούς.

Όπως και στο παρελθόν, έτσι και τώρα, δεν θα μπορούσε να έχει επιτυχίες η επεμβατική πολιτική των Γιάνκηδων, αν δεν συνεργάζονταν με αυτούς οι υποτε-

Αμερική (πλην ΗΠΑ)

Ο ιμπεριαλισμός των Γιάνκηδων... και το Δόγμα Ντονρόε

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τα άρθρα: «Δόγμα Ντονρόε - Αυτό είναι το νεοαποικιακό σχέδιο του Τραμπ για τη Λατινική Αμερική» του Ben Norton, www.other-news.info/the-don-roe-doctrine-this-is-trumps-neocolonial-plan-for-latin-america/ και «Το οργισμένο κύμα της λατινοαμερικανικής ακροδεξιάς» του Vijay Prashad, peoplesdispatch.org/2025/11/29/the-angry-tide-of-the-latin-american-far-right/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

λείς μερίδες των λατινοαμερικάνικων αστικών τάξεων, παραδοσιακά μαφιόζικες κλεπτοκρατικές ελίτ που λυμαινούνται τις χώρες της ηπείρου. Όπως βέβαια δεν θα μπορούσαν να διατηρούν επιρροή και δύναμη αυτές οι δυνάμεις, κάνοντας διάφορες πολιτικές μεταμορφώσεις, αν δεν είχαν απέναντί τους μια διαχειριστική και συμβιβασμένη Αριστερά, η οποία συνήθως σπεύδει να αναλάβει κυβερνητικούς ρόλους, όταν φουντώνουν οι κοινωνικές πυρκαγιές. Τα παραδείγματα και μόνο το τελευταίο διάστημα δεν είναι λίγα. Οι περιπτώσεις της Αργεντινής, του Περού, του Ισημερινού, της Χιλής και ιδιαίτερα της Βολιβίας είναι μερικά από αυτά. Η αποκαλούμενη «ροζ παλίρροια» αντί να φέρει πιο κοντά τον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα», όπως υπόσχονταν οι θεωρητικοί της ποικιλώνυμης ρεφορμιστικής Αριστεράς, αφού πέτυχε να χειραγωγήσει τον ριζοσπαστισμό των λαϊκών κινήσεων, άνοιξε διάπλατα τον δρόμο για την επιστροφή των πιο αντιδραστικών ρεβανισιστικών δυνάμεων. Παρά τις επιμέρους ιδιομορφίες, όλες αυτές οι κυβερνήσεις δεν πείραξαν διόλου το βασικό οικονομικό μοντέλο της εξάρτησης, βασισμένο στις εξαγωγές φυσικών και ορυκτών πόρων, δεν ανέτρεψαν τα ολιγαρχικά συντάγματα και νομοθετήματα και δεν έθιξαν στο ελάχιστο τα προνόμια και την εξουσία των οικονομικών ελίτ. Στη Χιλή, λόγου χάρη, η Μισέλ Μπασελέ παρά την ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία της δεν έκανε τίποτε για να καταργήσει την ιδιωτική ασφάλιση και την ιδιωτική εκπαίδευση της δικτατορίας Πινοσέτ, να τερματίσει την καταστολή των ιθαγενών Μαπούτσε ή να καταργήσει τον νόμο περί αμνηστίας για τους στρατιωτικούς που κατηγορούνται για βασανιστήρια και δολοφονίες στα χρόνια της δικτατορίας. Την ίδια και χειρότερη συμβιβαστική πολιτική ακολούθησε και ο απερχόμενος «αριστερός» Γκαμπριέλ Μπόριτς, που

κέρδισε εκμεταλλευόμενος την εξέγερση της νεολαίας. Στον Ισημερινό, ο διάδοχος του Κορέα, Λενίν Μορένο, με τη δεξιά πολιτική του και τα μέτρα καταστολής σε βάρος των κινήσεων των ιθαγενών, άνοιξε τον δρόμο στους νεοφιλελεύθερους μεγάλο-επιχειρηματίες Λάσο και Νομπόα. Στη Βολιβία, στα χρόνια της κυριαρχίας του Μοράλες και του Κινήματος προς τον Σοσιαλισμό (MAS), ακόμη και με τις κοινωνικές παροχές και τις αυξήσεις μισθών, οι ανισότητες μεγάλωσαν. Μέσα σε δύο δεκαετίες ο πλούτος των 50 πλουσιότερων Βολιβιάνων διπλασιάστηκε, αυξανόμενος από 15 δισ. δολάρια σε 30 δισ. δολάρια! Ακολούθησε η διάσπαση του κινήματος και η συντριβή του στις τελευταίες εκλογές. Όσο δε για τον βασικό θεωρητικό του MAS, τον αντιπρόεδρο Άλβαρο Γκαρθία Λινέρα (που είχε και στην Ελλάδα φανατικούς υποστηρικτές), με πρόσφατες δηλώσεις του και ενώ στη Βολιβία ύστερα από μια 20ετία εκλέχτηκε ένας σκληρός νεοφιλελεύθερος και φίλο-αμερικανός πρόεδρος, αναζητεί πλέον έμπνευση και παράδειγμα έξω από τα σύνορα της χώρας. Στη νίκη του Μαμντάνι στην Νέα Υόρκη!

Οι λαοί, οι εργαζόμενοι, οι αγρότες, οι νέοι της Αμερικής έχουν μακρά και πλούσια παράδοση αντιστάσεων, ριζοσπαστικών κινήσεων, εξεγέρσεων και επαναστάσεων επί αιώνες. Οι ματωμένες ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής, εξαιτίας της λεηλασίας της και των μεγάλων ανισοτήτων που την διατρέχουν, θα ξαναφέρουν στο προσκήνιο, αργά ή γρήγορα, νέα λαϊκά κινήματα για την ανεξαρτησία και την κοινωνική ανατροπή. Οι επεμβατικές πολιτικές των ΗΠΑ, ιδιαίτερα μια στρατιωτική επίθεση στη Βενεζουέλα, θα πυροδοτήσουν πολύ πιο γρήγορα έναν νέο κύκλο λαϊκής κινητοποίησης, θα επιταχύνουν την αναπόφευκτη αναγέννηση των κινήσεων αντίστασης.

Ουκρανία Βήμα πίσω ή ραγδαία κλιμάκωση

Η Ρωσία κατέστησε σαφές στις 3 Δεκεμβρίου στην αμερικανική αντιπροσωπεία που είχε επισκεφθεί τη Μόσχα πως η τροποποίηση του αρχικού σχεδίου (των 28 σημείων) Τραμπ από Ευρωπαίους και Ζελένσκι (σχέδιο 19 σημείων) δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτό ως βάση διαπραγμάτευσης. Το προφανές αδιέξοδο που παρήγαγε αυτή η συνάντηση αμερικανών και ρώσων αξιωματούχων, παρουσία μάλιστα του Πούτιν, παρήγαγε ένα νέο μπαράζ επαφών στο «τρίγωνο» ΗΠΑ - Ευρωπαίων και Ζελένσκι, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα αμείωτο.

Ακόμα ένας κύκλος σουρεαλιστικού αδιεξόδου

Χρονικά ακολούθησαν οι τριήμερες άκαρπες συναντήσεις στο Μαϊάμι αμερικανών και ουκρανών αξιωματούχων, με τις ΗΠΑ να πιέζουν για παραχωρήσεις εδαφών στο Ντονμπάς έναντι κάποιων αόριστων εγγυήσεων ασφαλείας και τους ουκρανούς αξιωματούχους να το αρνούνται. Ενδιαμέσως μάλιστα των συζητήσεων ο Τραμπ κατηγόρησε δημόσια τον Ζελένσκι ότι δεν έχει διαβάσει το σχέδιο των ΗΠΑ!

Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκαν συνομιλίες του Ζελένσκι με Στάρμερ, Μακρόν και Μερτς στο Λονδίνο και έπειτα με τους επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις Βρυξέλλες παρουσία μάλιστα και του γ.γ. του ΝΑΤΟ, Ρούτε, στις οποίες επιβεβαιώθηκε η «ακλόνητη στήριξη» της Ουκρανίας από ΕΕ και ΝΑΤΟ. Ο Ζελένσκι πέρασε και από τη Ρώμη για να ολοκληρωθεί προς στιγμή ακόμη ένας κύκλος σουρεαλιστικού αδιεξόδου.

Στις πολύ πρόσφατε εξελίξεις, ο Ζελένσκι ετοιμάζεται να στείλει μια νέα αντιπρόταση στον Τραμπ, ενώ, αποδεχόμενος την κριτική για το πόσο νόμιμος είναι, ζητάει κάλυψη από ΗΠΑ- Δύση για τη διεξαγωγή εκλογών στους επόμενους δύο με τρεις μήνες! Δυτικοί αναλυτές αναφέρουν ότι η πρόταση αυτή, που λέγεται ότι συνοδεύεται από το αίτημα για παρουσία Δυτικών για την επόπτευση των εκλογών, θέλει να ανοίξει την πίσω πόρτα για την είσοδο ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στην Ουκρανία!

Συνεχή εδαφικά κέρδη για τη Ρωσία

Εν τω μεταξύ, στα πεδία των μαχών, η ουκρανική πλευρά βρίσκεται σε δυσχερή θέση. Μετά την κατάληψη του Ποκρόνσκ, φαίνεται ότι ακολουθεί αυτή του γειτονικού Μίννοχραντ, με προσωπική μάλιστα εντολή Πούτιν, ενώ σειρά παίρνουν μια σειρά κρίσιμες πόλεις όπως η Κονσταντινίβκα. Η κατάληψη επίσης του Σεβέρσκ ανοίγει το δρόμο προς τις τελευταίες πόλεις - φρούρια Σλαβιάνσκ και Κραματόρσκ της περιοχής του Ντονμπάς. Γράφεται, αν και δεν εύκολο να επιβεβαιωθεί, πως μετά από αυτές τις πόλεις οι ουκρανικές οχυρώσεις δεν θα μπορέσουν να αντέξουν μία ρωσική προέλαση ως την ανατολική όχθη του ποταμού Δνείπερου.

Στον νότο (περιφέρεια Ζαπορίζια) οι ρωσικές δυνάμεις κατακτούν κατά κύματα και «ισιώνουν», όπως λέγεται, το μέτωπο, ενώ τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν σπάσιμο της γραμμής του μετώπου σε κρίσιμα σημεία. Εκ παραλλήλου,

ο ρωσικός στρατός έχει εντείνει τη συστηματική καταστροφή των ενεργειακών, επικοινωνιακών και βιομηχανικών υποδομών της Ουκρανίας και τελευταία επεκτείνει τη σφαίρα των επιθέσεων του και στη Δυτική Ουκρανία, προκαλώντας σοβαρές ζημιές στο δίκτυο ανεφοδιασμού των ουκρανικών στρατευμάτων που επιπλέον υποφέρουν από έλλειψη εφεδρειών.

Όπως εκβιαστικά το έχει θέσει ο Πούτιν: είτε θα μας δώσετε αυτά τα εδάφη με διπλωματικό τρόπο είτε θα τα πάρουμε με το στρατό μας. Από διπλωματικό υπολογισμό ξεχνάει να προσθέσει αυτό που άλλοι ρώσοι αξιωματούχοι μπορούν να εκφράζουν πιο «άνετα»: στη δεύτερη περίπτωση, οι απαιτήσεις μας θα είναι πολύ μεγαλύτερες σε σχέση με την τωρινή φάση...

Τι δεν αλλάζει για τις ΗΠΑ

Εύκολα θα μπορούσε κάποιος να χαθεί μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα των συσκέψεων που συμβαίνουν με ρυθμό πολυβόλου στην Ουάσιγκτον και στις δυτικοευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Ωστόσο, αν κοιτάξουμε πίσω από τις γραμμές, αν αφαιρέσουμε εκείνα τα στοιχεία της ιδιόρρυθμης διπλωματικής τακτικής του τραμπικού επιτελείου, προβάλλουν αυτά που αρκετές φορές, και σε πείσμα των αναλύσεων που κυριαρχούν, έχουμε εντοπίσει.

Οι ΗΠΑ δεν θα παραιτηθούν, δεν μπορούν να παραιτηθούν από την επιδίωξή τους να ανατρέψουν την προσπάθεια της Ρωσίας να αναβαθμιστεί στρατηγικά στην Ευρώπη και στον κόσμο. Δεν θα παραιτηθούν από την επιδίωξή τους να περισφύξουν, να αποδυναμώσουν, να περιορίσουν, να απομονώσουν

τη Ρωσία, να την οδηγήσουν τελικά σε στρατηγική ήττα. Από την άλλη, διαπιστώνουν μέρα τη μέρα πως η στρατηγική τους, που προϋπήρχε βέβαια, αλλά ξεδιπλώθηκε αποφασιστικά με το πραξικόπημα στο Μείντάν το 2014, πάνει τα όριά της. Ειδικά μετά και την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και τις εξελίξεις μέχρι τα σήμερα. Χωρίς βέβαια να υποτιμούν καθόλου αυτά που τους έχει μέχρι τώρα προσφέρει η κίνησή τους: διακοπή της στρατηγικής ενεργειακής σχέσης Γερμανίας- Ρωσίας και προχώρημα της ενεργειακής εξάρτησης της Ευρώπης από το αμερικανικό LNG, συνολικότερα την ευθυγράμμιση των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στην αντιρωσική κατεύθυνση, είσοδο των Σουηδίας, Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ και τη γενική «επιστράτευση» των χωρών άμεσης γειτνίασης («Νέα Ευρώπη») με τη Ρωσία.

Διαπιστώνουν λοιπόν ότι η Ρωσία, παρά τις «πληγές» που της δημιουργεί ο πόλεμος, έχει το εσωτερικό της μέτωπο ισχυρό, την οικονομία της να μεταβαίνει σε πολεμικό στάτους και να βρίσκεται ένα επίπεδο μπροστά από τη Δύση στο πεδίο αυτό, ενώ ενισχύει τη θέση της και τις συμμαχίες της με Κίνα, αλλά και με χώρες όπως η Ινδία, παρά τις αμερικανικές πιέσεις και εκβιασμούς προς αυτές.

Ειδικότερα και εξίσου σημαντικό, στο πεδίο των μαχών, η διοίκηση Τραμπ φαίνεται να εκτιμά πως το καθεστώς του Κιέβου μπορεί να βρεθεί σε πολύ δυσμενέστερη από τη σημερινή θέση και οι ΗΠΑ να αναγκαστούν να προβούν σε έναν συμβιβασμό με πολύ άσχημους για τις ίδιες και τις στρατηγικές τους επιδιώξεις όρους. Θέλουν δηλαδή να βάλουν μία «άνω τελεία», να σταματήσουν τη ρωσική προέλαση πριν αυτή μεγαλώσει τον κίνδυνο κατάρρευσης της ουκρανικής πλευράς, κατάρρευσης στρατιωτικής, πολιτικής ή και τα δύο μαζί. Και μέσα σ' αυτό το χρονικό «παράθυρο» της ανάπαυλας, να ανασυγκροτήσουν σε όλα τα επίπεδα (στρατιωτικά, πολιτικά, οικονομικά) τη στρατηγική αντιμετώπισης της Ρωσίας και στο πλαίσιο αυτό και του ενεργούμενου τους για να ανοίξουν ξανά τη σύγκρουση με καλύτερους όρους.

Το πρόβλημα στην όλη τακτική κίνηση των ΗΠΑ είναι πως η Ρωσία, συνεκτιμώντας τα στρατηγικά διακυβεύματα της σύγκρουσης και την υπεροχή της στα πεδία των μαχών, απαιτεί τη διεθνή αναγνώριση των εδαφικών κατακτήσεών της και τη μετατροπή της Ουκρανίας, χωρίς αστερίσκους και τις έωλες δεσμεύσεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, σε ουδέτερη χώρα. Έτσι δεν μπορεί να προσφέρει σε ΗΠΑ-Δύση τίποτε από αυτά που θα μπορούσαν να κάνουν αποδεκτή μία προσωρινή ανάπαυλα. Στην καλύτερη περίπτωση, αυτά που η Ρωσία μπορεί να κάνει αποδεκτά ελάχιστα έως καθόλου ικανοποιούν τις ΗΠΑ, τη Δύση και το καθεστώς Ζελένσκι. Με άλλα λόγια, είναι λίγο οξύμωρο την πρωτοβουλία για το σχέδιο ανάπαυλας να την έχει αυτός που βρίσκεται σε δυσχερέστερη θέση.

Ωστόσο, επειδή το πρόβλημα για τις ΗΠΑ υπάρχει, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός έχει μπει για τα καλά στο δίλημμα να κάνει ένα βήμα πίσω ή να μπει σε μια αποφασιστική κλιμάκωση της σύγκρουσης. Στην πρώτη εκδοχή, το κρίσιμο ερώτημα είναι εάν αυτό το βήμα πίσω θα του επιτρέψει να κάνει δύο βήματα μπροστά ή θα τον οδηγήσει σε μια στρατηγική ήττα. Οι έντονες επικρίσεις από το εσωτερικό των ΗΠΑ για τις κινήσεις του επιτελείου Τραμπ αυτό απηχούν.

Στη δεύτερη εκδοχή, ο αμερικανικός

ιμπεριαλισμός θα έρθει αντιμέτωπος με τον κίνδυνο να βρεθεί μπροστά σε αποφάσεις που ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος ιμπεριαλιστής είναι στην παρούσα φάση έτοιμος.

Με έναν αντίστοιχο τρόπο, παραμένει ανεξήγητη για πολλούς η στάση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Πώς δηλαδή από το «εγκεφαλικά νεκρό ΝΑΤΟ» του Μακρόν και την Οστ Πολιτική και στο πλαίσιο αυτό της ενεργειακής συνεργασίας Γερμανίας-Ρωσίας περάσαμε στη φάση που οι δυτικοευρωπαϊκές καγκελαρίες έγιναν «βασιλικότεροι του βασιλέως»; Να το ξαναγράψουμε: από τη στιγμή που δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν τον στρατηγικό εκβιασμό που τους άσκησαν οι ΗΠΑ και εκτέθηκαν στην αντιρωσική γραμμή, με ό,τι συνέπειες είχε αυτό για τις ίδιες, απαιτούν να έχουν ρόλο και μερίδιο στη λεία και δεν μπορούν να αποδεχτούν ότι θα λείπουν από το τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Έτσι χρησιμοποιούν και τις διασυνδέσεις τους με το καθεστώς Ζελένσκι, αλλά κυρίως το μεγάλο δικασμό στο εσωτερικό των ΗΠΑ για να προβάλουν τις δικές τους αξιώσεις. Και ταυτόχρονα προσπαθούν να ενισχυθούν σε στρατιωτικό επίπεδο και να καθυποτάξουν τις κοινωνίες τους στο στόχο αυτό.

Σύγχυση στη σύγχυση

Τη σύγχυση που έτσι κι αλλιώς προκαλεί σε αρκετούς αναλυτές η ιδιόρρυθμη τραμπικιά διπλωματία πολλαπλασίασε η δημοσίευση της νέας Στρατηγικής Εθνικής Ασφάλειας από τη διοίκηση των ΗΠΑ και οι αναφορές της στις σχέσεις Ευρώπης-Ρωσίας και ΗΠΑ καθώς και στην ουκρανική σύγκρουση. Έχουμε μια χαρακτηριστική, και με κρυφό χαμόγελο θα λέγαμε, αναφορά:

«Ως αποτέλεσμα του πολέμου της Ρωσίας στην Ουκρανία, οι ευρωπαϊκές σχέσεις με τη Ρωσία είναι πλέον βαθιά εξασθενημένες και πολλοί Ευρωπαίοι θεωρούν τη Ρωσία ως υπαρξιακή απειλή. Η διαχείριση των ευρωπαϊκών σχέσεων με τη Ρωσία θα απαιτήσει σημαντική διπλωματική εμπλοκή των ΗΠΑ, τόσο για την αποκατάσταση συνθηκών στρατηγικής σταθερότητας σε όλη την ευρασιατική χερσαία έκταση όσο και για τον μετριασμό του κινδύνου σύγκρουσης μεταξύ Ρωσίας και ευρωπαϊκών κρατών.»

Για να ακολουθήσει λίγο πιο κάτω το απόσπασμα που μάλλον απηχεί τις σκέψεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για το «βήμα πίσω» που προαναφέραμε, απόσπασμα που προβλήθηκε πολύ από τα δυτικά ΜΜΕ και που προκάλεσε μεγάλες ανησυχίες στο εσωτερικό των ΗΠΑ και στην Ευρώπη:

«Είναι βασικό συμφέρον των Ηνωμένων Πολιτειών να διαπραγματευτούν μια ταχεία παύση των εχθροπραξιών στην Ουκρανία, προκειμένου να σταθεροποιηθούν τις ευρωπαϊκές οικονομίες, να αποτρέψουν την ακούσια κλιμάκωση ή επέκταση του πολέμου και να αποκαταστήσουν τη στρατηγική σταθερότητα με τη Ρωσία, καθώς και να επιτρέψουν την ανοικοδόμηση της Ουκρανίας μετά τις εχθροπραξίες, ώστε να καταστεί δυνατή η επιβίωσή της ως βιώσιμο κράτος.»

Αυτό που έχει ξεχαστεί από όλους είναι όμως το απόσπασμα που περιγράφει, όσο μπορεί και πάντα με διπλωματικό τρόπο, τα «δύο βήματα μπροστά»:

«Ο στόχος μας θα πρέπει να είναι να βοηθήσουμε την Ευρώπη να διορθώσει την τρέχουσα πορεία της. Θα χρειαστούμε μια ισχυρή Ευρώπη για να μας βοηθήσει να ανταγωνιστούμε με επιτυχία και να συνεργαστεί μαζί μας για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε αντίπαλο από το να κυριαρχήσει στην Ευρώπη» (υπογραμμισείς δικές μας).

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Δύο ειδήσεις της σχετικά πρόσφατης επικαιρότητας αναδεικνύουν ένα σημαντικό ζήτημα επέκτασης του οικονομικού και γεωπολιτικού ανταγωνισμού και αφορούν τη Ρωσία. Η μία αφορά την απόφαση της στρατιωτικής ηγεσίας του Νίγηρα να διαθέσει στην ελεύθερη αγορά τα μεγάλα αποθέματα ορυκτού ουρανίου που διαθέτει σε παγκόσμια κλίμακα. Τον Ιούνιο η στρατιωτική χούντα της χώρας αποφάσισε να διαθέσει στη διεθνή αγορά τους περίπου 200.000 τόνους ορυκτού ουρανίου από το ορυχείο Sommar (ένα από τα τρία ορυχεία που εκμεταλλευόταν η γαλλική εταιρεία Orano) το οποίο και εθνικοποίησε.

Ο Νίγηρας, με «αξιοπρέπεια», αποφάσισε να «διαθέσει στη διεθνή αγορά την παραγωγή του», ανέφερε δημοσιογράφος της κρατικής τηλεόρασης Télé Sahel, μεταφέροντας τοποθέτηση του επικεφαλής της χούντας, στρατηγού Αμπντουραμάν Τσιανί. Ο κ. Τσιανί, σύμφωνα με ΜΜΕ, τόνισε πως είναι «νόμιμο δικαίωμα του Νίγηρα να διαθέτει (προς πώληση) τον φυσικό πλούτο του, να τον διαθέτει σε όποιον θέλει να αγοράσει, με τους κανόνες της αγοράς και με πλήρη ανεξαρτησία». Περιττό να προσθέσουμε ότι εθνικοποιήθηκαν και οι άλλες δύο εξορύξεις (η μία ανενεργή για χρόνια).

Η Orano, το μετοχικό κεφάλαιο της οποίας διακρατεί κατά το 90% το γαλλικό κράτος, κίνησε διάφορες διαδικασίες διεθνούς επιδιαιτησίας εναντίον του κράτους του Νίγηρα. Στα τέλη του Σεπτεμβρίου, η γαλλική εταιρεία ανακοίνωσε πως δικαστήριο αποφάνθηκε υπέρ της όσον αφορά το μεταλλείο Somair.

Ωστόσο αυτό δεν είχε καμία υλική ανταπόκριση εκ μέρους του Νίγηρα καθώς, σύμφωνα με πληροφορίες (ομάδα δημοσιογράφων στη δυτική Αφρική ειδικευμένη στην επικαιρότητα για ζητήματα ασφαλείας στο Σαχέλ), ήδη οχηματοπομπή που μεταφέρει κάπου 1.000 τόνους ουρανίου αναχώρησε πρόσφατα από την Αρλί, πόλη στο βορρά όπου βρίσκεται εγκατάσταση της Somair, με προορισμό το λιμάνι της Λομέ, της πρωτεύουσας του Τόγκο, περνώντας από την Μπουρκίνα Φάσο, άλλη χώρα της Αφρικής όπου το καθεστώς αποφάσισε να στραφεί

ενάντια στα γαλλικά συμφέροντα.

Ποιοι όμως «παίκτες» της διεθνούς αγοράς έχουν δείξει ενδιαφέρον γι' αυτά τα κοιτάσματα; Ως νέοι εταίροι που αρχίζουν να ενδιαφέρονται τη στρατιωτική ηγεσία εμφανίζονται Ρωσία και Ιράν, επιπλέον η Ρωσία έχει εκδηλώσει τη βούλησή της να συμμετάσχει επενδυτικά στις εξορύξεις, αξιοποιώντας την ανταποικιοκρατική της ιστορία που επιδοκωρεί πονηρά και στη σημερινή της ρητορική.

Να υπογραμμιστεί σε αυτό το σημείο ότι ο Νίγηρας διαθέτει παγκοσμίως το 4,7% των κοιτασμάτων ουρανίου.

Μία άλλη οικονομική (;) είδηση παρόμοιας... κοπής έρχεται πάλι από την Αφρική, όχι από το υπέδαφος αλλά από τα... παράλια της. Γράφει ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος»: «Όταν τρεις ρωσικές σημαίες υψώθηκαν στα καταστρώματα πλοίων που αναχωρούσαν από το Καλίνινγκραντ το καλοκαίρι του 2024, ελάχιστοι στη Δύση φαντάζονταν ότι επρόκειτο για μια από τις πιο προσεκτικά σχεδιασμένες αποστολές επιρροής της Μόσχας.

Τα τρία ρωσικά πλοία —το Atlantique, το Kruzenshtern και το Atlantida— παρουσιάστηκαν ως μέρος μιας μεγάλης αποστολής ωκεανογραφικής έρευνας. Οι Ρώσοι έστειλαν τηλεοπτικά συνεργεία, ορχήστρες και ιερείς. Όμως το πραγματικό διακύβευμα κρυβόταν κάτω από το κατάστρωμα.

Τα πλοία έφεραν υπερσύγχρονα συστήματα βυθομέτρησης, ακουστικές μονάδες σάρωσης και εργαλεία ιχθυολογίας πληθυσμών ψαριών — τη “χρυσή πληροφορία” για κάθε χώρα που θέλει να ελέγχει τα ύδατά της.

Πολύ λίγα αφρικανικά κράτη έχουν τη δυνατότητα να πραγματοποιούν τακτικές επιστημονικές έρευνες, με αποτέλεσμα οι Ρώσοι να προσφέρουν μια βοήθεια που φαινόταν πολύτιμη».

Φυσικά οι Ρώσοι δεν είναι καθόλου ελεήμονες αντι-αποικιοκράτες και ως πλασάρονται ως τέτοιοι. «Σε κάθε χώρα όπου έδωσαν τα ρωσικά πλοία, ακολούθησαν διαπραγματεύσεις. Με το Μαρόκο: συμφωνία που επιτρέπει ρωσικά αλιευτικά σε ολόκληρη την ατλαντική ακτογραμμή. Με τη Σιέρα Λεόνε: δέσμευση για 40.000 τόνους αλιευμάτων

ετησίως και προοπτική για παρουσία 20 ρωσικών πλοίων. Με τη Μαυριτανία, τη Γουινέα και τη Γουινέα-Μπισάου: ανταλλαγή δεσμομένων, συζητήσεις για εμπορικές άδειες και πιθανές επενδύσεις σε λιμενικές υποδομές».

Η Ρωσία εμφανίστηκε ως σωτήρας απέναντι στο κενό που άφησε και αφήνει η υπεραλίευση, νόμιμη και κυρίως παράνομη, στα παράλια των χωρών της Αφρικής όπου ολόκληρες πόλεις έχουν χτιστεί για να συγκεντρώσουν τις ατέλειωτες «ψαριές».

Η εμπειρία πάντως της Σενεγάλης όπου τοπικοί ακτιβιστές στράφηκαν ενάντια στην υπερεκμετάλλευση της αλιείας από τα ρωσικά αλιευτικά σκάφη που έφεραν φτώχεια στα παραλιακά χωριά απέδειξε ότι στο τέλος η ρωσική διείσδυση δεν έχει σε τίποτε να υστερήσει από τη συμπεριφορά των κλασικών και παλιών αποικιοκρατών...

Το ερώτημα είναι τι θέλουν να πετύχουν οι Ρώσοι πέρα από το οικονομικό πεδίο, μόνο που αυτό το πεδίο δεν μπορεί να διαχωριστεί από τους γεωπολιτικούς στόχους. Καταρχάς οι Ρώσοι πετυχαίνουν με αυτό τον τρόπο να διεκδικήσουν τη θέση των μεγαλύτερων εξαγωγέων θαλασσινών στον κόσμο και έτσι καταφέρνουν εκτός των άλλων να αυξήσουν τα αποθεματικά «σκληρού συναλλάγματος», δηλαδή δολαρίου, από τις διεθνείς πωλήσεις αλιευμάτων.

Παγκοσμίως, η αγορά θαλασσινών ξεπερνά τα 160 δισ. δολάρια. Η κατανάλωση αναμένεται να αυξηθεί έως και 80% μέχρι τα μέσα του αιώνα, κυρίως λόγω Ασίας και αναδυόμενων αγορών. Για τη Ρωσία —αποκλεισμένη από ευρωπαϊκές αγορές λόγω κυρώσεων— το ψάρι αποτελεί πολύτιμο εξαγωγίμο προϊόν. Τα έσοδα από εξαγωγές ψαριού φτάνουν φέτος τα 6 δισ. δολάρια, ποσό που η Μόσχα δεν έχει την πολυτέλεια να χάσει.

Σίγουρα, εκτός των οικονομικών ωφελημάτων, έχουμε και μία γεωστρατηγική ενίσχυση του ρόλου της Ρωσίας σε μία περιοχή όπου η Δυτική και κυρίως οι γάλλοι ιμπεριαλιστές είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο. Ρόλο που τον βλέπουν να υποχωρεί. Αυτό σε μεγάλο βαθμό εξηγεί και το αντιρωσικό μένος Μακρόν χιλιόμετρα μακριά από την Αφρική, στο ουκρανικό μέτωπο...

Αθήνα, Δεκέμβρης 1944

«Μη διστάσετε να δράσετε σαν να είστε σε μια κατακτημένη πόλη»!

Ο Δεκέμβρης του 1944 είναι μία από τις πιο κομβικές στιγμές της ιστορίας της χώρας, αλλά και του λαϊκού κινήματος κατά τον 20ό αιώνα. Δικαίως λοιπόν έχουν γραφεί πολλά για τη σύγκρουση του ΕΛΑΣ με τους Άγγλους και τις φιλοκυβερνητικές δυνάμεις.

Φυσικά, ένα μικρό σημείωμα όπως αυτό δεν μπορεί να ιστορήσει την εξέλιξη των μαχών, τις πολιτικές επιδιώξεις και το διπλωματικό παρασκήνιο εκείνης της εποχής. Όποιος θέλει μπορεί να ανατρέξει σε παλιότερα άρθρα της «Π.Σ.», στις εκδόσεις και το βιβλιοπωλείο «εκτός των τειχών», αλλά και σε πάμπολλες μελέτες επιστημόνων και μαρτυρίες της εποχής.

Καλό είναι όμως να τονιστούν μερικές πλευρές των αγγλικών κινήσεων εκείνης της εποχής οι οποίες ίσως δεν είναι τόσο γνωστές. Για παράδειγμα, έχει γίνει μεγάλος θόρυβος και προπαγάνδα για τους ομήρους που πήρε ο ΕΛΑΣ, πολλοί λιγότεροι όμως γνωρίζουν ότι και οι Εγγλέζοι πήραν ίσο, αν όχι μεγαλύτερο, αριθμό ομήρων και τους μετέφεραν στην Αίγυπτο. Ένας μάλιστα από αυτούς ήταν ο ηθοποιός Μίμης Φωτόπουλος, ο οποίος έγραψε για την εμπειρία του αυτή.

Επίσης, έχει ενδιαφέρον να μελετηθούν οι στρατιωτικές πτυχές. Το Δεκέμβριο του 1944 οι Γερμανοί εξαπολύουν την επίθεσή τους στις Αρδένες, οι Άγγλοι όμως αποσπούν δυνάμεις από την Ιταλία για να τις στείλουν στην Ελλάδα. Για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης, ο συνολικός αριθμός των αγγλικών δυνάμεων στη χώρα ήταν κατά πολύ μεγαλύτερος από αυτόν του 1941, όταν, υποτίθεται, προσπαθούσαν να αποκρούσουν τη γερμανική εισβολή!

Τέλος, αν και το μεγαλύτερο μέρος της χώρας είχε απελευθερωθεί το φθινόπωρο του 1944, παρέμεναν δυνάμεις της Βέρμαχτ στη Μήλο, τη Δυτική Κρήτη και τη Ρόδο. Αυτές όμως ουδόλως ενοχλούσαν ή απασχολούσαν τον Τσόρτσιλ, που ήθελε να επιβάλει την εξουσία του στη χώρα. Η φράση που περιείχε τηλεγράφημά του απευθυνόμενο στον στρατηγό Ουίλσον πως «Η κατάληψη της Μπολόνιας δεν αντισταθμίζεται με καταστροφή στην Αθήνα» είναι χαρακτηριστική.

Είναι ίσως γνωστή η συμπεριφορά των Άγγλων απέναντι στην ελληνική κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό Παπανδρέου. Τους φέρονταν όπως ακριβώς ήταν: Μαριονέτες που άξιζε να τους «αρ-

ρωστήσουν», φυλακίσουν ή εξαφανίσουν σε περίπτωση που δεν εξυπηρετούσαν τα συμφέροντά τους. Πιο τραγική όμως ήταν η σκληρή συμπεριφορά τους όχι μόνο απέναντι στους ελάχιστους εξοπλισμένους μαχητές του ΕΛΑΣ, αλλά και στον άμαχο πληθυσμό: «Μη διστάσετε όμως να δράσετε σαν να είστε σε μια κατακτημένη πόλη, όπου μια τοπική επανάσταση βρίσκεται σε εξέλιξη», έγραφε ο Τσόρτσιλ στον Σκόμπι. και πράγματι τα αεροπλάνα της ΡΑΦ θέρριζαν τις αθηναϊκές συνοικίες σε βαθμό που οι Γερμανοί να μεταδίδουν ότι αυτοί ποτέ

δεν βομβάρδισαν την Αθήνα.

Ο Δεκέμβρης του 1944 διδάσκει πολλά. Ένα από τα διδάγματά του είναι ότι οι ιμπεριαλιστές είναι αδίστακτοι απέναντι σε λαούς και ανθρώπους προκειμένου να επιβάλουν τα συμφέροντά τους.

Κ.Μ.

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Σάββατο 20/12, 12:00: Πολιτικό Graffiti Jam. Graffiti jam, Hip-Hop readings-comics, έκθεση φωτογραφίας, dj set, πάρτυ.

Κυριακή 21/12, από τις 12 και μετά: Μέρα βιβλίου. Νέες κυκλοφορίες, παλιότεροι τίτλοι σε προσφορά, παιδικά βιβλία και όλες μας οι εκδόσεις.

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί το Σάββατο 13/12, στις 6:30 μ.μ. σε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: Οι αιτίες και οι προοπτικές του αγροτικού ξεσηκωμού. Πώς οργανώνουμε τη συμπάρσταση και το ξεδίπλωμα των δικών μας αγώνων.

Ρωγμή
Μιχαήλ Βόγδου 20, Ξάνθη

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών καλούν τη Δευτέρα 15/12, στις 6 μ.μ. σε ανοιχτή συζήτηση για το κοινό μέτωπο αγώνων που πρέπει να αναπτυχθεί ενάντια στην αξιολόγηση, τις διώξεις και τα πειθαρχικά από εκπαιδευτικούς, μαθητές και φοιτητές και όλο τον λαό.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Τακτικές οι Προβολές στο στέκι Ανάστροφα, με την ταινία Η Δίκη των 7 του Σικάγο, που έγινε στις 8/12, για τη δική, το 1968, 7 διαδηλωτών ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Σύντομα θα λειτουργήσει ξανά το στέκι Ζάλο στο Ηράκλειο Κρήτης!

Καταγραφή, ο τρόπος να μείνουν όλα ζωντανά

Ο Φάνης, ο δημιουργός του Van of Fame, θα βρίσκεται στις 20 Δεκέμβρη στο Πολιτικό Graffiti Jam στο Εκτός των Τειχών. Έγραψε δυο λόγια για τη δουλειά του.

Όταν μου ζητάνε να μιλήσω για το Van Of Fame, την καταγραφή βαμμένων με γκραφίτι φορητών και βαν στην Αθήνα, πολλές φορές δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω ή πώς έφτασα να το κάνω για πάνω από δέκα χρόνια.

Ας το προσπαθήσω ξανά λοιπόν.

Αγάπησα από μικρό παιδί το γκραφίτι, θυμάμαι να μου κάνει αρκετή εντύπωση από τότε που άρχισα να παρατηρώ τους δρόμους ή το σχολείο μου.

Από μικρός επίσης άρχισα να ακούω Ραπ μουσική. Αυτά τα 2 στοιχεία τα υπηρετώ πίστα σχεδόν σε όλη μου την ζωή, ας μην ξεφύγω από το θέμα όμως.

Οκτώβριος 2013, πιάνω δουλειά σε ένα λογιστικό γραφείο, εξωτερικές δουλειές κατά βάση.

Η πλειοψηφία των πελατών είναι Κινέζοι, πέρα δώθε στην Ομόνοια, τα στενά του Κεραμεικού αλλά και η τετράδα Σοφοκλέους - Σωκράτους - Ευριπίδου - Μενάνδρου γίνονται η νέα μου καθημερινότητα.

Εκτός από το να μάθω τη δουλειά, κοιτάζω και παρατηρώ το περιβάλλον που με φιλοξενεί, όσο και αν αυτά τα στενά μοιάζουν αφιλόξενα.

Ή θα βρεις έναν τρόπο να περνάς καλά μέσα σε όλο αυτό ή θα γκρινιάξεις συνεχώς, ίσως παραιτηθείς και κοιτάξεις την επόμενη «ευκαιρία» σου.

Από όσο καταλαβαίνετε, κάνω ακόμα ότι ξεκίνησα το Φθινόπωρο του 2014, καταγράφω σχεδόν κάθε μέρα όλα τα βαν και τα

φορητά στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας. Αυτή η συστηματική καταγραφή με οδήγησε και στην αυτοέκδοση του πρώτου βιβλίου που περιλαμβάνει φωτογραφίες της περιόδου 2015 έως 2021.

Μέσα από το βιβλίο μπορείς όχι μόνο να έχεις μια πλήρη εικόνα γύρω από το γκραφίτι στα βαν, αλλά να παρατηρήσεις το αστικό τοπίο και τις αλλαγές στις γειτονιές της Αθήνας, γεγονός το οποίο μας απασχολεί έντονα, ειδικά όσες και όσους δουλεύουμε αλλά και ζούμε στην πρωτεύουσα.

Ξεκίνησα την καταγραφή χωρίς να υπάρχει στο μυαλό μου η ιδέα του βιβλίου, ήθελα να φτιάξω μια συλλογή από φωτογραφίες και να της ανεβάζω στο Instagram. Αρχικά αποθανάτιζα και τα φθαρμένα από τον χρόνο νεοκλασσικά κτίρια, τα διατηρητέα. Δεν είχα το κινητό με την καλύτερη κάμερα, ούτε φωτογραφική μηχανή, ακολουθήσα το ένστικτό μου, κάτι που ακόμα κάνω.

Το γκραφίτι είναι μια μορφή τέχνης αρκετά εφήμερη, παράλληλα όμως είναι και μια μορφή αντίστασης, φέρνει το χρώμα και την ποικιλομορφία, όπως και την υπενθύμιση ότι αν η τέχνη είναι για όλους, η θέση της είναι στον δρόμο και όχι «φυλακισμένη» σε γκαλερί και μουσεία.

Εύχομαι ό,τι δεν μπόρεσα να σας πω για το Van Of Fame μέσα από αυτό το κείμενο να σας το πω από κοντά στο Εκτός των Τειχών στις 20 Δεκεμβρίου.

Φάνης, Van Of Fame

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Θεσσαλονίκη

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννινα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Οι επεμβάσεις των ΗΠΑ και CIA στη Λατινική Αμερική

Από τη συγκρότηση των ΗΠΑ σε κράτος και ειδικά μετά τη διατύπωση του δόγματος Μονρόε (1823), η Λατινική Αμερική αποτέλεσε έναν από τους σημαντικότερους γεωπολιτικούς χώρους για αυτές. Θεωρούσαν αυτονόητο ότι ολόκληρη η αμερικανική ήπειρος ήταν σφαίρα επιρροής τους και οποιαδήποτε προσπάθεια παρέμβασης ή επέμβασης ευρωπαϊκής δύναμης σε αυτή θα εκλαμβάνονταν ως επιθετική ενέργεια.

Σταδιακά, και ιδιαίτερα στον 20ό αιώνα, η πολιτική αυτή εξελίχθηκε σε μια πρακτική δεκάδων φανερών και μυστικών στρατιωτικών επεμβάσεων, πραξικοπημάτων, παρεμβάσεων της CIA για ανατροπή εκλεγμένων κυβερνήσεων μη αρεστών στις ΗΠΑ, χειραγώγησης και εκβιασμού πολιτικών προσώπων, συνεργασιών με δικτάτορες, συμμετοχής σε βασανισμούς και εκτελέσεις δημοκρατών και κομμουνιστών, εμπλοκής σε εμπόριο ναρκωτικών, χρηματοδότησης παραστρατιωτικών οργανώσεων.

Μια από τις πρώτες επιθετικές ενέργειες των ΗΠΑ στην αμερικανική ήπειρο ήταν ο αμερικανομεξικανικός πόλεμος (1846-1848), που είχε ως αποτέλεσμα την ήττα του Μεξικού και την προσάρτηση στις ΗΠΑ μεγάλων εκτάσεων, που αργότερα αποτέλεσαν τις νοτιοδυτικές πολιτείες όπως το Τέξας, η Καλιφόρνια, το Νέο Μεξικό κ.ά.

Στα τέλη του 19ου αιώνα οι ΗΠΑ ενίσχυσαν την παρουσία τους και στην Καραϊβική με τον ισπανοαμερικανικό πόλεμο του 1898, γεγονός που οδήγησε στη μετατροπή της Κούβας, του Πουέρτο Ρίκο κ.ά. σε προτεκτοράτα τους. Με τη λήξη του πολέμου αυτού, οι ΗΠΑ κυριάρχησαν πλέον στο δυτικό ημισφαίριο, έγιναν μια παγκόσμια δύναμη, εξασφάλισαν τη δυνατότητα να εκμεταλλεύονται τον τεράστιο πλούτο όλης της ηπείρου (ορυκτά, αγροτικά προϊόντα, εργατική δύναμη) και δημιούργησαν πολιτικούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς δεσμούς με τις κυβερνήσεις και την άρχουσα τάξη των χωρών της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Έτσι, απέκτησαν μια τεράστια δύναμη και έθεσαν τα θεμέλια για νέες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στον 20ό αιώνα σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ταυτόχρονα, η στυγνή εκμετάλλευση των λαών της Λατινικής Αμερικής δημιούργησε αντιδράσεις που, σε πολλές περιπτώσεις, μετατράπηκαν σε εξεγέρσεις, με πιο εμβληματική την Κουβανική Επανάσταση του 1959. Ας δούμε τις πιο σοβαρές περιπτώσεις επεμβάσεων των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική.

Γουατεμάλα

Ίσως από τις πιο αιματηρές και μακρόχρονες επεμβάσεις των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική. Το 1954 ανατράπηκε ο δημοκρατικά εκλεγμένος πρόεδρος της χώρας, Άρμπενς. Ο Άρμπενς κατηγορήθηκε από τις ΗΠΑ ως κομμουνιστής επειδή προχώρησε σε μια αγροτική μεταρρύθμιση, δίνοντας μεγάλες εκτάσεις σε ακτήμονες και χτυπώντας τα συμφέροντα της United Fruit Company, αμερικανικού κολοσσού εμπορίας φρούτων (κυρίως μπανάνας) που ήλεγχε μεγάλο μέρος της παραγωγής και εμπορίας σε όλη την Αμερική. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Αϊζενχάουερ, έδωσε εντολή στη CIA και οργάνωσε την Επιχείρηση PBSUCCESS. Εξόπλισε αντικαθεστωτικούς και πραγματοποίησε πραξικόπημα, ανατρέποντας τον Άρμπενς και επιβάλλοντας μια στρατιωτική χούντα που διήρκεσε δεκαετίες. Τα επόμενα χρόνια ο λαός της Γουατεμάλας εξεγέρθηκε εναντίον του καθεστώτος και

για σχεδόν τέσσερις δεκαετίες η χώρα ζούσε σε συνθήκες εμφυλίου. Μέσα στα χρόνια αυτά πραγματοποιήθηκε και η γενοκτονία των Μάγια με χιλιάδες νεκρούς.

Κούβα

Οι επεμβάσεις στο νησί ξεκίνησαν σχεδόν αμέσως μετά τη νίκη της επανάστασης και το διώξιμο του δικτάτορα Μπατίστα το 1959. Οι προσπάθειες ανατροπής του Κάστρο μέσα από τις δεκάδες απόπειρες δολοφονίας του από τη CIA δεν έφεραν αποτέλεσμα. Ούτε το σκληρό εμπάργκο που εφάρμοσαν για δεκαετίες. Η πιο σοβαρή, όμως, επέμβαση με αποστολή εκστρατευτικού σώματος Κουβανών «εξόριστων» αντικαθεστωτικών ήταν η εισβολή στον Κόλπο των Χοίρων το 1961. Η επιχείρηση οργανώθηκε από τη CIA και στόχος ήταν η κατάληψη ολόκληρου του νησιού. Η παταγώδης αποτυχία της εισβολής ανέβασε το κύρος του Κάστρο στην περιοχή. Ταυτόχρονα, ενίσχυσε τους δεσμούς της χώρας του με τη Σοβιετική Ένωση, αναγκάζοντας τις ΗΠΑ να βλέπουν τον στρατηγικό τους αντίπαλο να αποκτά ερείσματα λίγα χιλιόμετρα από τα θαλάσσια σύνορά τους.

Βραζιλία

Ο Ζοάο Γκουλάρτ, πρόεδρος της Βραζιλίας από το 1961, έθεσε σε εφαρμογή ένα πρόγραμμα οικονομικών και κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, πετυχαίνοντας σημαντική άνοδο του βιοτικού επιπέδου του λαού. Σύσφιξε τις σχέσεις της χώρας του με την Κούβα και τη Σοβιετική Ένωση και προχώρησε στην κρατικοποίηση μιας θυγατρικής εταιρίας της ITT (αμερικανική εταιρία επικοινωνιών). Η CIA άμεσα ξεκίνησε τη χρηματοδότηση φιλοαμερικανικών και αντικομμουνιστικών οργανώσεων και τελικά κατάφερε να πραγματοποιηθεί το 1964 στρατιωτικό πραξικόπημα. Για περίπου 20 χρόνια η χώρα έζησε ένα δικτατορικό καθεστώς.

Η επιτυχία του πραξικοπήματος στη Βραζιλία άνοιξε το δρόμο για μια σειρά στρατιωτικές δικτατορίες σε ολόκληρη τη Νότια Αμερική, πολλές από τις οποίες συνεργάστηκαν τη δεκαετία του '70 υπό την επίβλεψη και τον συντονισμό των ΗΠΑ (Επιχείρηση «Κόνδωρ») με στόχο τη δημιουργία ενός αντικομμουνιστικού δικτύου ανταλλαγής πληροφοριών με μυστικά κέντρα κράτησης, βασανισμούς, δολοφονίες δεκάδων χιλιάδων αριστερών και αντιφρονούντων (Αργεντινή, Ουρουγουάη, Παραγουάη, Βολιβία κ.ά.)

Χιλή

Ήταν η πιο εξόφθαλμη παρέμβαση των ΗΠΑ εναντίον μιας εκλεγμένης κυβέρνησης στην περιοχή. «Δεν βλέπω γιατί πρέπει να μείνουμε άπραγοι και να παρακολουθούμε μία χώρα να γίνεται κομμουνιστική λόγω της ανευθυνότητας του λαού της (...) Τα ζητήματα είναι τόσο σημαντικά για τους χιλανούς ψηφοφόρους και δεν πρέπει να αφεθούν να αποφασίσουν μόνοι τους». Με αυτά τα λόγια ο Κίσινγκερ, σύμβουλος του προέδρου Νίξον, προανήγγειλε το πραξικόπημα του Πινοσέτ ενάντια στην κυβέρνηση του Αλιέντε το 1973. Η πολιτική του Αλιέντε ενόχλησε τις ΗΠΑ, αφού προωθούσε κρατικοποιήσεις ξένων επιχειρήσεων και δέχτηκε οικονομική βοήθεια από τη Σοβιετική Ένωση. Έτσι, η CIA χρηματοδότησε την αντιπολίτευση, προκάλεσε απεργίες, σαμποτάζ, τρομοκρατικές ενέργειες και τελικά πέτυχε την αιματηρή επέμ-

βαση του στρατού υπό τις διαταγές του Πινοσέτ. Ο Αλιέντε δολοφονήθηκε μπροστά στο προεδρικό μέγαρο και η χώρα έζησε για πολλά χρόνια μια στυγνή δικτατορία με χιλιάδες δολοφονίες, φυλακίσεις, εξαφανίσεις και βασανισμούς.

Νικαράγουα

Το 1979 οι Σαντινίστας (αριστεροί αντάρτες) κατάφεραν να ανατρέψουν την επί δεκαετίες δικτατορία του Σομόσα, η οποία είχε υποστηριχθεί από τις ΗΠΑ. Οι Σαντινίστας, αφού πήραν την εξουσία, προχώρησαν σε μεταρρυθμίσεις και η Νικαράγουα άρχισε να αποκτά δεσμούς με τη Σοβιετική Ένωση. Η απάντηση των ΗΠΑ ήρθε με τη χρηματοδότηση των δεξιών ανταρτών Κόντρας που διεξήγαγαν έναν πόλεμο φθοράς με την κυβέρνηση του ηγέτη των Σαντινίστας, Ντανιέλ Ορτέγκα. Μάλιστα, τη δεκαετία του '80 αποκαλύφθηκε ότι η κυβέρνηση Ρίγκαν πουλούσε παράνομα όπλα στο Ιράν και με τα έσοδα χρηματοδοτούσε τους Κόντρας (σκάνδαλο Ιρανγκέιτ), παρακάμπτοντας τις αποφάσεις του αμερικανικού Κογκρέσου. Τελικά, η κυβέρνηση του Ορτέγκα ανατράπηκε στις εκλογές του 1990 μετά τον δεκαετή εμφύλιο και το οικονομικό εμπάργκο από τις ΗΠΑ, που έφεραν τη χώρα στα όρια επισιτιστικής κρίσης.

Γρενάδα

Το 1983 ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ρίγκαν, εκμεταλλευόμενος μια αναταραχή στο μικρό νησιωτικό κράτος της Καραϊβικής που είχε μια μη ελεγχόμενη κυβέρνηση από τους Αμερικανούς, έδωσε εντολή για στρατιωτική επέμβαση με χιλιάδες πεζοναύτες και αεροπλάνα. Μέσα σε λίγες μέρες κατάφεραν να επιβάλουν στην εξουσία έναν φιλοαμερικανό.

Παναμάς

Στη χώρα αυτή είχαμε το 1989 μια στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ για να ανατρέψουν τον πρώην έμμοσθο συνεργάτη της CIA, Μανουέλ Νοριέγκα, με πρόσχημα το εμπόριο ναρκωτικών, αλλά με πραγματική αιτία τον έλεγχο της Διώ-

ρυγας και όλης της χώρας. Το 1989 ήταν η χρονιά που έληγε η συμφωνία με την οποία οι ΗΠΑ είχαν τη διαχείριση της Διώρυγας και θα παρέδιδαν τον έλεγχό της στην κυβέρνηση του Παναμά. Ο Νοριέγκα, όμως, αποδείχθηκε τα τελευταία χρόνια ότι ήταν αρκετά απρόβλεπτος και δεν συνεργαζόταν με τις ΗΠΑ. Η επέμβαση των Αμερικανών για τη σύλληψη του είχε ως συνέπεια εκατοντάδες θύματα.

Οι αναφορές αυτές δεν ήταν οι μοναδικές. Πολλές ακόμα μικρότερες επεμβάσεις και πραξικοπήματα πραγματοποιήθηκαν από τις ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική τον 20ό και 21ο αιώνα, όπως το 1963 με το πραξικόπημα στον Ισημερινό, το 1964 στη Βολιβία κ.ά. Σημαντική ήταν και η στήριξη τους σε στρατιωτικές χούντες όπως στο Ελ Σαλβαδόρ όπου, κατά τη διάρκεια του εμφυλίου, ένα τάγμα που εκπαιδεύτηκε από τις ΗΠΑ δολοφόνησε εν ψυχρώ περίπου 1.000 αμάχους ενός χωριού. Οι συνολικοί νεκροί αυτού του εμφυλίου ήταν πάνω από 70.000.

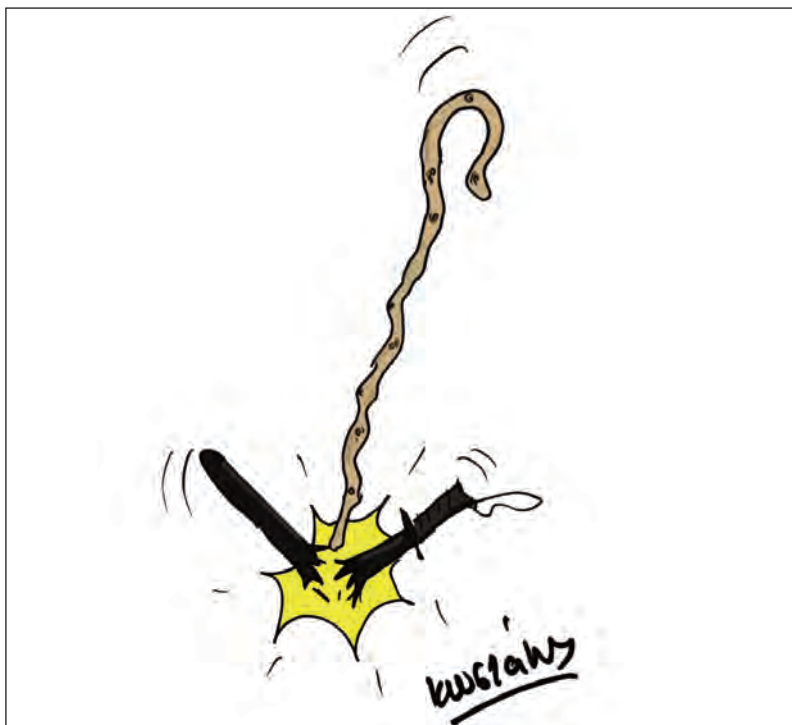
Πιο πρόσφατη περίπτωση στρατιωτικής επέμβασης των ΗΠΑ ήταν αυτή της Αϊτής με την ανατροπή του Αριστίτ και μάλιστα δύο φορές, μία το 1991 και η τελευταία το 2004 (σε συνεργασία με Γαλλία και Καναδά). Ακόμα πιο πρόσφατη η περίπτωση της Ονδούρας το 2009, που η πρεσβεία των ΗΠΑ αποδείχθηκε ότι είχε καθοριστικό ρόλο στο πραξικόπημα κατά του Μανουέλ Σελάγια.

Οι επεμβάσεις των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική είναι τόσες που ακόμα και μια απλή αναφορά δεν μπορεί να χωρέσει στο πλαίσιο ενός τέτοιου σημειώματος. Δεν θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι δεν υπάρχει χώρα στη Λατινική Αμερική που να μην πραγματοποιήσαν επέμβαση ή υποκίνηση πραξικοπήματος. Ακόμα και η Γουιάνα και η Δομινικανή Δημοκρατία βρέθηκαν παλαιότερα στο στόχαστρο των αμερικανών ιμπεριαλιστών.

Τελευταία είναι η σημερινή περίπτωση της Βενεζουέλας, όπου οι ΗΠΑ, μέσω των πολεμικών απειλών, ασκούν πιέσεις για ανατροπή της κυβέρνησης Μαδούρο, χωρίς να μπορούμε να αποκλείσουμε -για πολλοστή φορά στην αμερικανική ήπειρο- ακόμα και τη στρατιωτική επέμβαση.

Σ.Σ.

σχολία

Ναρκωτικά

Αποφυλακίστηκε ο πρώην πρόεδρος της Ονδούρας, Χουάν Ορλάντο Ερνάντες, από φυλακή στις ΗΠΑ, όπου εξέτιε ποινή κάθειρξης 45 ετών, καταδικασμένος για λαθρεμπόριο ναρκωτικών και πυροβόλων όπλων, σύμφωνα με το μητρώο του Ομοσπονδιακού Γραφείου Φυλακών. Θα σταλθεί με ένα καράβι με ναρκωτικά στη Βενεζουέλα.

Προϋπολογισμός

Εγκρίθηκε από το υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ ο κρατικός προϋπολογισμός για το 2026, που προβλέπει στρατιωτικές δαπάνες ύψους 112 δισ. σέκελ (34,6 δισ. δολαρίων), από τα 90 δισ. σέκελ που προέβλεπε προηγούμενη εκδοχή του κειμένου. Ακριβός πόλεμος, φθηνή ζωή.

Αυτόφωρο

Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου έδωσε παραγγελία για αυτεπάγγελτη διερεύνηση τυχόν αδικημάτων από τους αγρότες στα μπλόκα. Ζητά από τις κατά τόπους εισαγγελικές αρχές να είναι σε επιφυλακή και να προχωρούν σε διώξεις και παραπομπή στο αυτόφωρο. Μαζί και τα τρακτέρ τους.

Βία

Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος Δημήτρης Καιρίδης ισχυρίστηκε πως δεν είδε «αστυνομική βία», αλλά «κουμποποφόρους να κυνηγούν αστυνομικούς», λίγες ώρες μετά την ακραία καταστολή που σημειώθηκε στην Κρήτη. Κατσουνοφόρους.

Νοσηλεία

Ο υπουργός υγείας Άδωνις Γεωργιάδης υποστήριξε πως η καθοριστική αιτία για την οποία αναβλήθηκαν ραντεβού καρκινοπαθών στο ΠΑΓΝΗ στην Κρήτη ήταν οι αγροτικές κινητοποιήσεις. Κατέλαβαν τα ράντζα.

Μπλόκο Ι

Κλούβα μπλόκαρε ασθενοφόρα να φτάσουν στο νοσοκομείο Πάτρας. Με καρκινοπαθείς.

Μπάλα

Ο πρόεδρος της FIFA, Τζάνι Ινφαντίνο, απέναιμε το πρώτο Βραβείο Ειρήνης της Παγκό-

σμιας Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου στον αμερικανό πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ. Δίνοντας το βραβείο στον Τραμπ, ο Ινφαντίνο τόνισε ότι η εν λόγω διάκριση αναγνωρίζει «τις τεράστιες προσπάθειες ατόμων που ενώνουν τους ανθρώπους και φέρνουν ελπίδα στις μελλοντικές γενιές». Μπάλα ράγκμπι.

Οργανώσεις

Εντολή στο υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ και το FBI να καταρτίσουν έναν κατάλογο με ομάδες που μπορούν να χαρακτηριστούν ως οργανώσεις «εγχώριας τρομοκρατίας», με βάση τις πολιτικές απόψεις τους σχετικά με τη μετανάστευση, το φύλο και την πολιτική των ΗΠΑ, έδωσε η γενική εισαγγελέας των ΗΠΑ, Πάμ Μόντι. Αγροκτηνοτροφικούς συλλόγους.

Φίλοι

Οι ΗΠΑ εξετάζουν το ενδεχόμενο να απαιτούν από τουρίστες ορισμένων χωρών να καταθέτουν πενταετές ιστορικό από τους λογαριασμούς τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, καθώς και επιπλέον στοιχεία επικοινωνίας και πληροφορίες για την οικογένειά τους, ως προϋπόθεση για την είσοδο στη χώρα. Πρέπει να σε κάνει φίλο ο Τραμπ.

Μπλόκο II

Εισβολή αστυνομικών σε ασθενοφόρο που μετέφερε τραυματίες από την καταστολή στις 6 Δεκέμβρη. Ένστολοι αστυνομικοί εισέβαλλαν σε ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ, αφού το σταμάτησαν στην πλατεία της Ομόνοιας και υπέκλειψαν τα προσωπικά στοιχεία των τραυματιών διαδηλωτών/τριών που επέβαιναν σε αυτό, ενώ κατέγραψαν την κατάσταση των τραυμάτων τους, τα οποία είχαν δημιουργηθεί από το ξύλο των ΜΑΤ. Νόμιμο μπλόκο.

Βενεζουέλα

Τα γεράκια των ΗΠΑ επιδιώκουν την απόλυτη κυριαρχία στην «πίσω αυλή» τους

Από το 1989 και την πολεμική επέμβαση των ΗΠΑ στον Παναμά (με πρόφαση το χτύπημα του εμπορίου ναρκωτικών!) έχει να παρατηρηθεί τέτοια συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος στην περιοχή. Με τα χτυπήματα σε πλοία να συνεχίζονται, ώστε να συντηρείται το αφήγημα και να δίνεται η δυνατότητα για κλιμάκωση, πλέον έχουν συγκεντρωθεί πάνω από 13.000 στρατιώτες στην αρμάδα πολεμικών πλοίων, τις στρατιωτικές βάσεις σε Ονδούρα και Πουέρτο Ρίκο, ενώ υποστηρικτικές δυνάμεις λέγεται ότι ήδη δραστηριοποιούνται σε Ελ Σαλβαδόρ και σε κοντινά νησιά της Καραϊβικής. Η Βενεζουέλα είναι κυριολεκτικά ζωσμένη από το ναυτικό των ΗΠΑ, ενώ στον αέρα του κόλπου γίνονται πτήσεις από βομβαρδιστικά και μαχητικά.

«Θα τους χτυπήσουμε στην ξηρά πολύ σύντομα», απειλεί ο Τραμπ, τροφοδοτώντας όλα τα πιθανά σενάρια για χτυπήματα και καλεί τον Μαδούρο να αποχωρήσει όσο είναι καιρός. «Χτύπημα στη Βενεζουέλα θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες για το δυτικό ημισφαίριο», δηλώνουν οι Ρώσοι, καταγγέλλοντας τις επιθετικές κινήσεις των ΗΠΑ.

Όλα τα παραπάνω, αν μη τι άλλο, περιγράφουν μια κορύφωση της διαδικασίας περίσφιξης, με το επόμενο βήμα να είναι το χτύπημα. Κι όμως, πλάι στην ένταση συνεχίζουν και οι δυο πλευρές να προβάλλουν ταυτόχρονα το ενδεχόμενο διαλόγου.

Αυτό που καταγράφεται από τις κινή-

σεις των ΗΠΑ στην Καραϊβική είναι συνολικό με την απόφαση που δημοσιεύτηκε στο κείμενο για τη Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας 2025 των ΗΠΑ, όπου δηλώνεται πως στόχος των ΗΠΑ είναι η απόκτηση υπεροχής στο δυτικό ημισφαίριο. Ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός εντάσσει την πίσω αυλή του, αλλά και όλη την αμερικανική ήπειρο, στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, μέσα στην περίοδο προετοιμασίας όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η εκδίωξη των αντιπάλων από τη Λατινική Αμερική και η απόλυτη κυριαρχία σε όλη την ήπειρο είναι αναγκαίος όρος για αυτούς και μάλιστα ο χρόνος τρέχει αντίστροφα και ιδιαίτερα πιεστικά για τις ΗΠΑ, στον βαθμό που δεν κεφαλαιοποιούν τις επιδιώξεις τους και στα υπόλοιπα κρίσιμα μέτωπα αντιπαράθεσης (Ουκρανικό, Μ. Ανατολή, Ειρηνικό). Με αυτή την έννοια είναι επιτακτική ανάγκη η εκδίωξη κάθε καθεστώτος στην περιοχή που δεν υποτάσσεται ολοκληρωτικά στις ΗΠΑ. Η διαχείριση Μαδούρο πλέον δεν έχει άλλο χώρο και χρόνο, ιδιαίτερα όταν συνάπτει στρατηγική συμφωνία με τη Ρωσία, οικονομικές και στρατιωτικές σχέσεις με Κίνα και Ιράν.

Οι παλαιότερες δηλώσεις του Τραμπ για τη Γροιλανδία, οι πιέσεις στον Καναδά, καθώς και οι τωρινές απειλές για χτυπήματα σε Κολομβία και Μεξικό, μέσα από αυτό το πρίσμα αποκτούν ουσία σαν πολιτική κατεύθυνση και καθόλου δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται ως ιδιότρο-

πες εκφράσεις διπλωματίας του Τραμπ. Η πίεση στη Βενεζουέλα έχει, λοιπόν, τέτοιες στοχεύσεις, που εντάσσονται στην πολεμική προετοιμασία και όχι μόνο στην αρπαγή των μεγαλύτερων αποθεμάτων πετρελαίου στη γη.

Οι δηλώσεις του Ρούμπιο είναι ενδεικτικές της πίεσης για να απαντηθεί το ζήτημα της προσαρμογής της Βενεζουέλας: «Δεν έχουμε πλέον εμπιστοσύνη στον Μαδούρο, έχει υποσχεθεί πολλές φορές και έπειτα αθετεί τον λόγο του». Φαίνεται πως η τηλεφωνική επικοινωνία και υπόσχεση για εκλογές το '27 δεν αρκεί. Το αν οι ΗΠΑ θα πετύχουν, μέσω επικοινωνίας, μια συμφωνημένη αποχώρηση-υποχώρηση του Μαδούρο ή αν θα χρησιμοποιήσουν και στρατιωτικές επιχειρήσεις με κάποια αεροπορικά ή πυραυλικά χτυπήματα ώστε να επιταχύνουν μια αλλαγή πιθανόν να μην έχει ακόμα αποφασιστεί, παρόλο που τα σενάρια δίνουν και παίρνουν στον Τύπο, κυρίως κι αυτά ενταγμένα στην κατεύθυνση της πίεσης, της τρομοκρατίας και της προσπάθειας για εσωτερική αποσταθεροποίηση. Κρίσιμο είναι, βέβαια, όποια επιλογή και αν προκριθεί, να μην αποσταθεροποιήσει συνολικά τη Λατινική Αμερική. Επίσης, το καθεστώς Μαδούρο, ενώ καταγγέλλει την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και καλεί σε εθνική ενότητα και υπεράσπιση της πατρίδας, σπρώχνοντας τον λαό σε συλλαλητήρια στον δρόμο και σε εγρήγορση, από την άλλη στρώνει το έδαφος μέσω ανα-

φορών σε διπλωματία, ειρήνη και διάλογο σε μια διαπραγμάτευση με τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Ένας ακόμη λόγος που οι ΗΠΑ δεν είναι βέβαιες για το πώς θα λειτουργήσουν κάποια στοχευμένα στρατιωτικά χτυπήματα στο έδαφος της Βενεζουέλας έχει να κάνει με την εσωτερική αντιπολίτευση. Γιατί πολλά σχέδια εμφανίζονται για την επόμενη διαχείριση, όμως αλλιώς είναι στο χαρτί και αλλιώς στην πραγματική ζωή. Γιατί μπορεί κύκλοι γύρω από τη Ματσάδο να διαρρέουν ότι δε θα μείνει στην εξορία και πως είναι έτοιμη με τον Γκονζάλες να αναλάβει την εξουσία, αλλά η αλήθεια είναι πως μάλλον θα ήταν πιο εύκολο να ξεμπερδέψουν με τον Μαδούρο οι ΗΠΑ, παρά να αποδεχτούν στη Βενεζουέλα κάποια που καλεί να γίνει στρατιωτική επέμβαση στη χώρα της!

Ο λαός της Βενεζουέλας, που είναι και το ουσιαστικό όλων αυτών των εξελίξεων, είναι αυτός που έχει υποστεί τις συνέπειες της διεθνούς απομόνωσης και της οικονομικής κατάρρευσης, της φτώχειας και της μετανάστευσης και βρίσκεται τώρα μπροστά σε πολεμική απειλή. Απέναντι στους καυσιμολόγους, όχι του δόγματος Μονρόε, όπως λένε, αλλά της βάρβαρης εποχής του ιμπεριαλισμού. Και μάλιστα βρισκόμενος υπό την ηγεσία ενός καθεστώτος του οποίου ο «αντιιμπεριαλισμός» ξεκινάει από τη διαπραγμάτευση και φτάνει μέχρι την αναζήτηση «προστασίας» από έναν άλλο ιμπεριαλιστή.